TANDREȚE

Loveswept

Billie Green

Loveswept

La un moment dat, Ben Garrison a simţit că viaţa lui se afla în derivă. Dar, o femeie îmbrăcată doar cu un trenci foarte larg, care n-avea nici cea mai vagă idee cine era sau de unde venea, a schimbat totul! Ben a botezat-o Sunny din cauza felului ei deschis şi iubitor de a privi viaţa, simţind că se oglindea în lumina caldă ce scînteia în ochii ei.

Ea i-a eliberat inima de îndoială şi i-a deschis ochii asupra vieţii. Dar îndrăgostiţii mai aveau de trecut o piedică... pentru că viaţa lui Sunny este ameninţată de un bărbat din trecut de care ea nu-şi aminteşte.

Lei 2598+52TL = 2650

ISBN 973-95058-0-5

Capitolul 1

Ben îşi ţinea capul aplecat, încercînd să pară concentrat asupra hîrtiei albe aflată pe biroul din faţa lui. Lumina fluorescentă diminua intensitatea culorii părului său castaniu şi a pielii bronzate, dîndu-i un aspect mai matur şi mai aspru. Prin uşa de sticlă a biroului o văzu pe femeia micuţă ridicîndu-se de pe banca aflată pe hol, al cărei lemn negru era lustruit de miile de oameni care stătuseră acolo de-a lungul anilor. Ea merse din nou pînă în dreptul uşii, răsucindu-şi în jurul indexului o şuviţă din părul ei lung, roşu-auriu, în

timp ce citea pentru a treia oară numele scris pe uşa de sticlă.

C. E. BRADBERRY
DETECTIV PARTICULAR

Era pe hol de cincisprezece minute... aproape jumătate din timpul de cînd Ben se afla aici, aşteptînd ca Charlie să se întoarcă la birou pentru prînzul pe care-l luau în mod regulat în fiecare marţi. În aceste cincisprezece minute, Ben o urmărise în ascuns, aşteptînd să intre în birou şi să-i povestească nervoasă despre soţul care se comporta ciudat sau despre sora mai mică ce fugise de acasă. Ben exersase chiar în minte cum îi va spune că el nu este de fapt C. E. Bradberry, ci un prieten care, şi el, îl aştepta să se întoarcă.

O studiase continuu în acest timp, cît ea se plimbase nehotărîtă pe hol, iar acum, privind cum buzele ei silabiseau încet numele scris pe uşă, înţelese în sfîrşit ce anume îi atrăgea atenţia şi îl făcea să-şi îndrepte mereu privirea spre ea.

Nu era modul în care era îmbrăcată, deşi hainele ei puteau fi descrise ca neobişnuite. Nu se întîmpla des să vezi o femeie îmbrăcată într-o zi călduroasă de septembrie cu un trenci bărbătesc. Ben îşi înăbuşi un hohot de rîs urmărind-o cum îşi ridica din cînd în cînd braţele subţiri pentru a-şi

da înapoi mînecile prea lungi, ce-i acopereau mîinile mici.

Şi nu era nici faţa ei, deşi şi aceasta putea fi considerată, de asemenea, neobişnuită. Ochii luminoşi, de un albastru-deschis, atrăgeau imediat atenţia unui privitor, amintindu-i de strălucirea cerului din Texas, după o ploaie rapidă de vară. Gura mică, expresivă – lipsită de ruj – era ţuguiată într-o bosumflare. Aceste trăsături, la care se adăuga pielea puţin bronzată, pomeţii proeminenţi şi o uşoară înclinare a ochilor mari, alcătuiau o faţă care, deşi nu putea fi numită frumoasă, îţi stăruia mult timp în memorie.

Totuşi, nu aceste lucruri, în legătură cu ea, îl sîcîiau pe Ben. Era ceva mult mai subtil. Ceva ce se afla dedesubtul acestui înveliş neobişnuit. El îşi înălţă capul cînd ea deschise uşa de pe hol pentru a-l ajuta să intre pe un bătrîn gîrbovit, care-şi tîrîia picioarele cu ajutorul unui baston metalic. Schimbă cîteva cuvinte cu bătrînul, apoi, dintr-o dată, izbucni în rîs. Rîsul ei umplu holul, pătrunzînd prin uşa de sticlă pînă în birou, ca o melodie venită din alte timpuri.

Asta era. Rîsul era expresia evidentă a ceea ce ascundeau acele trăsături atît de deosebite. Era de parcă ai fi prins o rază de soare în mînă, pentru ca apoi să-ţi scape, înainte să realizezi că ai ţinut-o în palmă pentru o clipă. Te intriga şi te

atrăgea. Îl făcea să nu vrea să-şi ia privirea de la faţa ei, de parcă se temea să nu piardă ceva vital.

– Dumnezeule, bombăni el, masîndu-şi cu mîna puternică muşchii dureroşi ai cefei. Am început să delirez din cauza foamei.

Sentimentele pe care tocmai le trăise erau probabil o închipuire. Erau total necunoscute de el pînă acum. Nu avea ce căuta în lumea lui. Ştia instinctiv că lucrurile care i-ar fi inspirat încredere în urmă cu cîteva luni, acum îi trezeau suspiciune. De fapt, tot ce i se întîmplase în ultimul timp putea fi probabil definit cu un singur cuvînt: simptome.

Ridicîndu-se brusc, îşi împinse scaunul în spate şi se îndreptă spre fereastra murdară, ce dădea spre un cartier jalnic al oraşului Houston.

Doamne, cît ura expresia devenită clişeu: „perioadă critică“. Era o expresie lipsită de sens care îi asimila starea lui de nelinişte cu stările altor mii de bărbaţi... bărbaţi care îşi abandonau obligaţiile pentru cîteva luni de distracţie, în urma cărora se simţeau mai goi şi mai bătrîni ca înainte. El respingea orice idee potrivit căreia, ceea ce i se întîmpla lui, era un lucru specific vîrstei mijlocii. Eul lui pretindea că ceea ce i se întîmpla era ceva unic... un proces nou, exotic, care nu avea de-a face cu prostiile ce caracterizau nebuniile vîrstei critice.

Cazul lui era diferit. Trebuia să fie. Numai pen-

tru că nemulţumirea lui îl lovise în apropierea vîrstei de patruzeci de ani, cînd majoritatea bărbaţilor de vîrsta lui alergau după puştoaice care să-i facă să se simtă din nou ca de şaisprezece ani, nu însemna că el suferea de aceeaşi boală. Îşi încleştă pumnii şi-i băgă în buzunarele pantalonilor lejeri, de culoare maro, realizînd că încerca prea mult să se convingă pe el însuşi.

Faptele. Priveşte faptele, îşi spuse el. Faptele sînt cele care vorbesc. Şi, ţinînd cont de vîrsta lui şi de fascinaţia pe care o simţea faţă de tînăra femeie de pe hol, faptele tocmai veneau să confirme ceea ce el nu dorea să recunoască. În favoarea lui nu pleda decît modul de viaţă spartan pe care-l ducea şi, în primul rînd, adevăratul motiv al neliniştii pe care o simţea.

Nu căuta femei tinere şi aventuri trecătoare. Nu dorea compania unor femei frumoase care să-i flateze eul. Căuta doar o rază de soare într-o lume care era din ce în ce mai întunecată. Era precum Diogene, căutînd omul cinstit care ştia că se ascunde undeva în interiorul lui.

Rîzînd uşor, în bătaie de joc, de gîndurile care-i treceau prin minte, îşi propti umărul de perete.

– De fapt, nu ştii ce dracu' vrei cu adevărat, prostule!

Prînzurile lui săptămînale cu Charlie erau sin-

gura legătură pe care şi-o mai permitea cu trecutul. Impusese însă restricţii chiar şi în această prietenie, ultima rămăşiţă a trecutului lui. Se înţeleseseră amîndoi că nu vor pomeni nimic despre lumea la care Ben renunţase, pe care o dăduse la o parte. Acest lucru era absolut necesar. Confuzia produsă de prezent era destul de mare pentru a i se mai adăuga şi confuzia unui trecut pe care dorea să-l uite.

Şi pentru a-şi păstra mintea clară în toată zăpăceala şi nesiguranţa care îl înconjura, un lucru era absolut clar... nu mai avea nevoie de alte complicaţii. Cum ar fi, de exemplu, femeia de pe hol. Oamenii care veneau să-i ceară ajutor lui Charlie, erau oameni disperaţi, care îşi aveau propriile lor probleme.

Privind peste umăr o văzu din nou. Trebuia să recunoască că femeia asta nu arăta disperată. Arăta precum cineva îndrăgostit de lumea din jur. Iar un soţ rătăcitor era ultimul lucru pe care i-l puteai asocia. De fapt, această femeie micuţă îşi fascina probabil soţul atît de mult, încît el nu mai avea timp să se uite după alte femei.

Exact cum te-a fascinat şi pe tine, îi trecu prin minte un gînd nedorit.

Întorcîndu-se nervos de la fereastră, merse înapoi la birou şi ridică receptorul negru al telefonului. În timp ce forma numărul, ochii lui se

îndreptară iar asupra holului şi o văzu privind din nou spre uşa biroului lui Charlie. Ridică din umeri, zîmbi uşor, apoi se întoarse şi plecă.

Trîntind receptorul, el înconjură repede biroul şi ajunse în dreptul uşii. Nu avea nici cea mai mică idee de ce o urmăreşte. Ştia doar că inima începuse să-i bată nebuneşte cînd o văzuse plecînd şi că făcuse totul automat, luîndu-se după instinctele pe care, cu puţin timp înainte, se avertizase să nu le urmeze.

Uşile ascensorului tocmai se închideau cînd el ajunse în dreptul lor şi se lovi neîndemînatic pentru a le opri. Merse apoi şi se sprijini de peretele din spate, simţindu-se ca un adevărat idiot, în timp ce ascensorul începu să trosnească şi să geamă, punîndu-se în mişcare.

Ce naiba ai de gînd să faci, dobitocule? se întrebă el, ridicîndu-şi privirea dezgustat spre plafonul vopsit în galben. De ce n-o întrebi direct dacă o poţi urmări şi-i poţi admira chipul?

– Nu arăţi ca un detectiv particular.

Vocea ei îl făcu să tresară. Nu pentru că n-ar fi fost exact aşa cum şi-o închipuise... clară şi melodioasă, cu o tonalitate care te făcea să crezi că e mereu gata să izbucnească în rîs. Dar nu se aşteptase ca ea să vorbească. Îl privea curioasă, părînd să-l compare cu imaginea pe care şi-o crease despre un detectiv particular.

– Îmi pare rău, spuse el, în timp ce buzele i se destinseră într-un zîmbet care îl surprinse la fel de mult ca şi faptul că ea i se adresase. Te aşteptai la Tom Selleck?

– Oh, nu, încercă ea să-l liniştească cu un zîmbet încurajator. Dar asta a fost impresia mea. Credeam că ideea e să te contopeşti cu mediul înconjurător... să fii cît se poate de şters.

Ben se gîndi la ochelarii cu rame groase ai lui Charlie, la capul lui chel şi chicoti.

– Ştiu ce vrei să spui şi cred că mi-ai făcut un compliment.

– Păi, da. Cred că ţi-am făcut, spuse ea dîndu-şi capul pe spate şi rîzînd spre el.

Fascinat, Ben se sprijini de perete şi o privi. „Potoleşte-te, prostule, se certă el, simţindu-se învăluit în zîmbetul ei ca într-o vrajă. Aminteşte-ţi, ăsta e un alt simptom al neliniştii care îţi terorizează viaţa. Este doar o femeie, o femeie obişnuită".

Dar cînd ascensorul se opri la parter cu o smucitură zgomotoasă, gîndirea lui logică dispăru şi el îi atinse braţul cu mîna pentru a o reţine.

– Asta-i motivul pentru care te-ai hotărît să nu intri în birou? întrebă el, răspunzînd privirii ei întrebătoare şi refuzînd să-şi amintească cît de mult se prefăcuse că nu o observa, cît timp stătuse pe hol. Pentru că nu arăt ca Henry Kissinger?

Ochii ei strălucitori îl măsurară de sus pînă jos, rămînînd o clipă în plus aţintiţi asupra ridurilor din jurul ochilor. Apoi dădu din cap, de parcă ar fi confirmat vreo convingere secretă.

– Cred că pînă la urmă aş dori să-ţi vorbesc, spuse ea încet. Vreau să spun, cînd te întorci din nou în birou. Îi zîmbi, iar ochii i se îngustară puţin la colţuri. Vei lipsi mult?

– Tocmai mă duceam să iau prînzul, minţi el cu uşurinţă. Ai vrea să...

– Mi-ar face plăcere, îl întrerupse ea, iar zîmbetul i se lărgi, în timp ce ochii îl priveau jucăuş. Îşi strecură braţul sub al lui. Unde mergem? întrebă ea.

Ben o privi pentru o clipă uimit, fără să spună nimic, apoi îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă încîntat, simţindu-se dintr-o dată mult mai viu decît se simţise în ultimele luni.

– Îţi plac pastele făinoase? E un local italienesc imediat după colţ.

– Ador pastele făinoase, spuse ea, cu o voce plină de entuziasm.

După ce ieşiră din clădire şi porniră de-a lungul străzii, trecînd pe lîngă clădiri care, fără să fie istorice, erau totuşi vechi, Ben încercă să ascundă faptul că o privea încontinuu. Dar acea faţă mică, ce privea exuberantă spre soare, părul ce strălucea ca focul, felul plin de viaţă în care păşea

alături de el, făceau ca el să nu-şi poată lua privirea de la ea. Fără motiv, se simţea de parcă îi dăruise un cadou nepreţuit. Îl făcea să se simtă bine. Mîna ei pe braţul lui îl făcea să se simtă bine. Şi... spre uimirea lui... faptul că era Ben Garrison, îl făcea, dintr-o dată, să se simtă foarte bine.

O conduse într-o cafenea mică, în care mirosea foarte plăcut şi îşi roti apoi privirea în căutarea unei mese libere.

– Văd o masă, spuse el, vorbind tare pentru a putea fi auzit peste zgomotul dinăuntru. Vrei să-ţi pun haina în cuier?

Ochii ei sclipiră brusc amuzaţi şi Ben văzu din nou acea expresie jucăuşă de mai devreme.

– Nu, mulţumesc, răspunse ea serioasă, vrînd parcă să nege ceea ce se citea în ochii ei.

În timp ce-şi croiau drum printre măsuţele mici şi pătrate, el se întreba ce lucru putuse să spună care s-o amuze. Dacă îşi propusese să-l zăpăcească, se descurca al naibii de bine.

După ce comandară, el se întoarse spre ea pentru a o întreba, dar se opri cînd o văzu privind deosebit de intens în mijlocul mesei.

Încet, luă o felie de pîine din coşul de pai. Ducînd-o la gură muşcă puţin, dînd la iveală nişte dinţi albi şi sănătoşi, apoi se lăsă pe spate şi oftă, închizînd ochii de parcă gustase dintr-o delicatesă.

– Ai sărit peste micul dejun? întrebă el, derutat de plăcerea ei evidentă.

Hohotul brusc de rîs o făcu să se înece cu bucata de pîine. Ben luă un pahar cu apă şi i-l întinse repede. Cînd spasmul trecu, ea îl privi rîzînd, cu ochii umezi din cauza lacrimilor.

– De fapt, cam asta am făcut, spuse ea.

– De ce am impresia că mă foloseşti în scop de amuzament? mormăi el, ezitînd între exasperare şi veselie. De ce nu-mi spui? Vocea lui se pierdu cînd mîna ei se opri în aer, la mijlocul distanţei spre gură şi o expresie de surpriză şi încîntare i se întipări pe faţă.

El privi peste umăr pentru a vedea ce-i produsese acest lucru, dar nu văzu nimic altceva în afară de o încăpere plină cu oameni flămînzi... cu oameni obişnuiţi...

– Ce s-a întîmplat? întrebă el uimit.

– Bărbatul acela, şopti ea, privind fix.

El se uită din nou spre bărbatul pe care ea i-l arătase.

– Cel în salopetă? Ce-i cu el? Îl cunoşti?

– Nu vezi? întrebă ea uimită.

– Văd un muncitor într-o salopetă murdară, care ar fi trebuit să se bărbierească acum vreo două săptămîni, răspunse el sec. Ce altceva ar trebui să văd?

Ea zîmbi înţelegătoare, de parcă avea de-a face cu un copil prostuţ, apoi spuse încet:

– Uită-te în buzunarul lui de la spate.

Ben privi din nou şi dintr-o dată se simţi derutat şi puţin înspăimîntat. În buzunarul de la spate al salopetei murdare erau adăpostite trei margarete fragile, albe şi galbene.

Un fior neaşteptat îl făcu să se cutremure şi închise repede ochii, încercînd să alunge şuvoiul de emoţii dureroase care îl năpădi. În acel moment ştiu ceea ce încerca disperat să redobîndească în propria lui viaţă... capacitatea de a vedea mai întîi margaretele.

Cînd deschise ochii şi o privi peste masă, într-un mod absolut inexplicabil, ea păru că ştie ceea ce simţea el. Păru să înţeleagă şi să sufere alături de el. Era un sentiment deosebit de jenant, un fel de invadare a spaţiului lui intim. Nu era deloc sigur că dorea ca altă fiinţă să vadă atît de clar ce se petrece în interiorul lui. Îl făcea să se simtă într-o oarecare măsură vulnerabil şi expus.

Tuşind pentru a-şi recăpăta vocea, el spuse morocănos:

– Nu crezi că e timpul să-mi spui cum te cheamă şi de ce ai venit la birou?

– Nu-ţi pot spune numele meu, spuse ea, muşcînd din nou din felia de pîine.

– De ce? Ben se încruntă şi îşi sprijini braţele

de marginea mesei. Ce necaz ai? Voi păstra totul confidenţial.

Se simţea vinovat acum. În mod deliberat o lăsa pe această tînără femeie să creadă că este cine nu era de fapt, dar nu se simţea încă în stare să-i mărturisească adevărul. Nu încă.

– Sînt sigură de asta, spuse ea sincer, întinzîndu-se peste masă pentru a-i atinge mîna, de parcă se temea să nu-l fi jignit. Nu mă îndoiesc de integritatea ta. Dar nu pot să-ţi spun.

– Trebuie să ghicesc? întrebă el, simţind cum proasta dispoziţie i se răspîndeşte imediat la atingerea mîinii ei. O examină gînditor. Eşti un spion rus care vrea să ceară azil politic, dar ţi-e teamă să nu fie puse microfoane în feliile de pîine, aşa că nu poţi vorbi pînă nu le mănînci pe toate. Sînt pe aproape?

La hohotul ei de rîs, el apucă grijuliu paharul cu apă, gata să i-l ofere dacă va fi nevoie, dar ea reuşi, de data asta, să nu se înece.

– Îmi placi, spuse ea chicotind. Îmi pare bine că m-am răzgîndit. Iar motivul pentru care nu-ţi pot spune numele meu este...

Ben se aplecă spre ea, apoi gemu înăbuşit cînd văzu chelneriţa alegînd tocmai acest moment pentru a le aduce comanda. Scrîşni din dinţi în timp ce ea aranjă farfuriile cu linguini, apoi desfăcu sticla cu vin şi încercă să-i convingă că

beneficiază de o adevărată favoare fiind serviţi cu sosul de scoici, specialitatea casei, pe care îl invidiază toţi bucătarii-şefi din oraş.

Cînd chelneriţa fu în cele din urmă chemată la o altă masă, el se întoarse spre misterioasa lui însoţitoare şi o privi serios, în timp ce ea se uita cu jind spre pastele făinoase din farfurie.

– Motivul este... o îndemnă el.

– E foarte simplu, spuse ea, lingîndu-şi furculiţa. Motivul pentru care am venit la tine şi motivul pentru care nu-ţi pot spune numele meu sînt unul şi acelaşi. Privi în sus spre el şi zîmbi senină. Nu ştiu cine sînt.

Capitolul 2

Expresiile care alternară pe faţa bărbatului aşezat vizavi de ea o făcură să se concentreze, pentru moment, asupra mîncării. Prima reacţie fu şocul, care îl făcu să-şi mărească ochii cenuşii, ce ar fi trebuit să fie căprui şi să rămînă cu gura deschisă. Ea realiză că îl luase total pe neaşteptate. Apoi, ochii i se îngustară suspicioşi, în timp ce şocul era luat de o furie ascunsă.

Era evident că el credea că ea voia să-l păcălească. Nu-şi dădea seama cît de intimidante erau înălţimea lui şi trăsăturile severe ale feţei. Nu erau, cu siguranţă, ale unui bărbat cu care te poţi

juca.

Mai devreme, prin geamul fumuriu al uşii, ea îl privise lucrînd şi totul la el... faţa cu trăsături bine conturate, ce indica o voinţă puternică, cămaşa curată de culoare albastră, ce acoperea umerii puternici, chiar modul ferm în care ţinea stiloul în mînă... îi sugerase că era un bărbat ce ducea o viaţă organizată, în care exista un loc anume pentru fiecare lucru, şi în care fiecare lucru era aşezat la locul lui. Şi, de parcă toate astea nu erau de ajuns, senzualitatea pe care ea o văzuse în buzele lui strîns lipite, pe care o simţise din mişcările lui, îi produsese o senzaţie stranie în stomac, făcînd-o să renunţe de a mai vorbi cu el.

Apoi îi observase părul. Deşi îngrijit pieptănat, era puţin mai lung decît s-ar potrivi cu felul lui de a arăta, căzîndu-i rebel peste gîtul puternic.

Atunci fusese tocmai pe punctul de a intra, încurajată de aspectul lui calm, dar în acelaşi moment el se încruntase şi asprimea feţei lui o făcuse instantaneu să se răzgîndească.

De-abia cînd ieşiseră din ascensor, la parterul iluminat abundent de lumina zilei, şi ea îi văzu cutele din jurul ochilor produse de rîs, expresia, repede ascunsă, de nesiguranţă de pe faţa lui, ştiu că poate să-i încredinţeze povestea ei.

Privi acum la trăsăturile lui aspre, la faţa puternic bronzată şi spuse încet:

– Nu mă crezi, nu-i aşa? Apoi îşi adînci furculiţa în linguini, de parcă nu mai putea rezista mirosului ademenitor. Scăpînd furculiţa îşi ridică nervoasă braţele pentru a da înapoi mînecile prea lungi care ameninţau să intre în sos.

– Aici, spuse el, întinzînd mîna, în timp ce o scînteie de veselie înlocui neîncrederea din ochii lui cenuşii.

Ea întinse ambele mîini şi aşteptă nerăbdătoare ca el să-i răsucească mînecile pînă la o lungime normală. Aroma sosului de scoici o înnebunea, dar ea se gîndi că şi în absenţa lui, tot ar fi părut o delicatesă pentru papilele ei gustative atît de private de mîncare. În timp ce el îi sufleca mîneca mîinii stîngi, ea atacă pastele făinoase cu mîna dreaptă şi scoase un sunet aproape senzual de plăcere, cînd mîncarea ajunse în stomacul ei gol.

– Ţi-e într-adevăr foame, nu-i aşa? întrebă el, privind-o fără să-i vină să creadă şi uşor speriat, cum mînca fără să facă nici o pauză. Cînd ai mîncat ultima oară?

– Nu ştiu, răspunse ea, înghiţind cu greu cantitatea prea mare de mîncare introdusă în gură. Dar trebuie să fie cu foarte mult timp în urmă. Îşi ridică repede ochii şi-i zîmbi. Îţi sînt profund îndatorată pentru că mă hrăneşti. Începusem să nutresc gînduri criminale... cum ar fi să atac un

porumbel din parc şi să-i fur floricelele. Se opri gînditoare, apoi adăugă, gesticulînd cu furculiţa: Ştii, cred că fiecare ar trebui să cunoască foamea, adevărata foame, cel puţin o dată în viaţă. Te face să elimini lucrurile neesenţiale, superflue, şi să te poţi concentra asupra celor cu adevărat importante.

– Şi ce consideri ca fiind superfluu? Ezită o clipă apoi adăugă: Amnezia ta?

– Ah, spuse ea. Acum ajungem la o problemă de relativitate. Dacă te referi la pierderea memoriei în general, asta mă depăşeşte. E prea profund, explică ea, sorbind o înghiţitură de vin. Dar pierderea mea de memorie... cu asta mă pot descurca. La mine e ceva superficial şi aici e miezul problemei.

El aştepta cu o expresie nerăbdătoare ca ea să mai răsucească nişte paste făinoase în jurul furculiţei. Cînd văzu că nu continuă, rîse scurt.

– Ai de gînd să-mi spui sau nu?

– Mă întreb de unde să încep.

– Ce-ar fi cu începutul? îi propuse el sec.

Lăsîndu-se pe spate, ea îşi îndreptă privirea spre corpul lui şi un zîmbet slab îi arcui buzele.

– Un bărbat cu o minte logică, murmură ea. Cum suporţi asta? Cred că aş înnebuni.

– Vrei să ştii ce mă înnebuneşte pe mine? spuse el printre dinţii încleştaţi.

– Bine, bine, spuse ea rîzînd de expresia lui nervoasă. De la început. Îşi termină vinul din pahar, apoi spuse: Pentru mine, începutul a fost ieri după-amiază. M-am trezit într-o cameră deprimant de mică şi murdară. Nu aveam idee unde mă aflu sau cine sînt, dar ştiam sigur că nu voiam să fiu acolo. Uşa era încuiată, aşa că am ieşit pe fereastră.

Ştia că nu era pe deplin sinceră în relatarea evenimentelor din seara precedentă, dar erau atît de multe de spus. Ar fi trebuit să redea starea ei fizică şi psihică din momentul în care s-a trezit singură în acea cameră înfricoşătoare. Problemele pe care le întîmpinase cînd încercase să plece. Dar, pentru moment, pînă va putea judeca mai bine reacţiile acestui bărbat la neobişnuita ei relatare, va prezenta doar faptele aşa cum s-au desfăşurat.

– De atunci, continuă ea, cea mai mare parte a timpului am umblat. Cînd m-am hotărît să iau legătura cu un detectiv particular, am căutat în cartea de telefon şi am găsit... cu ajutorul unei adorabile nemţoaice... cel mai apropiat birou de cabina telefonică unde mă aflam. Aşa am ajuns la tine, termină ea ridicînd din umeri şi privindu-l cu interes pentru o clipă. Şi încă nu crezi un cuvînt din ceea ce ţi-am spus, nu-i aşa?

El îşi frecă maxilarul puternic, gînditor.

– De ce un detectiv particular? întrebă, în loc să-i răspundă la întrebare. De ce nu te-ai dus la poliţie? Lor poate li s-a raportat pînă acum dispariţia ta. Şi chiar dacă nu li s-a raportat, ei au totuşi modalităţi care ar face toată cercetarea mai uşoară. În ultimă instanţă, ar putea răspîndi povestea ta în ziare şi la televiziune.

Ea se aplecă şi-şi sprijini cotul pe masă.

– M-am gîndit şi la poliţie. De fapt, cred că m-am gîndit la toate posibilităţile. Zîmbi. Am avut foarte mult timp liber în care să mă gîndesc. Privirea ei căzu asupra mîncării lui neatinse. Nu ai de gînd să mănînci? Apoi, cînd el îşi înăbuşi rîsul şi schimbă farfuriile, ea continuă să explice printre înghiţituri: Să presupunem că nu am pe nimeni. Ce-ar face atunci poliţia cu mine?

– Cum adică, ce-ar face cu tine? Vorbeşti de parcă ai crede că te-ar arunca odată cu gunoiul.

– Asta ar fi bine. Nu, m-ar trimite la un psihiatru.

– Şi? Un psihiatru te-ar ajuta să-ţi aminteşti. Se opri şi-şi îngustă ochii suspicios. În afară de faptul că ţi-e teamă că ar putea descoperi că minţi.

Ea clătină din cap cu regret.

– Îţi este foarte greu să crezi pe cineva pe cuvînt, nu-i aşa? Ce aş avea de cîştigat dacă aş minţi? Se încruntă şi rămase pe gînduri. Nu, spuse apoi, n-am nici un motiv pentru care să-mi

fie frică să merg la poliţie.

– Frică?

– Da, frică. Avînd în vedere faptele. Unul dintre cele mai cumplite lucruri care i se poate întîmpla cuiva este pierderea identităţii. Nu ştiam nici măcar în ce oraş mă aflu, pînă n-am văzut pe coperta cărţii de telefon scris *Houston*. Ar fi trebuit să fiu înspăimîntată. Ar fi trebuit să am un gol imens în minte. Băgînd în gură ultima înghiţitură de linguini, se lăsă pe spate şi oftă mulţumită. Arăt a fi înspăimîntată? întrebă ea.

– Nu, răspunse el, chicotind uşor. Nu pot spune că arăţi.

– Aşa e. Nu sînt. Mă distrez. Ochii ei scînteiară cînd îşi aminti cum îşi petrecuse prima parte a zilei. Ştii ce am făcut azi-dimineaţă? Am jucat şah cu un bătrîn în parc şi apoi am reparat zmeul unui băieţel care vorbea peltic. Se aplecă spre el şi şopti: Vezi, sînt nebună. De aceea nu mă pot duce la poliţie. Dacă nu am pe nimeni, mă vor închide. M-am gîndit foarte mult şi am hotărît că dacă asta înseamnă să fii nebun, atunci pot trăi aşa. Deci, fără poliţie.

Umerii lui Ben se scuturară auzindu-i modul de gîndire ciudat, dar totuşi logic. El se îndoia foarte mult că ar fi nebună, dar nu era sigur că autorităţile vor fi de acord cu el. Dumnezeule, peste ce dăduse? Nu cunoscuse pînă acum pe nimeni

care să-i semene. Şi ea care spunea că el nu vrea s-o creadă. Adevărul era că acceptase fiecare cuvînt rostit de buzele ei frumoase şi asta era de fapt ceea ce îl îngrijora, această receptivitate care nu-i era caracteristică. Ceva în interiorul lui îl avertiza să nu fie atît de fascinat, atît de hipnotizat de personalitatea ei unică, de bucuria de pe faţă, pe care nu o ascundea. El aflase că fiecare bucurie, cît de mică, de pe lumea asta, era urmată, mai devreme sau mai tîrziu, de deziluzii.

Ar fi vrut să-i spună de ce îi era atît de greu să accepte ceea ce simţea, s-o avertizeze că nu trebuia să fie atît de deschisă în viaţă, dar cînd privi în ochii ei albaştri, strălucitori descoperi că nu putea fi el acela care să-i ia toată bucuria.

Întinzîndu-se peste masă, el apucă mîna mică a acestei raze de soare şi o strînse încurajator.

– Nu eşti nebună. Neconvenţională, neaşteptată, şi poate chiar un pic trăsnită, spuse el zîmbind. Şi e extrem de neplăcut dacă nu ai nici un fel de rude.

– De aceea m-am hotărît să încerc la un detectiv particular. Nu voi avea ce pierde dacă se dovedeşte că nimeni nu mă vrea. Se opri, privi în jos spre masă, de parcă nu ştia cum să continue. Aaa... singurul lucru este că nu am nici un ban... dar probabil ai ghicit asta. Ridicîndu-şi ochii, îl privi serioasă. Dacă se dovedeşte că nu am pe

nimeni, s-ar putea să treacă ceva vreme pînă să pot plăti. Dar dacă am rude, îţi voi plăti imediat. Crezi că ai putea afla asta înainte de cină? întrebă ea plină de speranţă.

El rîse din nou, scuturîndu-şi capul, uimit. Nu mai rîsese atîta, de luni de zile... ba nu, de ani. Trecuseră mulţi ani de cînd nu se mai simţise atît de fericit, atît de lipsit de orice grijă.

– Mă tem că nu-ţi pot promite asta, spuse el, zîmbind trist. Va trebui să-i spună adevărul în curînd. Charlie îi va prelua cazul... Ben era sigur de asta... dar cum va putea el să-i spună adevărul despre cine era de fapt, fără să-i piardă încrederea? În acelaşi timp, se întrebă el, îi merita oare încrederea? Ea avea o problemă mare, care trebuia rezolvată şi el se jucase cu ea... pentru că atunci cînd o privea, îndoielile şi temerile care îl supăraseră de atîtea luni rămîneau undeva în spate. Încercase să-i folosească vitalitatea şi prospeţimea într-un mod care acum îl făcea să se ruşineze. Şi care trebuia să înceteze chiar acum, hotărî el.

– Uite, *Sunshine*[1]... sînt foarte multe lucruri la care trebuie să ne gîndim. Etichetele de pe hainele tale. Găsirea locului unde te-ai trezit ieri. Dar înainte de a merge mai departe, e ceva ce trebuie

1. Rază de soare

să-ţi spun. Cînd ai venit la birou...

Un zgomot puternic îl făcu să se întrerupă şi toţi ochii din cafenea se îndreptară spre locul de unde se auzise zgomotul. Îl văzură pe bărbatul cu margarete cerîndu-şi scuze cu insistenţă chelneriţei enervate, în timp ce-o ajuta să strîngă farfuriile goale ce fuseseră împrăştiate pe jos.

Ben îşi luă ochii de la această scenă, exasperat că fusese întrerupt şi-şi îndreptă privirea spre femeia ce stătea vizavi de el. Deschise gura pentru a continua, dar se opri brusc. Ea se întorsese pe o parte în scaunul ei, pentru a vedea ce se întîmplase, iar trenciul larg îi alunecase uşor de pe umăr, lăsîndu-i-l gol. Ochii lui urmăriră linia abia vizibilă, dar atît de dulce a sînilor mici şi rotunzi... ambii la fel de goi... şi simţi un nod în gît. Îşi simţi muşchii abdomenului contractîndu-se şi se gîndi încă o dată că această femeie îi trezea sentimente ce fuseseră absente de luni de zile.

„Sunshine", o botezase el. Numele o încîntase. În timp ce se răsuci înapoi spre masă, se întrebă ce gîndea cu adevărat despre ea acest bărbat solid, ce părea atît de dur. Privea fiecare

mişcare a ei, cît de mică, cu o intensitate plină de curiozitate. Poate că se aşteaptă să încep să urlu dintr-o clipă într-alta, se gîndi ea, zîmbind în timp ce-şi ridică ochii spre el. Însă zîmbetul ei dispăru cînd văzu expresia şocată din ochii lui cenuşii. Privi în jos şi văzu cum haina ei de împrumut alunecase, suficient cît să-i lase umărul gol.

– E evident că nu putem controla etichetele hainelor tale, bombăni el cu o voce morocănoasă, în timp ce ea îşi rearanjă trenciul bej. Tuşind pentru a-şi drege vocea, adăugă: Mai e ceva ce ai uitat să-mi spui?

Ea nu-şi putu reţine un chicotit cînd îi auzi îngrijorarea din voce.

– Cred că am omis cîteva din detaliile minore, spuse ea. Am vrut doar să fiu sigură că nu mă vei da pe mîna tipilor ce vînează fluturaşi. N-o vei face, nu-i aşa?

– Ai cuvîntul meu. Acum spune-mi... detaliile minore. Făcu o pauză. Cred că am dreptate cînd presupun că nu ai nimic dedesubtul acestei haine?

– Absolut nimic, răspunse ea cu o veselie lipsită de grijă. N-am găsit nimic de îmbrăcat cînd m-am trezit ieri... cu excepţia unei cămăşi ce arăta îngrozitor... şi, de vreme ce am furat această haină, eticheta n-ar fi de mare ajutor. Se opri pentru că un hohot de rîs din spatele lor le distrase

atenţia. N-ar trebui să ne întoarcem la tine la birou? întrebă ea.

O expresie ciudată apăru pe faţa lui, înainte de a răspunde morocănos:

– Nu, e bine aici. Nu vreau să mai pierd timpul înainte de a afla toate amănuntele.

Ea ridică din umeri şi continuă:

– După cum am mai spus, m-am trezit într-o cameră mică şi urîtă... o cameră de hotel cred, dar în nici un caz nu era un apartament din Hilton. Eram întinsă în pat, acoperită cu un cearceaf... şi eram complet goală.

Ezită, amintindu-şi fără voie neliniştea copleşitoare pe care o simţise, cînd deschisese pentru prima oară ochii în acea cameră mică şi deprimantă. Dar, cum pe măsură ce se trezise devenise tot mai conştientă de pierderea memoriei, privise situaţia ca pe o provocare mai degrabă, decît ca pe o tragedie... ceea ce o făcuse să creadă că nu poate fi în deplinătatea facultăţilor ei mentale.

Zîmbind tristă, îşi ridică privirea pentru a continua, dar se opri brusc cînd descoperi că el nu-i privea nerăbdător faţa, aşa cum se aşteptase ea. De fapt, nu se uita deloc la faţa ei. Ochii lui erau aţintiţi asupra trenciului bej şi păreau că două flăcări intense ce ard în adîncurile lor.

Ea ridică mîna şi şi-o duse la gît, simţindu-se

dintr-o dată mai puţin încîntată de lipsa hainelor de dedesubt. Părea că el pătrunde cu privirea prin haină, pînă la corpul ei gol ce se ascundea sub aceasta şi... nu pentru prima oară de cînd îl întîlnise pe acest bărbat... simţi o senzaţie ciudată în adîncul stomacului.

Cînd el, în sfîrşit, îşi ridică ochii, văzu că... oricît ar fi fost de necrezut... el era la fel de tulburat ca şi ea. Acest lucru îi dădu puterea să ignore ciudata senzaţie şi să continue:

– Cînd am încercat uşa am văzut că era încuiată pe dinafară. De cîte ori băteam la uşă cineva fie îmi striga obscenităţi, fie rîdea. Îl privi cu tristeţe. Am hotărît destul de repede că nu voiam ca persoana, indiferent cine era, care se afla în cealaltă cameră, să mă ajute. Oftă şi se sprijini de spătarul scaunului. Aşa că, atunci cînd am găsit o cămaşă dezgustător de murdară sub pat am îmbrăcat-o şi am sărit pe fereastră. Chicoti dintr-o dată. Pe alee se afla un bătrîn, continuă ea. Ar fi trebuit să-i vezi expresia cînd am coborît pe scara de incendiu. Se uita încontinuu la fereastră să vadă ce va urma.

– Îmi pot închipui, murmură el ţinîndu-şi răsuflarea, iar în ochi apăru din nou acea scînteie, înainte de a o privi cu umor. Cum ai făcut rost de trenci? întrebă el.

– A fost surprinzător de uşor, spuse ea. Am

văzut un comis-voiajor mergînd pe alee şi deschizînd o uşă, aşa că am băgat şi eu capul. Era un fel de depozit, iar haina şi pantofii... ridică un picior pentru a-i arăta încălţămintea uzată... erau pe masă. Pantofii sînt puţin cam mari, dar m-am gîndit că nu trebuie să aştept şi să întreb dacă n-au un număr mai mic. Cel puţin erau curaţi. A fost o uşurare să dezbrac cămaşa aceea împuţită. Se opri şi rămase pe gînduri. A fost destul de amuzant, spuse ea. Ochii i se luminară cînd îi veni în minte un alt gînd. Crezi că e posibil să fi fost un hoţ în viaţa cealaltă? Nu simt nici cea mai mică urmă de vinovăţie pentru că am luat nişte lucruri care nu-mi aparţineau.

– Mă cam îndoiesc, spuse el rîzînd.

– Oh, spuse ea, aproape dezamăgită. Ei bine, oricum, după asta am început să merg... şi să mă gîndesc. La început am fost hotărîtă să nu încerc să aflu cine sînt. Voiam...

– De ce? o întrerupse el. Asta ar fi trebuit să fie primul tău impuls. Orice altceva... mîncare, haine şi aşa mai departe, s-ar fi rezolvat dacă îţi aflai identitatea.

– Ai dreptate, bineînţeles. Şi m-am gîndit la asta un timp. Se aplecă mai aproape, vorbind serios: Dar, vezi tu, n-am simţit nici o nevoie acută să aflu cine sînt. Iar acest lucru mă face acum să mă întreb. De ce n-am simţit nevoia să aflu cine

este familia mea şi care îmi este trecutul? Amnezia este destul de rară, nu-i aşa?

El confirmă din cap, iar ea continuă:

– La cei mai mulţi apare de obicei după un accident şi acoperă o porţiune redusă de timp. Ceea ce trăiesc eu nu seamănă deloc cu aşa ceva, cu excepţia posibilităţii unui accident. Am o umflătură la cap. Îşi dădu părul des la o parte şi scoase la iveală o umflătură pe frunte. Dar nu-mi amintesc nimic din trecut, continuă ea. Cel puţin nu despre mine. Îmi amintesc cum să vorbesc şi că George Washington a fost primul preşedinte. Îmi mai amintesc cum să joc şah.

– Şi că-ţi place mîncarea italienească, adăugă el, zîmbind.

– Da, păi, trebuie să-ţi mărturisesc ceva despre asta, recunoscu ea. Ai fi putut să mă întrebi despre orice dacă-mi place şi ţi-aş fi dat acelaşi răspuns. Eram moartă de foame.

– Am observat asta.

Ea nu se putu abţine să nu rîdă de tonul lui sec.

– Oricum, de vreme ce pierderea mea de memorie e mai extinsă decît în mod obişnuit, îmi închipui că mai trebuie să fie implicat ceva. Poate exista un motiv pentru care nu-mi pot aduce aminte.

– Vrei să spui, ceva din trecutul tău de care nu

vrei să ştii? întrebă el, privind-o gînditor. Ai putea avea dreptate. Mintea este cel mai puternic şi mai necunoscut mister care i-a fost dat omului. Ceea ce spui tu ni se întîmplă tuturor într-o anume măsură. Avem tendinţa să blocăm undeva evenimentele, a căror amintire este dureroasă.

Faţa lui se schimba în timp ce vorbea, devenind tensionată şi luînd o expresie dură, de parcă îşi amintea de nişte evenimente la care se referea indirect. Acesta era bărbatul pe care-l văzuse ea mai devreme prin geamul de sticlă murdar? Bărbatul căruia îi întorsese spatele? Nu-şi putu reprima un fior în timp ce-i privea trăsăturile aspre ale feţei, privirea rece ca gheaţa. Apoi, la fel de brusc precum apăruse, dispoziţia lui se schimbă şi deveni bărbatul vesel din lift.

– Sau cel puţin, încercăm s-o facem, continuă el. Şi există momente cînd avem o imagine absolut clară a ceva din trecutul nostru, pentru ca apoi să ne dăm seama că ceea ce ne-am amintit este în întregime fals... că ne-am amintit ceea ce voiam să ne amintim.

– Exact, spuse ea aprins. Şi cum eu nu-mi pot aminti „nimic“, întreaga mea viaţă trebuie să fi fost o porcărie. Aşa că, de ce să mă grăbesc să mă întorc la o porcărie?

– Înţeleg ce vrei să spui, spuse el rîzînd. Dar te-ai răzgîndit.

– A trebuit. M-am gîndit că poate obţin vreun ajutor de la agenţiile guvernamentale... doar un împrumut pentru a-mi cumpăra nişte haine şi a căuta o slujbă... dar n-ai să crezi ce s-a întîmplat, spuse ea indignată. Trebuie să ai numere! Eu nu am numere, aşadar nu exist, ceea ce înseamnă că nu-mi poate fi foame! Îi aruncă o privire dezgustată. Vreau să spun, oamenii care nu există nu trebuie să-şi facă probleme în privinţa mîncării, nu-i aşa? Şi ai putea să nu mai rîzi. Cîţi alţi oameni inexistenţi crezi că mor de foame în fiecare an?

– Îmi pare rău, spuse el, stăpînindu-şi cu greu rîsul. Nu crezi că au dreptul să fie puţin suspicioşi? Dacă ai făcut parte din cei care nu au venituri, ai fi avut carnet de asigurări sociale. Dacă ar da bani tuturor celor care vin să le ceară, foarte mulţi oameni lipsiţi de scrupule ar profita.

– Bănuiesc că aşa e, admise ea bosumflată. Dar după asta mi-a fost frică să mă duc la Armata Salvării pentru a cere haine. Mi-a fost teamă că mă vor întreba alte numere. Aşa că am fost forţată să accept faptul că trebuie să descopăr cine sînt.

– Şi atunci te-ai dus la o carte de telefon şi ai căutat un detectiv particular?

– Nu... nu chiar atunci. Îi zîmbi, amintindu-şi cum găsise o mie de scuze pentru a amîna inevitabilul. Am hotărît că mai poate aştepta puţin.

Atunci mi-era foame, vezi tu. Dar după noaptea trecută am ajuns la concluzia că şi dacă aş reuşi să găsesc cumva de mîncare, tot aş avea nevoie de un loc unde să locuiesc.

El o privi uimit, de parcă tocmai atunci îi venise în minte o idee.

– Unde ai dormit noaptea trecută?

– De fapt, n-am dormit prea mult, recunoscu ea. Am găsit o combinaţie între un magazin şi o staţie de autobuz. Îi arătă cu mîna într-o anumită direcţie. E cam la patru imobile de-aici.

El închise ochii şi spuse încordat:

– Ţi-ai petrecut noaptea în.... „văgăuna aia"?

– Îhî, confirmă ea veselă. Le-am spus că aştept pe cineva să vină cu autobuzul şi nimeni nu m-a deranjat... adică aproape nimeni.

– De ce am senzaţia că nu-ţi place restul povestirii? bombăni el pentru sine. Continuă, te rog.

– N-a fost nimic deosebit. Pe la miezul nopţii, un bărbat s-a aşezat lîngă mine pe bancă. M-a întrebat dacă nu vreau să... Se opri, încercînd să-şi amintească. Nu-mi amintesc exact ce cuvînt a folosit... era unul nou pentru mine... dar i-am înţeles sensul. Rîse, iar asta aproape că acoperi geamătul lui înăbuşit. A fost cel mai şocant lucru. M-am simţit ca un antropolog care observă obiceiurile de împerechere ale unui trib necunoscut. Fără nici o prefaţă sau introducere, m-a întrebat

aşa direct.

– Ai dreptate, spuse el printre dinţii încleştaţi. Eşti, fără urmă de îndoială, cu siguranţă ţicnită! Vocea lui deveni din ce în ce mai tare, pe măsură ce rostea cuvintele, astfel încît cei de la mesele din apropiere întoarseră capul spre ei. Cum poţi fi atît de calmă în legătură cu asta? Bărbatul ăla te-a insultat. Asta nu te face furioasă? Nu ţi-a fost nici măcar un pic frică? Sau ai doar tărîţe acolo unde ar trebui să ai puţină minte?

Ea îl privi curioasă, conştientă de furia lui, incapabilă să-i înţeleagă cauza. Era ciudat, dar dispoziţia lui explozivă n-o supără, nu mai mult decît acea mască rece pe care o avusese înainte.

– Nu cred că a vrut să mă insulte, spuse ea liniştită. Cred că în mintea lui a fost chiar un compliment.

După ce respiră de cîteva ori adînc, el rămase tăcut pînă ce petele roşii îi dispărură de pe faţă.

– Şi apoi? întrebă el calm.

– Păi, după ce am scăpat de el, am aşteptat lumina zilei ca să pot pleca.

– Şi cum, mă rog, ai reuşit să scapi de el... I-ai spus politicos „Nu, mulţumesc"? întrebă el sarcastic, ridicîndu-şi paharul cu vin.

– M-am gîndit şi la asta, recunoscu ea, muşcîndu-şi buza pentru a se abţine să nu izbucnească în rîs de expresia lui. Dar părea destul de

insistent, aşa că i-am spus „da".

Realiză, cînd îl auzi înecîndu-se, că ar fi trebuit să aştepte pînă ce el termina de băut vinul, înainte de a-i spune asta. Se duse repede să-l bată pe spate, dar el îi făcu semn să se aşeze.

– Sînt bine, spuse el răguşit. Tu... tu continuă cu ce povesteai. I-ai spus „da" şi apoi ce s-a întîmplat?

– De fapt, ceea ce i-am spus mai exact a fost că nu cred că mai sînt „contagioasă", aşa că putem face. Îi rînji nevinovată.

După o clipă de linişte, el începu să rîdă înăbuşit, iar rîsul deveni din ce în ce mai puternic, pînă ce unul dintre vecinii de la mese îl privi curios. Cînd se linişti, el îi aruncă ceea ce se voia o privire severă, dar care eşuă lamentabil.

– Presupun că ştii că sînt unii bărbaţi cărora nu le pasă nici dacă ai avea ciumă neagră.

– Da, ştiu, dar mai ştiu că el nu era unul dintre ei. Dacă ar fi fost, aş fi ţipat şi paznicul m-ar fi ajutat. Îi aruncă o privire maliţioasă. Tărîţe sau nu, dar să ştii că nu sînt atît de proastă. Dar trebuie să recunosc că asemenea lucruri te împiedică să dormi. Aşa că aş prefera să nu mai repet o asemenea noapte. Depinde de tine să aflu cui aparţin. Se opri gînditoare. E nostim, continuă ea, dar nu simt că aş aparţine cuiva. Crezi că aş avea vreun indiciu... emoţional... dacă ar exista cineva

care mă aşteaptă?

– Oh, cineva te aşteaptă sigur, spuse el încet, ridicîndu-i mîna stîngă.

– De ce spui asta? întrebă ea derutată de expresia solemnă apărută dintr-o dată pe faţa lui. Apoi îi urmări privirea spre mîna ei. Pe cel de-al treilea deget era o urmă foarte clară de piele nebronzată.

De ce n-am văzut asta pînă acum? se întrebă ea zăpăcită. Era clar că pînă nu de mult purtase un inel pe acel deget. Degetul al treilea, mîna stîngă. Degetul pe care se poartă verigheta.

„Căsătorită"! Gîndul păru să-i învăluie mintea ca un nor negru, ameninţător şi deodată, pentru prima oară, fu înspăimîntată.

Nu voia să fie căsătorită. Încă de cînd se trezise complet ieri, fusese cuprinsă de o delicioasă senzaţie de libertate. Se simţea plină de viaţă şi... liberă. Nu voia să renunţe la asta. Gîndul de a fi legată... de a fi controlată de cineva... de vreun bărbat necunoscut din întunecatul ei trecut era de nesuportat.

Gîndurile ei haotice nu acceptau posibilitatea că ar fi putut ţine la acel bărbat necunoscut. Ştia doar că se bucurase de experienţa ultimelor zile, că era singurul trecut pe care dorea să şi-l amintească. Nu avea nici o dorinţă să schimbe nesiguranţa lumii pe care o cunoscuse în aceste două

zile cu nimic din ceea ce i-ar fi putut oferi viaţa ei dinainte de ieri.

Privindu-şi degetele văzu că porţiunea aceea de piele era mult mai decolorată... ca şi cum inelul care-i lipsea făcuse parte mult timp din viaţa ei dinainte.

Frecă locul, mai întîi ezitînd, apoi din ce în ce mai tare, de parcă ar fi putut şterge cumva acea dovadă atît de clară.

Ridicîndu-şi încet capul, privi cu ochi mari, bărbatul care stătea în faţa ei.

– Nu, şopti ea. Apoi, înălţîndu-şi bărbia încăpăţînată, puse repede şervetul pe masă şi se ridică în picioare. M-am răzgîndit, spuse ea, nu vreau să afli cine sînt. Zîmbind politicos, luă feliile de pîine ce mai rămăseseră şi le îndesă în buzunar, murmurînd: Mulţumesc pentru prînz şi pentru timpul pierdut cu mine. Trecu apoi pe lîngă el, îndreptîndu-se spre ieşire.

Capitolul 3

Pentru o clipă, Ben rămase uimit şi o privi depărtîndu-se. Apoi îşi forţă picioarele să se pună în mişcare, înjurînd înăbuşit cînd văzu coada de la casă. Trecînd în faţa unei perechi tinere, el băgă o bancnotă în mîna casierei, apoi ieşi repede afară din cafenea.

Privi în susul şi-n josul străzii pe trotuar şi simţi cum toţi muşchii i se contractă, văzînd că nu era nici urmă de trenci bej. Apoi, deodată, la capătul străzii văzu un grup de adolescenţi dîndu-se la o parte din faţa vitrinei unei case de amanet. Toată disperarea care-l cuprinsese se topi cînd văzu

inconfundabila haină şi sclipirea părului ei auriu.

– Sunshine! strigă el cînd ea începu să meargă. Sunny, stai!

Alergînd după ea, o văzu aplecîndu-se la un moment dat şi ridicînd ceva de pe trotuar, apoi întorcîndu-se spre casa de amanet.

– Aşteaptă, strigă el, ajungînd-o, aproape fără răsuflare.

Doamne, se gîndi el supărat, ar trebui să fac mai multă mişcare. În urmă cu şase luni n-ar fi gîfîit după această scurtă alergare. Se rezemă de peretele de cărămidă de lîngă ea, pînă ce reuşi să-şi regleze respiraţia, privind-o cum se uită la el.

– Ce dracu' crezi că faci? spuse el în cele din urmă, enervat de această dată de lipsa de exerciţiu, enervat de felul cum reacţionase la gîndul că ar putea-o pierde şi... fără motiv... enervat că el avea treizeci şi nouă de ani, iar ea cel mult douăzeci şi cinci. Crezi că-ţi poţi petrece tot restul vieţii dormind prin staţii de autobuz şi depinzînd de mila străinilor care să te hrănească?

– Voi găsi eu ceva, spuse ea, luîndu-şi privirea de la el şi privind curioasă în vitrina casei de amanet. După cum am spus şi mai înainte... nu mai am nevoie de serviciile unui detectiv particular.

– Asta e bine, pentru că nici nu sînt. Rămase încordat, aşteptîndu-i reacţia în faţa mărturisirii lui atît de brutale. Dar ea nu părea să ia cuvintele în

serios.

Examina intens vitrina din faţa ei, apoi îl privi absentă.

– Poftim? Ce nu eşti?

– Detectiv particular, spuse el iritat de felul în care păreau că rătăcesc gîndurile ei.

– Oh, într-adevăr? Ochii ei sclipiră amuzaţi, iar ea îi aruncă o privire ironică printre genele lungi, concentrîndu-şi în sfîrşit întreaga atenţie asupra lui. Am descoperit cumva, ceva necinstit? Vorbea pe un ton conspirativ. Practici cumva fără licenţă?

El ar fi vrut s-o apuce de umerii slabi şi să o scuture cu putere... sau s-o sărute. Nu putea decide care din ele.

– Nu sînt Charles Bradberry, spuse el. Îl aşteptam să se întoarcă de la birou.

Ea se sprijini lîngă el, cu un interes crescînd în ochii albaştri.

– De ce ai tu nevoie de un detectiv particular?

– Nu am nevoie, spuse el exasperat. Am nevoie să beau ceva. Întinse mîna şi-o apucă de braţ, simţind oasele mici prin haina groasă. Dintr-o dată simţi cum muşchii i se contractă cînd îşi aminti că sub haină ea era dezbrăcată şi îi dădu repede drumul braţului ca şi cum l-ar fi ars. Uite ce-i, e un prieten de-al meu, continuă el, trecîndu-şi o mînă prin păr, care, spre mirarea lui, îi tremura uşor. Acum, vrei să uiţi toată povestea

asta? Vrei să încerci să fii rezonabilă şi să recunoşti că ai nevoie de ajutor? Dacă nu de-al lui Charlie, atunci de al meu.

– Nu... Se opri brusc. Cum te cheamă?

– Ben. Ben Garrison.

– Nu, Ben, spuse ea cu mai mult entuziasm în voce. Cred că am găsit ce să fac.

– Oh, Doamne, gemu el. Spune-mi. Sînt tare, rezist.

Scoţîndu-şi mîna din buzunar, ea îi arătă o bucată de cărămidă. Începu s-o arunce în aer, apoi privi cu înţeles spre colţ, unde un poliţist în uniformă stătea de vorbă cu adolescenţii care fuseseră acolo puţin mai devreme. Cînd fu sigură că el i-a urmărit privirea, îşi întoarse ochii ei diabolici spre vitrina de lîngă ei, continuînd să se joace cu bucata de cărămidă.

– Îţi aminteşti de povestirea aceea de O. Henry „Poliţistul şi imnul"?

– Oh, nu, n-ai să faci asta, spuse el emfatic, apucîndu-i mîna pentru a-i lua cărămida, cînd înţelesul intenţiei ei îi deveni înspăimîntător de clar. Şi dacă-ţi aminteşti, adăugă el, spargerea vitrinei nu l-a făcut să ajungă la închisoare, aşa cum plănuise.

– Pe ce vrei să punem pariu că mie îmi va reuşi? rosti ea pe un ton golănesc.

– Las-o baltă, insistă el. Nu ştiu ce poveşti ai

copt în capul ăla minunat al tău, dar, crede-mă, nu-ţi va plăcea la închisoare.

– Dar acolo mă vor hrăni regulat şi voi avea un loc unde să dorm. S-ar putea chiar să încerce să mă îmbrace, să-mi dea nişte bluze şi... frumoasele ei buze se crispară şi următoarele cuvinte le rosti printre dinţi, într-un fel de imitaţie a lui James Cagney... dacă ticăloşii ăia vor încerca să mă chestioneze, nu le voi spune nimic. Bătu de cîteva ori din genele ei lungi şi adăugă: Pentru că nu ştiu nimic.

În timp ce-i privea faţa, starea lui de iritaţie dispăru subit şi dintr-o dată întreaga poveste i se păru extrem de amuzantă. Îi văzu sclipirea jucăuşă din ochii albaştri şi, înainte de a-şi da seama ce se întîmplă, stînd amîndoi în lumina soarelui, ignorînd privirile trecătorilor, se sprijiniră de peretele clădirii, în timp ce corpurile li se cutremurau de rîs.

Treptat, deveni conştient că proprietarul casei de amanet îi priveşte cu ochi suspicioşi prin geamul magazinului. Ben îi atrase discret atenţia lui Sunny să privească, iar vederea bărbatului cu ochi de vultur produse o nouă erupţie de rîs. Apucînd-o de mînă, începu să alerge de-a lungul străzii. Dar pe măsură ce se apropiau de poliţist... care acum era singur... paşii lor încetiniră cu o simultaneitate aproape comică, iar Ben scăpă

bucata de cărămidă din mînă. Ofiţerul îi privi tăios cînd trecură pe lîngă el, mergînd braţ la braţ, fluierînd fals în timp ce încercau să-şi recapete respiraţia normală. Cînd el hotărî că nu sînt importanţi şi-şi îndreptă atenţia spre altceva, ei o luară din nou la fugă şi dădură repede colţul, lipindu-se de perete şi cutremurîndu-se de rîs.

– Eşti sigur că n-am fost un hoţ? chicoti ea, cu capul odihnindu-se pe pieptul lui.

– Sînt convins. Faci totul mult prea evident, spuse el, proptindu-şi spatele de zid pentru a o trage mai aproape.

Mîinile lui mari se odihneau pe şoldurile ei şi, în timp ce mintea lui aluneca hotărîtă spre ideea corpului ei gol de dedesubtul hainei groase, văzu că mîinile lui încep să se plimbe uşor. Şi le smulse de pe fundul ei rotund, înjurînd în gînd. Ea era pierdută, singură, avea nevoie de ajutorul lui... iar el nu se gîndea decît la acea linie de piele albă pe care o văzuse mai devreme.

Ridicîndu-şi capul, el privi spre faţa ei.

– Sunny, sînt complet neştiutor în ceea ce priveşte amnezia, dar cum îţi poţi aminti de O. Henry şi de James Cagney, fără să-ţi aminteşti cînd ai învăţat despre ei? Sau cel puţin, ar trebui să-ţi aminteşti ce reacţii ai avut vizavi de ei. Se opri gînditor, fără să vadă felul în care se schimbase expresia feţei ei în timp ce el vorbea. Ia-l de

exemplu, pe O. Henry. Ce-ai simţit cînd ai citit povestea cerşetorului care a crezut despre închisoare că e un hotel dintr-o staţiune de iarnă?

Pentru o clipă, ea rămase perfect nemişcată, apoi se desprinse din braţele lui, afundîndu-şi mîinile în buzunarele adînci ale hainei, şi începu să meargă, depărtîndu-se de el.

– Hei, spuse el surprins, încercînd să păstreze pasul cu ea. Unde te duci?

Ea ridică din umeri în semn de răspuns, apoi îl privi pieziş.

– Nu vreau să aflu nimic. De ce nu laşi lucrurile aşa cum sînt?

El trebui să se aplece spre ea pentru a auzi cuvintele de-abia şoptite.

– Totul va reveni, indiferent dacă doreşti sau nu asta, spuse el încet. Nu te poţi ascunde de tine însăţi.

– Pot încerca, se încăpăţînă ea. Şi dacă revine, atunci va reveni la timpul lui.

Mergînd alături de ea, el îi văzu expresia fermă şi se gîndi la ceea ce spusese ea, la tot ce se întîmplase de cînd o văzuse pentru prima oară stînd pe hol. Lucrul care ieşea clar în evidenţă era atitudinea ei neobişnuită faţă de situaţia în care se afla. Părea perfect mulţumită de pierderea memoriei. Mulţumită, la naiba... folosindu-i propriile cuvinte.... şi plină de curaj. Trebuia să existe un

motiv pentru asta, poate soţul de care nu voia să ştie.

Inima i se strînse şi realiză că ea nu era singura persoană care voia să pretindă că acel soţ nu există.

N-o va forţa să-şi amintească. Suprimîndu-şi cu grijă propriile sentimente, îşi spuse despre creierul uman că este un instrument foarte complicat. Îi dădea acum timpul necesar de a căpăta putere de pe urma unei traume, înainte de a o face să privească în faţă adevărul. Iar în felul ei propriu şi încăpăţînat, ea recunoştea acest lucru. Inconştient, ea ştia că exista ceva în trecutul ei căruia nu-i putea încă face faţă. Şi avea dreptate. Trebuia să vină la timpul lui.

– Ben.

Cuvîntul rostit atît de dulce îl uimi, iar el privi în jos spre faţa ei serioasă, la ochii ei mari şi neliniştiţi.

– Am încercat să-mi reamintesc reacţiile mele faţă de O. Henry, spuse ea ezitînd. Dar nu-ţi pot spune decît ce simt *acum* faţă de povestire? Nu ştiu dacă la fel am simţit şi-n trecut.

Sfinte Doamne, se gîndi el, închizîndu-şi ochii de consternare, crede că mi-a rănit sentimentele. Încearcă să-mi menajeze eul.

Deschizîndu-şi ochii o trase aproape şi o îmbrăţişă cu putere.

– Nu-ţi face griji despre asta. Îi zîmbi şi adăugă: Ai dreptate. Îţi vei aminti cînd va sosi timpul. Îşi ridică privirea şi văzu că ajunseseră aproape în dreptul maşinii lui, pe care o parcase acolo în urmă cu două ore. Păşind în faţa ei, deschise portiera din dreptul scaunului de lîngă şofer şi aşteptă ca ea să urce.

– Unde mergem? Nu păru nedornică să-l urmeze, ci doar curioasă.

– La mine. Nu e cine ştie ce, dar cred că e mai bine decît în staţia de autobuz.

Urcîndu-se în maşină, ea îl privi, în timp ce el închise portiera.

– De ce mergem la tine?

– Unde altundeva să mergem? întrebă el, apoi trecu prin faţa maşinii pentru a se urca. Îţi voi da ocazia să te odihneşti şi să te gîndeşti în linişte la tot, fără să trebuiască să-ţi faci griji cu privire la lucruri cum ar fi hainele şi mîncarea.

Ea îl privi pentru o clipă, apoi spuse încet:

– Cu alte cuvinte, vrei să trăiesc cu tine pînă îmi amintesc? Rămase tăcută, apoi deodată izbucni în rîs.

– Găseşti amuzante cele mai ciudate lucruri, bombăni el, întorcîndu-şi uşor capul pentru a-i vedea faţa. Ce te-a mai amuzat de data asta?

– Voiam să spun că nu fac genul ăsta de lucruri, spuse ea chicotind. Apoi mi-a trecut deo-

dată prin cap că n-am de unde să ştiu. Poate că e ceva absolut obişnuit pentru mine. Se opri, iar ochii îi deveniră gînditori. Crezi că...

– Nu, o întrerupse el ferm. Dacă prin „genul ăsta de lucruri", te referi la ceea ce cred eu, atunci nu, n-ai fost o femeie uşoară în cealaltă viaţă a ta. Porni motorul şi se depărtă de trotuar.

– De unde ştii? Aş fi putut fi mai rău chiar decît o femeie uşoară. Aş fi putut fi o prostituată.

Zîmbind amar, el spuse:

– Dacă ai fi fost genul ăsta de femeie, nu l-ai fi gonit pe bărbatul ăla noaptea trecută. L-ai fi taxat pentru serviciile prestate şi ai fi făcut astfel rost de bani pentru mîncare şi o cameră de dormit.

Ea rămase tăcută un moment, apoi se întoarse spre el cu o expresie ciudată... de parcă muşcase dintr-un măr putrezit.

– Mda, spuse ea. Ai dreptate. Nu cred c-aş fi putut face asta. Ceea ce e mare păcat. E o ocazie de a-mi găsi un serviciu la care nu m-am gîndit. Se plăteşte bine şi pun pariu că clienţii nu-ţi cer niciodată carnetul de asigurări sociale. N-aş avea nevoie de haine noi pentru această slujbă. Ceea ce port acum ar fi perfect.

Doamne, gemu el în sinea lui. Îşi dori ca ea să nu mai repete încă o dată acest lucru. Îi era şi aşa destul de greu să nu se gîndească la asta. Mai ales că haina se dăduse din nou la o parte, nu

indecent, dar provocator, din coapsă.

– Nu-ţi face griji în legătură cu slujba, spuse el morocănos, păstrîndu-şi cu fermitate ochii aţintiţi în faţa drumului. Nu trăiesc chiar luxos, dar cred că voi reuşi să te hrănesc.

– Dar de ce să faci asta?

– Ce altceva ai vrea să fac cu tine? *A fost o prostie să pui problema în felul ăsta, prostule.* Uite, dacă ţi-e teamă că am gînduri necurate cu tine, linişteşte-te, pentru că nu este aşa. Nu am nimic de genul ăsta în minte, adăugă el. *Mincinosule,* se acuză el în gînd, evitînd să privească în direcţia ei. *Dacă n-ar fi fost urma aceea de pe degetul ei, ai fi făcut deja prima mişcare.* O simţi privindu-l fix, iar vocea ei cînd vorbi fu coborîtă:

– S-ar putea să pară ciudat... de fapt mi se pare ciudat... dar nu sînt îngrijorată de aşa ceva, spuse ea încet. Dar tot vreau să ştiu de ce mă duci la tine, continuă ea. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar maşina ta nu indică o bunăstare care să-ţi permită să ajuţi oamenii aflaţi la nevoie. Îşi schimbă poziţia în scaun şi apoi îl întrebă: Deci, de ce vrei să mă ajuţi?

– Nu-i vorba că vreau să te ajut. Dar faptul că te-aş şti pe stradă hoinărind de una singură, mi-ar tulbura liniştea şi mai mult. Aşa că poţi spune că am ales calea care e mai simplă pentru mine. Nu avea nici un rost ca ea să cunoască

sentimentul de singurătate care-l cuprinsese cînd ea dispăruse pe stradă... nu avea absolut nici un rost.

– Vrei să spui că faci asta pentru tine, în loc s-o faci pentru mine? spuse ea încet, nefăcînd nici un efort să-şi ascundă amuzamentul şi îndoiala din voce.

– Exact, confirmă el încăpăţînat. Şi nu cred că va dura mult pînă îţi vei aminti totul. Aşa că, linişteşte-te şi bucură-te de ospitalitatea mea.

Sunny îl urmă pe Ben pe scara îngustă. Casa solidă, cu un etaj, în care intraseră în urmă cu cîteva clipe, trebuie să fi fost o locuinţă frumoasă în secolul al XIX-lea. Acum, indiferent că fusese redusă la statutul de „Apartamente de închiriat" nu suferise schimbarea într-un mod prea elegant.

După ce urcară pe scări trei etaje, Ben introduse cheia în broasca unei uşi, în timp ce Sunny privi curioasă în jur. De partea cealaltă a holului, o uşă se deschise scîrţîind şi doi ochi apărură la nivelul umerilor ei. În timp ce Ben deschidea uşa, ea îşi mişcă repede degetele în direcţia ochilor în semn de salut, dar aceştia dispărură cînd ea

zîmbi şi făcu apoi cu ochiul.

– Ei, bine, indiferent cum arată, îţi urez bun-venit în castelul meu. Ben se dădu la o parte şi-i făcu loc să intre înăuntru.

Camera spaţioasă era veselă datorită ferestrelor înalte şi petelor de culoare sub forma tablourilor şi pernelor aruncate peste tot, completînd mobilierul din cameră.

– Îmi place, spuse ea, îndreptîndu-se spre un desen de Thomas Eakins care era agăţat lîngă una din ferestre. E drăguţ.

– În comparaţie cu ce... cu periferiile oraşului? îi replică el.

Ea se întoarse şi-l privi peste umăr, zîmbind.

– În comparaţie cu staţiile de autobuz.

– Punct cîştigat, spuse el, răspunzînd zîmbetului ei, în timp ce-o urmărea plimbîndu-se prin cameră.

Cînd ajunse în dreptul biroului solid, din lemn de stejar, se opri. Privi spre maşina portabilă de scris, apoi spre coala de hîrtie mototolită, din coşul de gunoi.

– Eşti scriitor? întrebă ea, intrigată de gîndul că ar putea exista o fisură în imaginea de preşedinte de bancă pe care o degaja.

– În clipa de faţă sînt un scrib. Într-o zi sper să devin un scriitor.

– Un scrib?

El se aşeză pe canapeaua de un verde decolorat şi-i făcu şi ei semn să se aşeze.

– Scriu articole pentru o revistă. Scriu despre pericolul pe care-l reprezintă armele şi despre pericolul de a lăsa guvernul să ne controleze vieţile. Scriu despre greşelile guvernului nostru şi despre frumuseţea unui sistem democratic. Despre modul cum sindicatele reprezintă interesele muncitorilor şi despre cum distrug libera iniţiativă. Cu alte cuvinte, sînt un ticălos. Ei mă plătesc pentru asta.

Ea privi expresia amară de pe faţa lui şi spuse:

– Pari foarte... deziluzionat. Faci asta de mult timp?

– De cinci luni, două săptămîni şi trei zile, spuse el obosit. Am renunţat la serviciul de la nouă la cinci, la cocktail-uri şi la purtatul permanent al cravatei pentru a-mi demonstra mie însumi ceva. Mi-am demonstrat într-adevăr ceva, dar nu ceea ce voiam.

– Ce voiai?

– Foarte multe. Unele sînt prea nebuloase pentru a putea fi exprimate în cuvinte. Dar lucrul principal era, dacă îmi pot cîştiga existenţa ca scriitor.

– Şi poţi?

– Sigur. Dacă poţi numai asta contează.

Ea rîse uşor la auzul dezgustului din vocea lui.

– Ce-i rău în asta? Tînjeşti după casele frumoase din suburbii şi după un *Cadillac* care se potrivea cu serviciul de la nouă la cinci? Ce-ţi lipseşte în afara unei grămezi de bani la care, aparent, nu ţi-a păsat că renunţi?

– Integritatea, spuse el încet. E ceea ce n-am avut nici înainte şi ceea ce speram să cîştig prin ceea ce fac. Căutam adevărul şi poate... mulţumirea de sine.

– Înţeleg că slujba pe care ai avut-o înainte nu era mulţumitoare. Se opri, în timp ce un nou gînd îi trecu prin minte. La imaginea dinainte mai exista şi o soţie cu doi, trei copii?

– Nu, spuse el zîmbind. Am avut o soţie în urmă cu aproape zece ani. Dar cînd ea de-abia şi-a amintit numele meu pentru a mă prezenta iubitului ei la o petrecere, am hotărît amîndoi că e mai bine să renunţăm. Apoi, cu şase luni în urmă am descoperit că, aproape fără ştiinţa mea, era pe cale să mi se întîmple acelaşi lucru. Am fost logodit cu o femeie care dintr-o dată arăta ca fosta mea soţie. Nu mi-e ruşine să spun că asta m-a speriat al dracului de tare. M-am şi imaginat ciocnindu-mă de ea la o petrecere, peste zece ani, iar ea încercînd să-şi amintească numele meu. Aşa că am renunţat. La slujbă, la casă, la maşini... la tot. Am vrut să nu existe nimic care să-mi abată atenţia de la ţelul propus.

– Şi care era ăsta?

– Cel obişnuit. De a scrie Marele Roman American. Să-mi cîştig existenţa în felul în care eu îl consider cinstit, fără vieţi duble, fără să trebuiască să fac compromisuri. Murmură o înjurătură cumplită. Doamne, ce glumă bună! Încă mai fac compromisuri, numai pentru că acum le fac pentru un salariu sub cel considerat standard.

Sunny nu spuse nimic pentru o clipă. Privi prin cameră, gîndindu-se la cele spuse de el. Chiar dacă încercase să pară neafectat şi blazat de cele ce i se întîmplaseră şi continuau să i se întîmple şi în prezent, era evident că ascundea o durere foarte mare. Părea că în interiorul lui erau doi bărbaţi contradictorii... unul era cel care avea fiecare mişcare şi gînd foarte precis şi bine controlat, celălalt era cel care avea părul un pic prea lung şi care suferise pentru că nu observase margaretele.

– Eşti un scriitor bun? întrebă ea încet.

El o privi fix o clipă.

– Da, apoi adăugă mult mai emfatic: Da, sînt. Sînt un scriitor al naibii de bun.

– Scrii minciuni?

El o privi mirat.

– Nu, nu tocmai minciuni. Întotdeauna există două variante pentru orice. Eu pot crede ceva, dar asta nu înseamnă neapărat că nu pot vedea şi partea cealaltă. Relatez adevărul care există pe

partea despre care se întîmplă să scriu.

– Deci, nu faci chiar compromisuri, spuse ea. Eşti un simplu furnizor de fapte şi întîmplări. Ce-i atît de rău în asta? Enciclopedia britanică face asta tot timpul. Nu e ceva chiar atît de ruşinos.

– O. K., am priceput, spuse el, traversînd camera spre fereastră. Dar vreau să fac mai mult decît să informez. Vreau să stîrnesc emoţii, să trezesc opinii prin ceea ce scriu.

– Vrei prea mult, prea repede, spuse ea serioasă. Dacă eşti cu adevărat un bun scriitor, toate astea vor veni. Nimic nu-ţi va putea sta în cale. Dar de ce crezi că nu trebuie să-ţi faci şi tu perioada de ucenicie, ca toţi ceilalţi? Dacă ţi s-ar întinde toate pe tavă, nu crezi că n-ar mai valora la fel de mult? Gîndeşte-te ce bine te vei simţi, ce senzaţie de împlinire îţi va da atingerea, în cele din urmă, a ţelului propus. Gîndeşte-te... Poftim, ai spus ceva?

– Am spus că Sunny e un nume nepotrivit. Ar fi trebuit să-ţi spun Pollyana.

Ea rîse, încîntată de tonul lui sec.

– O. K. Dacă vrei neapărat să fii cel mai mare cinic din lume, nu mă lăsa să te împiedic. Numai că nu văd rostul văicărelii. Sînt atîtea lucruri pe lumea asta... în viaţa ta... care te pot bucura. Se opri, apoi adăugă blînd: Aminteşte-ţi de margarete, Ben.

Cînd ea termină de vorbit, în ochii lui cenuşii apăru din nou acea privire dureroasă, de dorinţă neîmplinită. Se uită o clipă la ea, apoi se întoarse brusc cu faţa la fereastră. Dintr-o dată ea regretă că pomenise despre incidentul de la cafenea. Se simţea de parcă încălcase un teritoriu privat.

Liniştea se prelungi, în timp ce el rămase cu spatele drept şi încordat spre ea. Apoi, fără să spună nimic, începu să rîdă. Nu era un chicotit nesigur, ci un rîs adevărat, al cuiva care se amuza copios.

Întorcîndu-se, observă uimirea de pe faţa ei şi vorbi, cu ochii scînteindu-i.

– M-a amuzat ceea ce se întîmplă acum. Tu nici nu ştii cine eşti sau de unde vii... şi, ceea ce e cel mai important, nici măcar nu-ţi pasă. Te gîndeşti să te duci la închisoare, ca o posibilă soluţie pentru problema ta. Mergi pe stradă îmbrăcată într-un trenci care e cu trei numere mai mare decît măsura ta. Şi tu îmi dai „mie“ sfaturi! Părea gata să izbucnească din nou în rîs, iar ochii îi erau mari de uimire. Sînt psihanalizat de o... „lunatică“!

Sunny începu să chicotească, realizînd adevărul celor spuse de el. Apoi rîsul se opri brusc cînd îi trecu prin cap o altă idee. Îşi lăsă capul pe speteaza canapelei şi-şi şterse lacrimile produse de hohotul de rîs.

– Nu-ţi dai seama ce înseamnă asta? spuse

ea. Eşti mai nebun decît mine, pentru că... pentru că mă „asculţi“!

Din trei paşi, el fu lîngă ea şi o ridică în picioare.

– Dumnezeule, ce pereche mai sîntem. O lunatică ce suferă de amnezie şi un nebun cu iluzii de grandoare! Îşi puse braţul în semn de solidaritate în jurul umerilor ei. Dar cred că sîntem legaţi unul de altul. Acum e timpul să te odihneşti puţin. Ai spus că n-ai dormit prea mult noaptea trecută.

– Sună minunat, dar crezi că aş putea face mai întîi o baie?

– Sigur. Mă tem că duşul e una din părţile deficitare ale acestui apartament, dar de obicei e apă caldă.

Ea rîse.

– De fapt, apa caldă e ultimul lucru de care aş avea nevoie. Sau n-ai observat aburii pe care-i degaj?

El o privi contrariat.

– Dumnezeule, trebuie să te coci în haina aia. Iartă-mă, Sunny, dar nu m-am gîndit.

– Nu-ţi face griji. Cred că voi începe să mă obişnuiesc cu ea, spuse, zîmbind trist. Numai că transpiraţia mă gîdilă cînd se prelinge pe corpul meu.

– Haide, spuse el, rîzînd de expresia feţei ei, îţi voi arăta de unde poţi lua tot ce-ţi trebuie.

Dormitorul era o copie la scară mai mică a living-ului, plin de mobilă veche şi care nu aparţinea unui stil anume. Şi aici fuseseră agăţate pe pereţi tablouri viu colorate, iar pe patul de o formă nedefinită era aruncată o eşarfă turcoaz, de satin.

Traversînd camera, Ben deschise uşa ce dădea în baie. Exagerase cînd descrisese în termeni atît de cumpliţi baia mică, dar utilată. Deşi era urîtă şi veche... ca restul apartamentului, de altfel... era curată şi bine luminată.

După ce-i scoase un prosop curat de baie, închise uşa în spatele lui şi ieşi din baie. Sunny nu mai pierdu timpul şi-şi dezbrăcă repede haina bej, de tortură. Bravase cînd spusese că nu o deranjează. Era de nesuportat şi îşi spusese că se poate considera norocoasă dacă n-a făcut o erupţie pe piele din cauza căldurii excesive.

Deschizînd la maximum robinetul pentru apă rece păşi sub jetul de apă gemînd de plăcere. Îi vor fi necesare ore pînă ce îşi va răcori corpul prea înfierbîntat.

– Oh, spuse ea oftînd. N-aveam unde să mă duc în altă parte.

Realiză dintr-o dată că-l cunoştea pe Ben de mai puţin de patru ore. Ce ciudat i se părea! Simţea de parcă l-ar cunoaşte de-o viaţă! Cu toate astea, singura perioadă din viaţă de care îşi amintea nu avea mai mult de două zile, aşa că,

poate într-un fel, nu era chiar aşa de ciudat.

Dar asta nu explica felul în care el acceptase. Că ea îl acceptase era ceva normal. Însă felul în care rîseseră şi discutaseră împreună era cel puţin neobişnuit. Fuseseră unele momente cînd păreau că-şi citesc unul altuia gîndurile.

Trebuia să existe un motiv logic pentru apropierea care se instalase imediat între ei. Nu era numai din cauză că-l întîlnise pe Ben exact atunci cînd avea cel mai mult nevoie de el. Se întîlniseră în momente cruciale ale vieţii fiecăruia.

Sau poate explicaţia era mult mai simplă de atît. Poate din cauză că ea era un străin pentru el... un străin fără trecut, fără prejudecăţi, un străin care nu putea judeca lucrurile... poate că asta îl făcuse să-şi deschidă sufletul în faţa ei. Şi acelaşi lucru putea fi valabil şi pentru ea. Avea încredere în el, putea vorbi liber în prezenţa lui, pentru că nimic din memorie nu o obliga să ridice un zid între sentimentele ei şi exterior.

Întinzînd mîna prin perdeaua de apă, răsuci robinetul şi închise apa, rîzînd de gîndurile ei. Acum lunatica încerca s-o analizeze pe lunatică.

Se frecă cu putere pentru a se usca, apoi rămase o clipă în faţa oglinzii mari de pe uşa băii. Îşi văzuse chipul în oglinzile toaletelor publice din parcuri, dar acum era pentru prima dată cînd se vedea în întregime.

– Nu-i rău, murmură ea, privindu-şi critic silueta subţire. Puţin cam scundă, dar n-arăt rău.

Sînii ei mici şi rotunzi erau tari, iar conturul şoldurilor era puţin proeminent. Se întrebă... nu pentru prima oară... cîţi ani avea. Nu părea prea bătrînă, dar nu se simţea nici foarte tînără.

– Sunny?

Vocea lui Ben se auzi prin uşa închisă şi ea îşi ridică prosopul pentru a-şi usca părul, în timp ce răspunse:

– Da?

– Eu nu port pijamale, dar am găsit o cămaşă care cred că e suficient de moale pentru ca să dormi în ea. Ţi-o pun pe pat.

Grija lui o mişcă şi realiză din nou cît fusese de norocoasă să-l întîlnească azi. Era minunat să ai siguranţa că Ben va avea grijă de tine, cînd restul în viaţa ta părea atît de nesigur.

Înfăşurîndu-şi prosopul în jurul corpului ca un sarong[1], ieşi în dormitor.

– Ben, spuse ea gînditoare, cîţi ani crezi că am?

El se răsuci cînd îi auzi vocea şi deschise gura pentru a-i răspunde, dar cuvintele nu-i ieşiră. În timp ce el rămase pe loc şi o privi, ea simţi din

1. Sarong – bucată lungă de material (din bumbac sau mătase) ce se înfăşoară în jurul taliei, specifică în Malaysia.

nou acea senzaţie ciudată în stomac, iar dintr-o dată camera păru să fie plină de electricitate.

La început, privirea lui alunecă de mai multe ori asupra corpului ei înfăşurat în prosop, fără să rămînă mai mult fixată asupra unei anumite părţi. Apoi, gradat, expresia de uimire îi dispăru din ochi şi fu înlocuită de o dorinţă fierbinte.

De această dată examinarea lui fu mai lentă şi mai senzuală. Începu cu faţa, inspectîndu-i fiecare detaliu, iar ochii lui zăboviră puţin asupra aluniţei de lîngă gură. Ea simţi furnicături în buze, pe măsură ce el prelungea această invizibilă dezmierdare.

Apoi privirea lui alunecă în jos, zăbovind asupra claviculei delicate şi insistînd cînd întîlni rotunjimea sînilor ce se vedeau deasupra marginei prosopului pufos, de culoare galbenă.

Deodată, ea se simţi cuprinsă de o fantezie nebunească şi dulce. Fantoma unui iubit, ce avea chipul lui Ben, o mîngîia. Îi simţi mîinile mari alunecînd peste grosimea prosopului, cuprinzîndu-i sînii şi învăluindu-i cu căldura lui iluzorie.

În timp ce privea pe sub greutatea genelor, ochii lui coborîră mai jos,şi simţi mîna grea a fantomei plimbîndu-se peste stomacul ei, explorîndu-i pielea catifelată, înainte de a aluneca mai jos. Căldura magică se opri şi-i învălui feminitatea ascunsă, zăbovind acolo şi devenind din ce în ce

mai intensă, cu fiecare secundă care trecea, răspîndind o durere ce pulsa în coapse şi în abdomen.

Corpul ei începu să tremure spontan, în timp ce încerca să înţeleagă senzaţiile de neimaginat ce-i invadaseră trupul. Totuşi, la nici unul din ei nu se clintise nici măcar un muşchi. Putea vedea clar dorinţa fierbinte de pe faţa lui. Îi auzea respiraţia grea, întretăiată. Şi ştia că totul nu se petrecuse doar în fantezia ei. Ceva puternic şi neaşteptat se întîmplase amîndurora.

Deodată, el îşi aţinti din nou privirea asupra buzelor ei şi odată cu privirea toate senzaţiile dinainte îi reveniră în corp, furnicîndu-i şi înfiorîndu-i buzele catifelate. Durerea dorinţei creştea treptat, pînă ce ea simţi că dacă nu va primi alinarea buzelor lui va muri de dorinţă.

În cele din urmă, cînd dorinţa atinse o intensitate de nesuportat, el ridică mîna şi, cu privirea unui somnambul, îi atinse cu degetul buzele tremurătoare.

Ea nu-şi putu reţine un geamăt de plăcere. Degetul lui se opri pe buza ei inferioară, trăgînd-o în jos cu blîndeţe. Ea deschise încet gura şi-i atinse vîrful degetului cu limba, simţind gustul sărat al pielii şi apoi îl muşcă uşor cu dinţii.

Respiraţia lui deveni şi mai neregulată cînd îşi trase degetul din gura ei şi-l puse uşor pe buze.

Apoi, dintr-o dată, orice mişcare încetă cînd el scoase un geamăt şi închise ochii strîns, de parcă ar fi simţit o durere acută. Corpul îi fu străbătut de un fior puternic, iar ea îi văzu muşchii contractîndu-se.

Cînd deschise ochii, aceştia aveau expresia unui om aflat sub stare de şoc. Apoi, fără să scoată un cuvînt, se răsuci şi ieşi afară din cameră, închizînd încet uşa în urma lui.

Capitolul 4

Sunny privi uimită uşa, fără să spună nimic. Genele îi coborîră neputincioase peste ochi în timp ce-şi petrecu braţele în jurul mijlocului, încercînd inconştient să-şi potolească tremurul corpului.

– Deci, asta a fost, şopti ea uimită.

Cel puţin ştiu ce înseamnă acea senzaţie ciudată din stomac. O atracţie înspăimîntătoare, imposibil de controlat, pentru bărbatul din camera alăturată.

Rîse scurt, apoi opri sunetul confuz cu o mînă

tremurătoare. Îl voia pe Ben! Ce lucru extraordinar se întîmplase! Şi, judecînd după respiraţia lui grea şi întretăiată, sentimentul era reciproc.

Merse ameţită spre pat şi se aşeză brusc jos. Ce naiba se va face acum? Puterea sentimentelor pe care tocmai le încercase era atît de copleşitoare... aproape înspăimîntătoare prin profunzime... încît prima reacţie fu să fugă de intensitatea acestor sentimente. Să se prefacă doar că tulburătoarea scenă nu avusese loc, pentru că o confruntare cu acest fel de realitate, s-ar fi putut dovedi a fi, mai mult decît putea ea face faţă.

Dar nu era bine să procedeze aşa, se gîndi ea, plimbîndu-şi distrată mîna prin buclele ude. Deja fugea de trecut. Nu putea fugi şi de prezent. În afară de asta, Ben era singurul prieten pe care-l avea. Nu va risca să-i piardă prietenia, pur şi simplu pentru că nu putea înfrunta faptele întîmplate. Trebuia să lămurească lucrurile acum, înainte ca stînjeneala şi tensiunea dintre ei să devină şi mai mare.

Mergînd repede, înainte de a ceda tentaţiei de a se băga sub pătura turcoaz, se îndreptă spre uşă, apoi se opri muşcîndu-şi buza şi privind prosopul ce de-abia îi acoperea jumătate din corp. Atitudinea ei nepăsătoare faţă de felul cum

ieşise din baie crease problema de mai înainte. Nu putea face pentru a doua oară aceeaşi greşeală.

Luînd halatul bleumarin, ce era întins pe marginea patului lîngă cămaşă, îl înfăşură strîns în jurul corpului ei subţire, apoi merse din nou spre uşa dormitorului.

Oprindu-se, îşi simţi iarăşi pulsul accelerîndu-i-se cînd uşa se deschise brusc, înainte ca ea să o atingă şi, pe neaşteptate, se pomeni nas în nas cu Ben.

Pentru o clipă, aerul dintre ei păru să ia foc, în timp ce amîndoi îşi amintiră întîmplarea petrecută cu puţin timp înainte. Apoi Sunny observă pe faţa lui expresia unor sentimente ce nu le mai văzuse pînă atunci. Faţa lui încruntată exprima îngrijorare şi autoînvinovăţire.

Scuturîndu-se de amintirile senzuale, ea zîmbi slab şi şopti:

– Ei bine, asta e „încă" o încurcătură în care m-ai băgat.

Pentru o clipă, el o privi tăcut. Apoi, amuzamentul şi uşurarea îi îmblînziră trăsăturile aspre ale feţei. Fericirea care o inunda la schimbarea petrecută în el o uimi. De ce starea sufletească a unui străin însemna atît de mult pentru ea?

– Sunny...

– Ben... Spune tu mai întîi, spuse ea, rîzînd împreună cu el, în timp ce se aşezară amîndoi pe canapea.

– A fost un lucru nebunesc din partea mea, spuse el direct. Nu pot să înţeleg cum s-a întîmplat, dar trebuie să înţelegi că n-am plănuit dinainte. Zîmbi trist. N-am să mint şi n-am să spun că nu m-am simţit atras de tine de cum te-am văzut, adăugă el. Se opri şi o privi cu o expresie exasperată pe faţa lui bronzată. Vrei să încetezi să mai arăţi aşa de mulţumită? o rugă el. Am menţionat acest lucru, doar pentru că nu vreau să-ţi fie teamă să stai aici cu mine. N-am avut de gînd să-ţi mărturisesc sentimentele mele.

Ce bărbat drăguţ, se gîndi ea, observînd sinceritatea din ochii lui cenuşii. Poate că n-ar trebui să fie atît de mulţumită de mărturisirea lui. Poate că ar trebui să se enerveze sau să se ruşineze sau altceva, orice, numai să nu fie încîntată pînă în adîncul inimii. Dar nu era aşa şi nu se putea preface.

– Ben, spuse ea, privind acuarela atîrnată pe peretele din faţa ei. Arăt eu a fi speriată? Zîmbi uşor. Şi ţi s-a părut că ceea ce ţi s-a întîmplat în dormitor ar fi doar unilateral? Îşi îndreptă ochii spre el. Mie mi s-a părut că am fost dezgustător de clară.

Ridicîndu-se brusc, el se îndreptă spre fereastră.

– Am încercat să nu mă gîndesc la asta, bombăni el peste umăr. Pentru că asta nu face decît să complice şi mai mult lucrurile.

– De ce? Eu credeam că asta face lucrurile mult mai simple. Eu te plac şi tu mă placi, spuse ea derutată. Nu se gîndise în mod conştient la o relaţie mai apropiată cu Ben, dar acum, cînd el respinsese ideea, ştia că ceva în interiorul ei ar fi acceptat-o cu bucurie. Nu văd care este problema, adăugă ea.

Venind înapoi la canapea, el se aplecă şi-i ridică mîna stîngă.

– „Acum" poţi vedea care e problema?

Ea îi urmări privirea aţintită asupra benzii subţiri de piele nebronzată de pe deget.

– Oh... asta, murmură ea nemulţumită. Credeam că am căzut de acord să nu vorbim despre asta.

– N-am căzut de acord cu nimic. Tu ai refuzat să discuţi, ba chiar şi să te gîndeşti la asta. Dar, la naiba, Sunny, asta nu înseamnă că nu există. Şi nu schimbă faptul că eşti o femeie căsătorită.

– Nu spune asta! exclamă ea. Ridicîndu-se brusc în picioare, trecu pe lîngă el, petrecîndu-şi braţele în jurul mijlocului şi privind agitată spre

cameră. N-ai de unde să ştii asta. Oamenii „poartă" şi alte inele în afară de verighete, pe acel deget, adăugă ea plină de speranţă.

– Da, ai dreptate, fu el de acord, iar vocea lui blîndă îi potoli puţin nervozitatea care o cuprinsese. Dar există şi posibilitatea că eşti... Se opri cînd ea îl privi... că cineva te aşteaptă. Şi, atîta timp cît există această posibilitate, trebuie să ignorăm ceea ce s-a petrecut în dormitor.

– Nu s-a petrecut nimic, spuse ea, ridicîndu-şi bărbia încăpăţînată. Aşa că nu văd de ce ne agităm atîta.

– Ştii foarte bine de ce, spuse el încet. După cum ai spus, n-a fost ceva unilateral. De fapt, sînt sigură că nu folosesc niciodată cuvîntul unilateral. Sună prea pompos. Un cuvînt pentru un preşedinte de bancă.

El o privi zîmbind, fără să comenteze, pînă ce ea clătină din cap şi rîse.

– O.K. Ai cîştigat, dar tot nu cred că sînt căsătorită, dar sînt de acord că ar fi o lipsă de precauţie să nu luăm în calcul şi această posibilitate. Deci, dacă nu vrem să avem o relaţie, cum ne descurcăm mai departe cu situaţia asta? Îşi răsuci o şuviţă de păr în jurul indexului, privindu-l printre gene. Atmosfera poate deveni „foarte" încordată pe-aici.

Închizînd ochii, el respiră adînc şi ea privi fascinată cum pieptul lui larg se destinde sub cămaşa albastră, scoţînd în evidenţă conturul muşchilor. Apoi, încet şi zgomotos, dădu aerul afară şi-şi deschise ochii privind-o frustrat.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci, e să înveţi să-ţi ţii gura, spuse el sec. Din moment ce... după cum singură te-ai exprimat... atmosfera poate deveni foarte încordată, nu face să fie şi mai rău, încercînd să fii provocatoare.

Ea îl privi, clipind des din gene.

– Asta fac?

– Nu mă mai privi aşa nevinovată, spuse el chicotind. Ştii al naibii de bine ce faci. Aşezîndu-se pe canapea, o privi cu ochi gravi. Putem vorbi serios acum? o întrebă el.

Ea întoarse privirea de la el şi răspunse liniştită, ridicînd din umeri:

– Sigur. De ce nu?

– Sunny, voi avea nevoie de ajutorul tău dacă vrei ca asta să meargă în cele din urmă, spuse el blînd, cu voce aproape rugătoare.

De ce făcea asta? se întrebă ea. De ce făcea ca lucrurile să fie şi mai grele pentru el?

– Îmi pare rău. Se întoarse şi veni lîngă el. Sînt o fiinţă nerecunoscătoare, nu-i aşa? De ce îţi pierzi timpul cu mine? Ar fi trebuit să mă arunci în stradă şi să-mi spui drum bun.

– Da, ar fi trebuit, spuse el rîzînd. Dar cum rareori fac ceea ce trebuie, cred că te voi ţine aici. Acum, eşti pregătită să discutăm nişte reguli?

– Reguli? întrebă ea, încruntîndu-se. Ce fel de reguli?

– Oh, de exemplu să stăm mereu îmbrăcaţi. Nu, nu mă întrerupe, spuse el cînd ea deschise gura să protesteze. Nu voiam să spun că şi atunci cînd faci baie, aşa că să nu îndrăzneşti să spui ceva.

– Nu asta voiam să spun. Probabil că aş fi spus-o, dacă mi-ar fi trecut prin cap, dar nu mi-a trecut, adăugă ea zîmbind sinceră. Am vrut să spun că nu am altceva în afară de haina mea. Îl privi sceptic. O voi purta dacă aşa vrei, dar nu va fi uşor.

– Nu asta am vrut să spun. Voi avea grijă să fac rost de nişte haine pentru tine, spuse el, privind-o cu o expresie nehotărîtă, între amuzament şi nerăbdare. Următoarea regulă este ca fiecare să respecte teritoriul celuilalt, continuă el. Tu vei avea dormitorul, iar eu living-ul.

– Dar nu poţi dormi pe canapeaua asta, protestă ea. Pentru mine e suficient de lungă. Vei lua tu patul, iar eu canapeaua.

– Se întinde şi se face pat. Iar eu am obiceiul să mă folosesc de birou la orele cele mai ciudate,

aşa că e mult mai convenabil pentru mine să iau camera asta. Evident, va trebui să trec prin dormitor ca să ajung la baie, iar tu poţi să foloseşti living-ul oricînd doreşti... cu excepţia nopţilor... dar cred că putem respecta chestiile astea. Acum, ai vreo întrebare?

Din nou vorbise cu aerul unui preşedinte de bancă. Un loc pentru toate şi toate la locul lor. „Poate ar trebui să salut“, se gîndi ea, ascunzîndu-şi zîmbetul.

– Nu, domnule. Nici o întrebare, răspunse ea scurt.

El rînji, expresia feţei fiind teribil de copilăroasă cînd obţinu ceea ce dorise. Împingînd-o spre dormitor, spuse:

– Du-te la culcare. Dacă tragi draperiile, va fi mai răcoare.

– Va fi foarte bine, spuse ea, zîmbindu-i la rîndul ei. Apoi faţa îi deveni serioasă. Ben, îţi mulţumesc... pentru tot.

Cînd uşa se închise în urma ei, se duse la pat şi ridică cămaşa de culoare crem, pe care el o lăsase pentru ea. Mătase. Mătase moale, fină. Evident că nu-şi lăsase chiar totul cînd părăsise casa din suburbii.

Ce bărbat ciudat era. Un bărbat ciudat şi o situaţie şi mai ciudată. Doi supravieţuitori, cu două personalităţi diferite, forţaţi să împartă pentru

un timp aceeaşi viaţă. Îmbrăcîndu-şi cămaşa, se întrebă ce li se va întîmpla amîndurora, înainte de a ajunge la sfîrşitul acestei călătorii nesigure.

– Nu te gîndi la sfîrşit, murmură ea, dînd la o parte pătura. „Prezentul“ era ceea ce era important. Fiecare zi era o aventură şi avea un prieten cu care să împartă această aventură. El ezita puţin, dar era totuşi acolo, lîngă ea.

Oare în viaţa ei anterioară el i-ar fi putut fi prieten? El era oare genul de bărbat care ar fi putut-o atrage? Cu care s-ar fi căsătorit?

Stînd întinsă în pat se cutremură la ideea că ar putea fi căsătorită. Nu voia nici măcar să se gîndească la această posibilitate. Nu-şi va „îngădui“ să fie căsătorită. Era o persoană nouă, iar a fi căsătorită nu făcea parte din imaginea lui Sunny care începea să se contureze. Această imagine o arăta liberă, Sunny era deschisă şi lipsită de orice restricţii. Amabilă cu bătrînii şi copiii. Prietenă cu directorii rebeli. Sunny era...

Se opri din reflecţiile ei cînd un căscat o luă prin surprindere. Sunny era epuizată.

Ben intră uşor în apartament şi rămase o clipă ascultînd, apoi răsuflă uşurat. Ea era încă acolo. Nu că ar fi fost un semn evident al prezenţei ei acolo. Nu se auzea nimic, nu era nici un obiect de-al ei lăsat la întîmplare, care să indice prezenţa ei în viaţa lui. Şi totuşi, ceva. Poate doar în imaginaţia lui, dar aerul părea să vibreze datorită faptului că în scurtul răstimp al unei după-amiezi, întreaga lui viaţă se schimbase.

După ce trînti pe canapea pachetele pe care le ducea, se apropie de uşa dormitorului şi o crăpă încet, fără să facă zgomot. Stătu în uşă cîteva clipe, privind-o cum doarme.

Era întinsă pe spate, iar părul ei auriu fiind ca o pată strălucitoare pe perna albă. Faţa ei în timp ce dormea era la fel de încîntătoare, vibrantă şi plină de viaţă.

N-ar fi trebuit să se simtă atît de bine în timp ce-o privea. Ar fi trebuit să se simtă ca şi cum îi încălcase intimitatea... ca un voyeur, poate... dar nu se simţea aşa. Era răspunzător de bunăstarea ei. Aşa că simţea oarecum că se poate bucura de plăcerea de a o privi.

„Un mod de gîndire periculos“, se avertiză el în gînd. Ea era o femeie, nu un căţeluş care-l urmase acasă. N-o putea pune într-o cutie şi lua cu el, atunci cînd avea chef. Nu era stăpînul ei...

n-avea nici cel mai mic drept asupra ei.

Închizînd uşa încet, merse la canapea şi începu să-şi scoată cumpărăturile din punga mare. Blugii şi tricourile pe care le cumpărase pentru ea nu fuseseră o problemă, dar lenjeria de corp... Dumnezeule, lenjeria fusese complet altceva.

Rîse în sinea lui cînd îşi aminti cum plecase din apartament pentru a scăpa de propriile-i gînduri, în timp ce încerca să nu asculte foşnetul aşternutului din camera alăturată. Mai întîi, făcuse o încercare nereuşită de a scrie. Apoi, cînd îşi aminti că Sunny îi mîncase prînzul, îşi făcu un sandviş enorm, pe care-l lăsase pe jumătate nemîncat.

Aşa că plecase să facă unele cumpărături mai mult pentru a-şi dobîndi liniştea sufletească, decît din absolută necesitate. Întîrziase cît putuse alegerea lenjeriei ei, dar pînă la urmă fusese forţat să cumpere şi delicatele articole din dantelă pe care femeile le poartă pe dedesubt.

Îi fusese imposibil să le aleagă fără să şi-o imagineze pe Sunny îmbrăcată cu ele. O imaginaţie bogată era un adevărat blestem pentru un bărbat aflat în situaţia lui. În nici un caz nu dorise să-şi închipuie cum ar arăta micuţele articole pe pielea ei ca fildeşul.

„Eşti nebun. Ştii asta, nu-i aşa“? Un nebun ce se apropie de vîrsta critică. Un nebun în vîrsta

anilor patruzeci. Se confrunta cu cel mai cumplit simptom al acestei vîrste: era fascinat de o femeie ce era mai tînără decît el cu peste zece ani.

Se aşeză greoi într-un fotoliu uzat, relaxîndu-se puţin şi privind umbrele din cameră. Acestea deveneau tot mai mari şi mai lungi, pe măsură ce lumina zilei dispărea treptat, sfîrşind prin a-l înghiţi, pe el şi camera, făcînd ca apartamentul şi mobila să pară mai frumoase decît erau în realitate.

Oftînd zgomotos şi adînc, simţi că în sfîrşit vede lucrurile din perspectiva cea mai corectă. Ea apăruse în viaţa lui într-un moment cînd el era foarte vulnerabil. De la moartea părinţilor, singura lui familie fusese munca. Fără asta nu avea nimic care să-l lege de lumea exterioară. Renunţînd la vechiul lui stil de viaţă, rămăsese un om fără cămin.

Deşi ştia că făcuse alegerea corectă, se simţea singur, aşa cum nu-şi închipuise că s-ar putea simţi, în urmă cu un an. Scrisul era important pentru el, dar cît timp putea trăi un om singur, doar cu gîndurile lui? Balonul trebuia să aterizeze undeva, iar cînd asta se va întîmpla, cui îi va păsa? Cine va fi acolo pentru a-i ura bun-venit?

Acum realiză că era în căutarea acelui „cineva".

Şi, nedorind să accepte pe oricine, căutarea lui fusese lipsită de speranţă încă de la început... pînă ce dăduse peste Sunny. În ea, simţea că găsise inocenţa noii lumi pe care o căuta. În ea văzuse toate virtuţiile despre care sperase că există undeva pe acest pămînt.

Dar acum, cînd se gîndea raţional, realiza că nici unul dintre aceste lucruri nu exista în afara minţii lui. Sunny era şi ea un produs al mult prea bogatei sale imaginaţii.

Atracţia copleşitoare, spontană, pe care o simţise nu era un sentiment magic. Era o combinaţie a dorinţelor şi nevoilor lui pe care le cunoştea foarte puţin, ceva demodat după care tînjea. Personalitatea ei şi condiţiile speciale în care se afla păreau desprinse din poveşti, deşi era o fiinţă reală, o femeie în carne şi oase şi toată imaginaţia din lume n-ar fi reuşit s-o transforme într-o Guinevere. Odată ce lămuri aceste lucruri, deşi atracţia faţă de ea probabil va persista... cum ar putea să nu persiste?... ştia totuşi că fascinaţia pe care o simţea, va trebui neapărat să dispară.

Un zgomot slab din dormitor îl trezi din adînca lui reverie. Ben realiză dintr-o dată că stătea pe întuneric. În timp ce aprinse veioza de lîngă el, din dormitor se auzi din nou acel zgomot. Se ridică şi

merse pînă la uşă, pe care o deschise încet.

Draperiile erau trase şi împiedicau lumina lunii să pătrundă în cameră. Prin uşa întredeschisă lumina veiozei nu ajungea pînă la pat. O auzi mişcîndu-se neliniştită în pat, apoi, în timp ce rămase în uşă ezitînd, o auzi gemînd şi scoţînd un „Nu“ înăbuşit, care-l făcu să meargă instinctiv pînă la pat.

Aplecîndu-se lîngă ea, îi atinse umărul, neştiind sigur dacă trebuie s-o trezească, dar incapabil să stea acolo fără să facă nimic.

– Sunny, şopti el blînd, încercînd să n-o sperie trezind-o prea brusc.

Dar ea nu-l auzi şi geamătul pe care-l scoase în somn îi aminti de plînsetul unui animal mic, prins într-o capcană. Stînd pe marginea patului, el îi trase corpul plăpînd în braţele sale, simţind o dorinţă instinctivă de protecţie.

Capul i se aplecă pe braţul lui, iar cînd vocea lui răsună în camera liniştită, ea începu să se zbată şi să se lupte, împotriva tentativelor lui de mîngîiere. Ochii i se obişnuiseră deja cu întunericul, astfel încît îi putu vedea faţa destul de clar. Agonia pe care o văzu întipărită pe chipul ei îl sfîşie. Vederea unei astfel de suferinţe ar fi fost greu de suportat pentru oricine. Dar el o vedea acum la Sunny. Frumoasă, strălucitoare, lipsită de

orice griji. Văzînd-o atît de chinuită, simţi cum toată puterea lui se clatină.

– *Oh, Doamne.*

Durea atît de tare! Şi nu era nici o scăpare. Chipul era acolo, acuzînd-o, străpungîndu-i inima. De ce nu pleca? De ce n-o lăsa în pace? Nu-l putea ajuta acum. Nu putea înţelege asta?

– Nu... te rog... nu, imploră ea.

– Sunny.

Vocea adîncă, ce răsună în urechea ei, nu reuşi să-i împrăştie teroarea. Era mult prea prinsă în vraja răspîndită de frumosul chip ce-o implora în vis.

– Te rog, iubito, trezeşte-te.

Rugămintea lui nu reuşi să pătrundă mai adînc în conştiinţa ei. Ea ar fi rămas în continuare în lumea ei întunecată, dacă n-ar fi auzit vocea răguşită care treptat o adusese la realitate.

Cu o forţă ce-ar fi uimit-o dacă ar fi fost trează şi conştientă, reuşi să se rupă de vis şi se pomeni legănată de braţele lui Ben.

– Ben? şopti ea, apucîndu-i cămaşa cu degete tremurătoare. Apoi, pe măsură ce-i văzu faţa mai clar, îşi îngropă capul în pieptul lui larg, ţinîndu-l strîns în braţe.

Dar cînd închise ochii, chipul ce-i bîntuise visele îi apăru din nou în întunericul minţii ei.

– *Nu,* gemu ea.

– A fost doar un vis, iubito.

Vocea lui adîncă şi mîngîietoare îi alungă viziunea şi ea îl privi cu nişte ochi mari şi confuzi.

– N-a fost decît un vis, repetă el, privind-o îngrijorat. Îi zîmbi pentru a-i confirma spusele şi fu uşurat cînd văzu în ochii ei că începe să-şi revină. Nu trebuie să-ţi fie frică, adăugă el.

– Ben, şopti ea răguşit, apoi se opri pentru a-şi regla bătăile inimii şi respiraţia, înainte de a continua: Părea atît de real... atît de înspăimîntător de real.

– Ce anume, iubito? Ce te-a speriat?

Ea îşi lipi din nou faţa de el, nerăspunzînd imediat la întrebare, apoi cutremurîndu-se murmură: Era o faţă. Faţa unui bărbat.

– Şi asta te-a speriat? Ştii cine era?

– Da... nu... oh, nu ştiu. Îl cunosc, dar nu-mi amintesc cine e. Nu pot explica. Se opri, respirînd adînc. Avea părul roşu şi... părea atît de vulnerabil. Ochii lui albaştri erau atît de trişti şi îndureraţi... Strînse din ochi cu putere cînd acea faţă îi apăru din nou în faţa ochilor, apoi continuă, vorbind şoptit: Şi Ben... îl iubeam. Ştiu că-l iubeam. Simţeam asta.

Sunny îşi reveni din durerea produsă de reconstituirea visului şi simţi corpul lui Ben încordîndu-se. Cînd îl privi, văzu că are ochii aţintiţi asupra fîşiei de lumină din tavan.

– Dacă-l iubeai, de ce-ţi era frică? o întrebă el cu o voce ce părea că vine de departe.

– Ochii lui... ochii aceia trişti şi ciudaţi. Mă implorau. Mă „acuzau". Înghiţi cu greu un nod pe care-l simţea în gît. Mi-e frică, Ben, şopti ea. Cred că i-am făcut ceva cumplit acelui bărbat.

– N-ai de unde să ştii, spuse el încet. Dar dacă sentimentele tale sînt atît de intense, de ce nu vrei să mă laşi să încerc să aflu cine eşti?

– Nu! strigă ea. Apoi, muşcîndu-şi buza, spuse mai liniştită: Nu, nu vreau să faci asta. Nu vreau să aflu ce-am făcut, ca să-l facă să mă privească aşa.

– Sunny, e ridicol. Se depărtă de ea şi încercă să se ridice.

– Nu! Ea îl apucă neliniştită de mîneca cămăşii. Nu pleca. Nu încă... te rog.

– Ssst, o linişti el, luînd-o din nou în braţe. Nu plec nicăieri. Numai că nu pot să înţeleg de ce nu mă laşi să fac nimic. Spuneai că ai văzut un bărbat în visele tale, un bărbat pe care-l iubeai, dar nu vrei să mă laşi să aflu cine e. E total lipsit de sens.

– Poate pentru tine, pentru că tu gîndeşti logic şi practic şi... ai o minte ordonată. Pentru mine

are un sens. Eu sînt... faţă de toate scopurile şi intenţiile... total handicapată mental. Dacă un vis mă afectează în halul ăsta, îţi dai seama cum aş reacţiona la un lucru real?

– Ţi-e teamă că eşti nebună?

– Da, mi-e teamă că sînt nebună. Rîse uşor. Poate nu mi-e teamă, dar cred că e o posibilitate, se corectă ea. Oricum, nebunia nu mă îngrijorează. Teroarea însă, da.

Tăcu o clipă, încercînd să analizeze obiectiv visul pentru prima dată.

– Nu, nu teroarea, spuse ea după o clipă de gîndire. Nu mi-era teamă de acea faţă. O iubeam. Voiam să întind mîna şi s-o ating. Era altceva. Ceva întunecos şi... care mă consuma. Ceva din interiorul „meu", nu din acea faţă.

Pentru o clipă el nu spuse nimic, apoi începu să vorbească blînd:

– Sunny, nu pot simţi ceea ce simţi tu, dar pot înţelege dorinţa de a evita o confruntare cu întunericul ce există în interiorul tău. Cred că toţi ne temem de conţinutul propriului nostru suflet. Dar la ceva nu te-ai gîndit. Cînd te-ai trezit ieri-dimineaţă te aflai încuiată într-o cameră. Îţi fuseseră luate hainele, ca şi cum cineva voia să te ţină acolo. S-ar putea ca asta să nu însemne mare lucru. Adică, s-ar putea să nu fie vorba decît de o

ceartă cu un iubit gelos. Dar ar putea fi şi ceva mult mai serios... mai rămîne şi lovitura de la cap. Dacă cineva a încercat să-ţi facă rău, trebuie să aflăm. Trebuie să aflăm cine a fost şi să facem ceva. Se opri, vrînd să-i dea ocazia să se gîndească la spusele lui. Nu-ţi dai seama? o întrebă apoi.

Sunny se foi neliniştită. De ce trebuia ca cele spuse de el să fie atît de pline de sens? Fiecare cuvînt rostit fusese logic şi raţional, dar Sunny nu era într-o dispoziţie potrivită pentru o judecată logică. Creierul ei nu funcţiona logic în această seară. Nu putea... nu voia... să se gîndească la trecut sau la viitor, nu voia să trebuiască să ia o decizie.

– Pot să mă mai gîndesc înainte de a mă hotărî? întrebă ea obosită. Simţi mîna lui pe gît, apoi el îi ridică bărbia cu degetul mare.

– Eşti obosită, spuse el blînd. Sigur că poţi hotărî mai tîrziu. Oricum n-am putea face nimic în seara asta. Culcă-te din nou şi vom discuta mîine. Rîse pe neaşteptate, iar ea se simţi mai bine. A fost o zi cu totul extraordinară, adăugă el. Nu ştiu dacă atîta emoţie îmi face bine.

Relaxîndu-se la auzul vocii care acum devenise glumeaţă, ea se ghemui la pieptul lui, alăturîndu-se rîsului său.

– Ştiu ce vrei să spui. Frecîndu-şi faţa de gîtul lui precum o pisică mulţumită, adăugă: Dar a fost amuzant, nu-i aşa? Pentru că el nu-i răspunse imediat, ea ridică privirea spre faţa lui şi văzu din nou acea expresie derutată. Ochii lui se plimbau de-a lungul cămăşii de mătase care se termina sus, pe coapse, zăbovind asupra picioarelor ei goale.

– Ben, nu-i aşa? repetă ea, cu vocea devenită dintr-o dată răguşită.

– Hm? Oh, da, amuzant, spuse el distrat, apoi îşi mută repede privirea în tavan, fără să-şi ia braţele de pe corpul ei. Tuşi pentru a-şi drege vocea:

– Sunny?

– Da? Privirea ei o urmări pe a lui spre tavan, iar feţele lor se apropiară.

– Eu... cred că ar trebui să mă întorc în living acum, nu?

Ea simţi obrazul mişcîndu-se în timp ce vorbea, iar pieptul se umfla lîngă al ei cînd respira, dar nici unul nu se mişcă din îmbrăţişare.

– Eu... Înghiţi în sec şi începu din nou: Cred că ar fi probabil lucrul cel mai bun.

– Da, cu siguranţă că ar fi... Respiră adînc, iar ea se mişcă odată cu pieptul lui. Lucrul cel mai bun, încheie el, dînd din cap aproape imperceptibil.

– Da, şopti ea, apoi tăcu, continuînd să privească tavanul.

Liniştea deveni tot mai apăsătoare, dar Sunny era mult prea preocupată de senzaţia produsă de obrazul lui aspru lipit de al ei şi de felul în care mîna lui se odihnea pe mijlocul ei. Cînd el vorbi, ea tresări speriată.

– Sunny?

– Hm? murmură ea slab.

– Cred că asta e una dintre acele situaţii încordate pe care plănuisem să le evităm, şopti el.

Ea înghiţi în sec, nervoasă.

– Păi, da... este, acum, că ai pomenit despre asta. Se opri pentru a respira adînc şi termină ce avea de spus cu un oftat: Cred că da.

– Da, păi, cred c-ar fi mai bine să plec şi să te las să dormi, spuse el, nedornic totuşi să plece, dar începînd să-şi elibereze strînsoarea din jurul ei şi împrăştiind vraja ce o învăluise.

Oftînd cu regret, ea îl privi ridicîndu-se. Somnul era ultimul lucru la care se gîndea în clipa de faţă.

– Ai o mare tărie de caracter, Ben, şi... şi eşti foarte hotărît. Admir asta, spuse ea, sperînd ca vocea să-i sune într-adevăr admirativ şi nu dezamăgită, aşa cum se simţea.

După ce-şi urară noapte bună, ea rămase trează încă o vreme, privind umbrele nopţii, ascultîndu-l bombănind încet în camera alăturată. Singurul cuvînt pe care-l auzi clar fu „hotărît“, urmat de un hohot de rîs şi un şir de înjurături care-i şocară auzul prin varietatea şi durata lor.

Capitolul 5

Sunny se ridică din poziţia în care stătea pe podea şi închise televizorul, apoi rămase cu capul aplecat într-o parte şi ascultă liniştea din casă. Trecuseră trei ore de cînd Ben plecase să se întîlnească cu prietenul lui, Charlie, iar ea se simţea ciudat de dezorientată în absenţa lui. Încercase să citească şi să se uite la televizor, dar nici una din variante nu-i reţinură interesul pentru mai mult timp. Voia să discute cu Ben despre ceea ce aflase.

– Poate ar trebui să încep să scriu un jurnal, spuse ea spre o veioză neinteresată de părerea

ei. „Ce am aflat azi despre mine".

Erau atîtea de aflat, se gîndi ea oftînd şi plimbîndu-se neliniştită prin cameră. Nu numai despre femeia care fusese în trecutul ei misterios, ci despre cea care exista acum în interiorul ei şi care n-avea nevoie de o memorie ca să existe. Era inteligentă? Era sensibilă? Avea gusturi bune? N-avea gust? Voia să afla în ce credea, ce era important pentru ea.

Părea că personalitatea ei era într-un mod irevocabil legată de Ben. În timp ce-şi descoperea eul ascuns, părea că-l descoperă şi pe al lui. Doar cu cîteva minute în urmă, cînd examinase picturile de pe pereţi, descoperise că nu erau reproduceri. Deşi nu erau chiar nişte opere de artă, Ben avea o mică avere agăţată pe pereţi.

Cînd el îi povestise despre trecutul lui, ea se gîndise că el fusese ca mulţi alţi oameni de nivel mediu, că trăise după posibilităţile sale. Iar cînd veniturile se opriseră, fusese nevoit să-şi vîndă totul pentru a-şi plăti datoriile. Dar noua descoperire făcea ca lucrurile să fie privite dintr-o altă lumină. El ar fi putut să-şi vîndă cîteva dintre tablouri şi să trăiască o perioadă lungă de timp de pe urma banilor obţinuţi din vînzări. De ce nu făcuse aşa?

Se opri şi se rezemă de perete, privind la

lumea de dincolo de fereastră. Era o întrebare pe care nu i-o putea pune niciodată cu glas tare. El avea dreptul la intimitatea lui. Cel puţin acum ştia că nu era singura care evita întrebările dificile. Amîndoi fugeau de trecut.

Trecutul. Cînd îşi aminti acest cuvînt, faţa cu ochi rugători îi apăru în minte, iar ea deveni încordată, iar dispoziţia i se schimbă într-un fel care nu-i plăcu.

Supărată, întoarse spatele priveliştii ce se vedea prin fereastră. Cine era acest bărbat care o acuza? De ce trebuia să-i apară în noua ei viaţă, să-i invadeze noua ei bucurie? Şi, Dumnezeule mare, ce-i făcuse ea pentru ca el să-i bîntuie atît de obsedant gîndurile.

Nu voia să-şi amintească a cui era faţa. Jurase acest lucru noaptea trecută, după ce Ben plecase din camera ei şi nimic, nici chiar ochii cenuşii ce-o priveau insistent peste masa de la micul dejun nu-i puteau schimba hotărîrea. Trecutul era mort în ceea ce-o privea. Dacă voia s-o urmărească, n-avea decît.

Trebuia să recunoască totuşi că simţea puţină vinovăţie faţă de faptul că nu-i respecta dorinţele lui Ben. Fusese atît de bun cu ea. Nu realizase asta pe deplin pînă ce nu se trezise de dimineaţă şi găsise hainele pe care el le cumpărase pentru

ea, aşezate pe un scaun lîngă pat.

Zîmbi amuzată cînd îşi aminti cum ascunsese sub blugi articolele de lenjerie. Imaginea preşedintelui de bancă venea în contrast cu cea a bărbatului care ştiuse exact măsurile pe care să le aleagă. Poate ar fi trebuit să-şi schimbe impresia despre el. Un bărbat atît de atrăgător ca Ben trebuia să aibă un trecut bogat în ceea ce priveşte femeile.

Trecut, Sunny? De ce lega femeile de trecutul lui Ben? Puteau să existe o mulţime de femei şi în prezentul lui Ben. Întoarse din nou spatele ferestrei şi refuză să se gîndească la ceea ce-i produsese o încruntătură pe frunte şi o senzaţie de rău în stomac.

Plictiseală, hotărî ea dintr-o dată. *Asta e ceea ce nu-i în regulă cu mine.* Afară se afla în desfăşurare o zi nouă, iar ea se învîrtea prin apartament, aşteptînd.

Simţi cum se enervează şi cum inima îi bate mai tare de emoţie, în timp ce căuta cheile de rezervă, pe care Ben îi spusese că le ţine pe birou. După ce le găsi într-o vază, scrise repede un bileţel şi-l fixă în maşina lui de scris, înainte de a pleca din apartament.

Făcînd din nou un semn cu mîna perechii de ochi care apăru din nou pe hol, coborî repede

scările. Treptat însă îşi încetini paşii, în timp ce aerul trist al casei începu să-i stîrnească imaginaţia.

– Eşti la fel ca mine, nu-i aşa? şopti ea, oprindu-se şi mîngîind balustrada. Acoperită de toate straturile astea urîte de tapet şi vopsea, ţi-ai pierdut identitatea. Numai că, spre deosebire de Sunny, casa părea tristă de această pierdere. Aproape că părea să te roage să fie redescoperită. Nu, n-am dreptate, continuă ea să şoptească. Sîntem exact opuse.

Cînd ieşi pe uşa principală a casei triste şi vechi îşi puse în gînd o dorinţă care spera ca într-o zi să se împlinească. Apoi, cu o nerăbdare tot mai tare, se întoarse spre lumea din faţa ei.

După ce trecu de trei blocuri de locuinţe, ajunse într-o zonă ce părea să fie începutul unui cartier de blocuri. Clădirile erau vechi, lipite unele de altele, vopsite în bej şi maro, dar oamenii fură cei ce-i atraseră imediat atenţia.

Îşi privi o vreme chipul mic în vitrina prăfuită a unui magazin, admirîndu-şi blugii şi noul tricou şi urmărind homosexualii ce treceau pe lîngă ea.

Varietatea naţionalităţilor ce se aflau pe o stradă mică din Texas o uimi. În numai douăzeci de minute avu impresia că făcuse înconjurul lumii. Şi, spre încîntarea ei, oamenii erau deschişi şi

prietenoşi, părînd fericiţi să se oprească şi să răspundă întrebărilor pe care le punea mai mult pentru a-i auzi vorbind.

Engleza pe care o vorbeau era un amestec ciudat dintre limba ţării de unde proveneau şi dialectul texan. Trebui să-şi înăbuşe un chicotit cînd un rus îi spuse că ieşise pe căldura asta doar pentru a mînca un *borscht*[1] la o cafenea din apropiere.

Erau minunaţi. Lumea era minunată, se gîndi ea, dînd colţul şi luînd-o pe altă stradă cu mici magazine.

Atunci de-abia observă maşina sport de culoare roşie care rula încet pe strada pe care ea tocmai dăduse colţul. „Ciudat". Era sigură că o mai văzuse trecînd de două ori, în timp ce stătea în faţa primului magazin.

Tînărul blond de la volan nu-ţi atrăgea cu nimic atenţia... cu excepţia felului ciudat în care îşi rotea capul dintr-o parte în alta, de parcă ar fi căutat nervos o stradă sau o anumită clădire.

În timp ce Sunny îl privi curioasă, el ajunse în dreptul ei şi ochii li se întîlniră, ai lui mărindu-se din cauza surprizei, pentru ca apoi deodată să se îngusteze de furie. Ea rămase uimită de intensitatea emoţiilor întipărite pe faţa lui, deloc familiară.

1. borscht – borş.

Era primul contact din noua ei viaţă cu o emoţie puternică şi pentru o clipă rămase ţintuită locului, simţind un fior de teamă străbătîndu-i şira spinării.

– Nu fi proastă, se certă ea în şoaptă, forţîndu-se să-şi ia ochii de la faţa furioasă a străinului. De ce să mă sperie enervarea lui că nu-şi găseşte adresa căutată?

Argumentul ei era logic şi plin de sens. Atunci, de ce îi dispăruse bucuria pe care o simţise pînă atunci? De ce dintr-o dată voia să fie din nou acasă, în siguranţa oferită de acel loc cunoscut şi de protecţia lui Ben?

Ajungînd la capătul străzii, o luă spre nord şi grăbi pasul, îndreptîndu-se în direcţia apartamentului. Încă două colţuri şi va ajunge în locurile pe care le cunoştea.

De-abia cînd bătăile inimii revenird la ritmul normal îşi dădu seama că fusese gata să-i spargă pieptul. Era, cu siguranţă, o reacţie ciudată. Fusese oare în cealaltă viaţă atît de răsfăţată, încît nu era în stare să înfrunte situaţiile dure ale realităţii? Oamenii îşi pierdeau cumpătul în fiecare zi. Atunci, de ce reacţionase atît de ciudat?

Cînd văzu că se apropie de clădirea veche,

zîmbi bucuroasă şi plină de afecţiune spre faţada ei decolorată. Intră şi urcă alergînd cele trei etaje, fericită să se afle înăuntru, deşi maşina lui Ben nu era încă parcată pe alee.

Scoţînd cheia din buzunarul blugilor, ezită cînd simţi din nou perechea de ochi de pe partea cealaltă a holului, aţintită asupra spatelui ei.

– Ghicitoarea Sfinxului? murmură ea zîmbind. Fără să se întoarcă spuse cu voce tare: Cred că ajungi să te simţi foarte singur aici dacă n-ai pe nimeni cu care să stai de vorbă. Nu vrei să vii şi să bei o ceaşcă de cafea cu mine?

Rîse înăbuşit cînd auzi uşa trîntindu-se în spatele ei. Lăsînd uşa de la intrare întredeschisă, trecu prin living şi merse la bucătărie pentru a pregăti cafeaua.

Cinci minute mai tîrziu, cînd intră din nou în living, uşa de la intrare era închisă, iar pe canapea stătea cel mai grozav copil pe care-l văzuse vreodată.

Părea să aibă în jur de doisprezece ani, acea vîrstă ciudată cînd corpul nu se poate hotărî dacă să rămînă copil sau să păşească pe tărîmul necunoscut al condiţiei de femeie. Şi, pentru a face lucrurile şi mai rele, copilul era urît. Nu, urît era prea uşor de spus. Era neatrăgătoare, iar încruntătura de pe faţă accentua şi mai mult acest lucru.

Părul des şi negru îi cădea dezordonat peste umeri, bretonul lung de pe frunte aproape că-i acoperea ochii aflaţi după o pereche de ochelari. Ramele groase, maronii erau mult prea serioase pentru ea şi o făceau să arate mult mai matură, în timp ce rochia albastră, decolorată era total nepotrivită, iar croiala ei copilărească îi scotea în evidenţă constituţia solidă.

În timpul cît dură examinarea lui Sunny, fata făcu acelaşi lucru. Apoi, îşi aruncă un braţ peste speteaza canapelei şi-şi ridică bărbia, luînd o atitudine războinică.

– Eşti cumva de pe Marte, sau ce ai? o întrebă fata, iar Sunny fu surprinsă de vocea ei adîncă şi morocănoasă. Nu ştii să vorbeşti? Credeam că m-ai chemat să-mi oferi o cafea!

Sunny nici măcar nu încercă să-şi ascundă rîsul la auzul acestor cuvinte.

– Pot schimba oferta cu ceva răcoritor? o întrebă ea rîzînd. E destul de cald pentru cafea.

– Nu te deranja pentru mine, spuse fata privind prin cameră. Dar dacă te duci să iei ceva rece, eu aş prefera o bere.

Sunny înghiţi în sec.

– Am înţeles, murmură ea. *Nu te lăsa intimidată*, îşi spuse ea. *Nu e decît un copil.* Mă tem că nu avem bere, minţi ea, părînd îngrozitor de intimidată. Nu vrei o oranjadă?

Fata o privi suspicioasă prin lentilele groase ale ochelarilor, de parcă voia să descopere dacă i se face morală. În cele din urmă ridică din umeri şi răspunse sarcastic:

– Păi, cred că n-am încotro, nu-i aşa?

În acest moment Sunny era pe punctul de a-şi pierde răbdarea faţă de această atitudine, însă văzu în ochii fetei o urmă de-abia perceptibilă de uşurare. Se întoarse, ascunzîndu-şi zîmbetul.

– Cum te cheamă? o întrebă fata.

– Sunny, răspunse ea, scoţînd două sticle cu oranjadă din frigider. Dar pe tine?

– Mary Louise Choate. C..h..o..a..t..e, veni răspunsul aproape enervat din living. Credeam că numele meu sună prostesc, dar Sunny sună şi mai rău. E la fel de rău ca Misty[1] sau Raine[2].

Îmi pare rău, se gîndi Sunny în timp ce termină de umplut cele două pahare.

– Mie îmi place... începu ea, întorcîndu-se cu băuturile, apoi strînse cu putere paharele cînd se pomeni cu Mary Louise stînd exact în spatele ei.

– Care-i ghicitoarea Sfinxului? întrebă fata.

– Cred că va trebui să-ţi leg un clopoţel, Mary Louise, bombăni Sunny printre dinţi, apoi adăugă

1. Misty – „mist" înseamnă ceaţă.
2. Raine – „rain" înseamnă ploaie.

cu glas tare: Ştii ce e Sfinxul?

– Nu sînt proastă, răspunse ea. Toată lumea ştie asta. E chestia aia din deşert care n-are nas.

Sunny trecu pe lîngă ea şi vorbi peste umăr:

– Acela-i Sfinxul egiptean. Cel despre care vorbeam eu e Sfinxul grecesc.

Aşezînd paharele pe măsuţa de cafea, îi indică musafirei unde să se aşeze.

– Îi oprea pe toţi cei care treceau pe lîngă el şi le spunea cîte o ghicitoare.

– Şi? întrebă fata nerăbdătoare, trîntindu-se pe canapea.

– Şi, dacă nu-i răspundeau corect, îi omora.

– Drăguţă tipa, veni răspunsul morocănos. Cum arăta?

– Avea chipul unei femei, corpul unui leu şi avea aripi.

Fata îşi privi corpul solid şi spuse:

– Nu-i prea departe, numai că n-am aripi.

– Nu m-am referit la cum arăţi tu, spuse Sunny, chicotind din cauza expresiei feţei. Am vrut să spun că pari să păzeşti holul.

– Verific doar, explică ea. Nu te poţi afla în siguranţă deplină. Mai ales într-o astfel de zonă, adăugă ea. Deci, care era ghicitoarea?

– Ce fiinţă merge în patru picioare dimineaţa, în două la prînz şi în trei seara?

Mary Louise rămase tăcută pentru o clipă, apoi întrebă nerăbdătoare:

– Ei bine, cine?

– Omul, răspunse Sunny, simţind pe undeva că noua ei prietenă nu va fi entuziasmată de răspuns. Se tîrăşte în patru labe cînd e bebeluş, merge în două cînd e adult, şi foloseşte bastonul la bătrîneţe.

Sunny avusese dreptate. După ce-şi dădu ochii peste cap într-un gest dramatic, Mary Louise îşi spuse părerea:

– E o prostie... e mai rău decît o prostie. Nu e deloc amuzant.

– Nici nu cred că trebuie să fie, spuse Sunny în chip de scuză. Nu cred că umorul fusese inventat cînd Sofocle a scris despre Sfinx. Deşi, dacă stai şi te gîndeşti, ai putea spune că Oedipus Rex a fost strămoşul tragicomediei.

– Ed... cine?

– Nu contează, spuse Sunny zîmbind. Nu era ceva important.

Evident, musafira fu de acord cu ea, pentru că se ridică şi făcu un tur prin cameră, aruncîndu-i peste umăr întrebări lui Sunny, în timp ce examina tablourile şi celelalte decoraţiuni interioare.

– Sunny e numele tău adevărat sau e una din poreclele de alint pe care le au de obicei fetele drăguţe? Nu te-am văzut pe aici pînă acum.

Eşti căsătorită cu Ben sau te-a cules de la colţul străzii?

– Opreşte-te, spuse Sunny rîzînd şi ridicîndu-şi mîna pentru a pune capăt interogatoriului. Dacă stai jos îţi voi povesti totul. Aşteptă pînă ce Mary Louise se aşeză pe canapea, apoi vorbi: Ca să încep cu prima întrebare, nu ştiu dacă Sunny e numele meu adevărat. Probabil că nu. Iar în ceea ce priveşte a doua şi a treia întrebare, răspunsul e nu, nu sînt căsătorită cu Ben, şi da, m-a cules de la colţul străzii, dar nu în sensul la care te-ai referit.

Mary Louise o privi pătrunzător.

– Nu ştii care-i numele tău? Ce face Ben aici, are un cămin sau ceva de genul ăsta? Sau starea ta mintală e un subiect înduioşător?

– Nu, trebuie să recunosc că nu e nimic din toate astea, spuse Sunny amabilă. Te deranjează?

– Doamnă, am întîlnit atîţia oameni pe-aici, încît am început să mă întreb ce dracu' mai e normal pe lumea asta.

– Atunci ai ajuns într-un punct în care majoritatea oamenilor nu ajung decît după o viaţă, spuse Sunny. Şi nu înjura. E ceva foarte neplăcut la un copil.

– Cred că glumeşti, spuse Mary Louise în bătaie de joc. După ce te-ai uitat la corpul şi la

faţa asta, ce altceva crezi că le-ar putea face să arate mai rău? Nimic nu poate, doamnă.

– Eşti doar la o vîrstă ciudată, spuse Sunny, simţind că o minciună s-ar putea să fie primită cu mulţumire. Iar numele meu e Sunny. Nu-mi mai spune doamnă.

– Iar eu ţi-am spus că Sunny e un nume prostesc. Se opri şi-şi privi gazda gînditoare. Introduci multe restricţii într-o conversaţie. „Nu înjura", „Nu-mi spune doamnă", o imită ea. Ai fi preferat să-ţi spun „fătucă"?

– Nu, nu cred, răspunse Sunny, rîzînd de felul de a vorbi al prietenei ei. Dar dacă tot vorbeşti de restricţii, spune-mi, întotdeauna îi pui pe oameni să-şi schimbe numele doar pentru ca să-ţi placă ţie?

Mary Louise rînji.

– Bine, hai să facem un pact. Tu nu-mi spui mie cum să vorbesc, iar eu voi ignora că ai un nume prostesc.

– Foarte frumos din partea ta, bombăni Sunny.

– Dacă nu eşti căsătorită cu Ben, atunci înseamnă că te culci cu el, spuse dintr-o dată femeia-copil. Nu te învinuiesc. E formidabil.

Declarînd acestea, se ridică şi începu să se plimbe prin cameră din nou, părînd să nu observe felul în care Sunny se trînti pe spate în

scaun, făcîndu-şi vînt fioroasă cu o revistă.

– Trebuie totuşi să adaug, continuă ea, că nu arăţi deloc ca tipul obişnuit de Ready Betty, care mişună prin zona asta.

– Şi care e acest tip? întrebă Sunny cu voce slabă.

– Pe-aici? întrebă fata, privind peste umăr. De obicei au jumătate de kilogram de fard şi unghii murdare... şi întotdeauna miros ciudat, au un amestec ciudat de parfum şi miros de gumă de mestecat.

– Trebuie să arate îngrozitor. Le văzuse oare cu Ben? se întrebă ea. Nu era în nici un fel treaba lui Sunny şi, bineînţeles, n-o va întreba pe copila asta despre viaţa personală a lui Ben, dar...

– Nu sînt rele, spuse ea, dînd din umeri. Unele sînt chiar drăguţe. Numai că nu stau niciodată mult timp. Într-o bună zi le vezi cu un ochi umflat sau se trezesc şi-şi iau tălpăşiţa. O privi curioasă pe Sunny. Ar fi trebuit să ştiu că, dacă într-o bună zi Ben va aduce una acasă va arăta diferit. El e... ei bine, el nu-i la fel ca toţi cei de pe-aici.

Sunny nu-şi permise să analizeze mai atent uşurarea pe care-o simţi, aflînd că Ben n-avea obiceiul să aducă femei la el în apartament. Era prea absorbită de simpatia pe care o simţea faţă de Mary Louise.

Dumnezeule, ce viaţă pentru un copil, se gîndi

ea, avînd grijă să nu-şi reflecte gîndurile în expresia feţei. Nu era de mirare că vorbea ca o femeie bătrînă. Unde erau părinţii ei? Cum de o puteau lăsa singură, martoră la asemenea lucruri?

– Dar, ştii, continuă Mary Louise gînditoare, de regulă cei care sînt puţin cam... aşa aici... arătă cu mîna la cap... sînt cei mai drăguţi.

– Asta înseamnă că pe mine mă găseşti drăguţă?

– Ce contează? întrebă ea, părînd dintr-o dată suspicioasă. Vreau să spun... sînt convinsă că-ţi voi frînge inima dacă nu te plac.

– Toată lumea vrea să fie plăcută, Mary Louise, spuse Sunny încet.

– Oh, da? Eu nu vreau. De ce să-mi pese ce gîndesc despre mine o mînă de beţivi şi de vagaboande?

Sunny zîmbi tristă. Încă o încăpăţînată care refuză să vadă altceva în afară de ceea ce era evident.

– Au fost oameni, cu mult înainte de a deveni beţivi şi vagaboande.

– Păi, asta nu cred că e problema mea, nu-i aşa? întrebă ea, aplecîndu-se peste biroul lui Ben şi examinînd presse-papier-ul de culoare roz.

– Dacă toată lumea ar gîndi aşa, atunci eu nu m-aş fi aflat acum aici. Ben nu m-a văzut în viaţa

lui înainte de ziua de ieri. A crezut la început că sînt o vagaboandă, dar nu m-a lăsat pe stradă să mor de foame.

Ăsta era Ben al ei. Nu organizatorul eficient, ci celălalt Ben, cel care o mîngîiase noaptea trecută cînd avusese coşmarul.

Mary Louise îi aruncă o privire care era în acelaşi timp cinică, bătrînească şi foarte, foarte tristă.

– Şi chiar crezi că a făcut-o din bunătatea inimii lui? Ben e un tip ca lumea... dar şi el trăieşte în zona asta. Se opri, privi presse-papier-ul, apoi ridică privirea şi-şi îngustă ochii. Cît timp i-a trebuit pînă să te bage în patul lui? întrebă ea.

Sunny rămase cu gura căscată la această întrebare directă.

– Te înşeli. Nu s-a atins nici cu un deget de mine şi nici n-o va face. Se opri, privind de aproape acest copil ciudat pe care începuse să-l creadă prietenul ei. Şi cred că ai făcut această presupunere, pentru că eşti o fetiţă care ai văzut prea multe în viaţa ta şi căreia i-a lipsit dragostea.

Faţa lui Mary Louise se acoperi de pete mari şi roşii la auzul cuvintelor lui Sunny.

– Iar eu cred că tu eşti o căţea ce te crezi atotştiutoare! îi strigă ea.

Sunny rămase tăcută pentru o clipă, analizînd

afirmaţia furioasă a fetei. Apoi o privi surprinsă şi spuse:

– Ştii ceva, cred că ai dreptate. Şi îţi mulţumesc sincer că m-ai făcut să înţeleg asta.

Fata o privi ţintă pentru o clipă, apoi începu să rîdă.

– Eşti într-adevăr ţicnită, nu-i aşa?

– Credeam că deja am stabilit asta.

Sunny se relaxă în scaunul ei, mulţumită că reuşise să rămînă calmă în relaţia atît de furtunoasă cu noua ei prietenă, dar curînd văzu că se relaxase prea curînd. O întrebare aparent inocentă despre părinţii lui Mary Louise o făcu pe aceasta să iasă ca o furtună pe uşă, jurînd să nu se mai întoarcă niciodată.

– Bine, spuse ea, aşezîndu-se din nou în scaun cînd auzi uşa de cealaltă parte a holului trîntindu-se. Tu ai vrut asta... ţicnito.

Ben intră în apartament, plimbîndu-şi neliniştit ochii prin living. Nu dorise s-o lase singură azi, dar Charlie nu i-ar fi înţeles motivele pentru care îl evita.

Iar tu le înţelegi, presupun? se întrebă el pe

sine însuşi în bătaie de joc. De ce nu-i spusese lui Charlie despre Sunny? Nu era necesar să-i menţioneze amnezia ei, dar de ce, cel puţin, nu recunoscuse prezenţa ei în viaţa lui?

E simplu. Pentru că nu vrei s-o împarţi cu cineva nici măcar într-o conversaţie. Nu-i aşa?

După noaptea trecută, ea părea mai mult ca niciodată să-i aparţină lui. Iar toate concluzile acelea logice la care ajunsese înainte de coşmarul ei, păreau fragile, faţă de nevoia pe care o simţeau unul faţă de celălalt.

Mergînd spre uşa dormitorului, ezită, amintindu-şi regulile. Apoi un miros ce venea din bucătărie îi luă cu asalt nările şi el îşi urmă nasul.

Rămase tăcut în uşa bucătăriei, zîmbind de plăcere la imaginea pe care o oferea ea, stînd la mica masă din lemn. Capul ei era aplecat peste una din agendele lui, iar părul îi cădea în jos, acoperindu-i parţial faţa.

– Îţi scrii propria carte de bucate?

– Ben! spuse ea, sărind în picioare.

Un sentiment deosebit de acut, aproape dureros, îl cuprinse cînd îi văzu ochii luminîndu-se de bucurie la vederea lui şi trebui să se abţină să nu o ia în braţe. *Nu uita că fascinaţia exercitată de ea trebuie să dispară,* îşi reaminti el resemnat.

– Nu e în nici un caz o carte de bucate, spuse

ea, rîzînd. E un jurnal.

El lăsă uşa să se trîntească în urma lui şi intră în bucătărie.

– Un jurnal?

– Î-hî. Am hotărît că deşi nu vreau să-mi aflu trecutul... ezită puţin, evitîndu-i ochii în timp ce vorbea... vreau să aflu ce fel de persoană sînt acum. Nici măcar nu am habar dacă ştiu sau nu să gătesc. Aşa că, am făcut o listă cu lucrurile care mi s-au întîmplat în ultimele trei zile şi apoi mi-am analizat reacţiile faţă de ele.

Scoţînd o cutie cu bere din frigider, el o desfăcu, luă o înghiţitură, apoi spuse:

– Pare foarte profund? Ai aflat ceva?

– Nici nu-ţi va veni să crezi cît de multe, spuse ea, cu ochii sclipindu-i de emoţie. De la oamenii pe care i-am cunoscut ieri şi azi am aflat că îmi plac copiii şi bătrînii. Nu crezi că e un semn bun? Vreau să spun, cînd auzi că cineva se poartă frumos cu copiii şi cu bătrînii, îţi place aproape automat, pentru că ştii că aceste două grupe au cel mai puţin de oferit... mă refer la bani sau putere. Aşa că n-ai de ce să fii drăguţ cu ei pentru ceea ce ai putea obţine. Corect?

El aprobă amuzat din cap şi se aşeză pe marginea dulapului.

– Eşti foarte perspicace, spuse el, încercînd să pară serios.

– Aşa cred şi eu, recunoscu ea. Iar acum tocmai analizam celelalte lucruri pe care le-am aflat azi, cît timp tu ai fost plecat.

– Ca de exemplu?

– Sînt atît de multe. Un timp am citit... am frunzărit cărţile tale şi dintr-una am aflat că, după Einstein, „acum“ se referă la locul în care te afli în momentul respectiv, spuse ea absentă, apoi continuă cu mai mult entuziasm: Dar asta nu e important. Important e ceea ce înseamnă pentru mine. Iar pentru mine nu înseamnă nimic. Aşa că, probabil, nu am un creier de savant. Spuse acest lucru ca pe ceva normal, de parcă n-avea nici o importanţă. Vreau să spun, acum e acum, chiar dacă îţi ia trei ani-lumină să ajungi acolo. Ai înţeles?

El aprobă din cap, apoi clătină cu o expresie confuză.

– Nici un cuvînt, dar nu lăsa ca asta să te oprească.

Ea rîse de expresia lui zăpăcită, apoi continuă să-i relateze despre ce aflase din diversele cărţi şi reviste pe care le găsise în apartamentul lui.

Era atîta entuziasm pe faţa ei. Era atît de plină de viaţă. Oare el se va sătura vreodată s-o privească? Nu-i auzea cuvintele, ci era concentrat asupra aluniţei de lîngă gura care se mişca neîncetat. Era oare moale precum catifeaua, aşa

după cum arăta? Cum ar reacţiona ea dacă el ar întinde mîna şi ar...

– Ce? întrebă el derutat, trezindu-se din vis printr-o mişcare bruscă a capului. Ce-ai spus?

– Am spus că el avea un nas şi un penis foarte lungi, repetă Sunny răbdătoare, privindu-l, în timp ce el se îneacă cu berea.

– Cine? reuşi el să spună printre sughiţurile care urmară. Cine avea... aşa ceva?

– Acel semizeu irlandez, spuse ea. Nu m-ai ascultat?

– Nu face nimic. Ce era cu acel semizeu? întrebă el exasperat. Ce ai putut afla despre tine din chestia asta?

– Am aflat că sînt total lipsită de delicateţe, pentru că... se opri, rînjind dintr-o dată... mi-ar plăcea să-l văd pe acest bărbat. Cum crezi că merge sau călăreşte un cal?

Forţîndu-se din răsputeri să rămînă serios, Ben răspunse sec:

– În zilele noastre nu au numai armuri, ci au şi... De unde vrei să ştiu? întrebă el nervos. Altceva?

– Multe, dar eşti sigur că vrei să le auzi? întrebă ea prudentă. Nu vreau să te enervez.

– Nu sînt nervos, spuse el, strîngînd din dinţi. Ce te face să crezi că aş fi?

– Berea care-ţi curge din mînă, spuse ea încet,

muşcîndu-şi buza pentru a se abţine să nu rîdă.

El privi spre cutia strivită din mîna lui, apoi din nou la Sunny. Femeii ăsteia îi face o imensă plăcere să-l tachineze.

– Ai de gînd să-mi spui sau nu?

– Da, domnule, spuse ea, rîzînd acum pe faţă. După ce-am citit despre oposumii cu dinţi în formă de sabie am hotărît să pun cărţile deoparte.

– Oh, Doamne, chiar a trebuit să pun această întrebare? spuse el printre dinţi, apoi îngustîndu-şi ochii, întrebă: Oposumi cu ce?

– Oposumi. Ştii, animalele acelea micuţe care se agaţă de coadă şi...

– Ştiu ce sînt oposumii, spuse el slab, simţind că îşi pierde treptat răbdarea. Dar nu există oposumi cu dinţi în sabie.

– Sigur că nu, rîse ea. Nu există acum. Au trăit cu milioane de ani în urmă, cînd America de Nord şi cea de Sud erau separate de apă. În revistă scria clar că pe atunci în America de Sud trăiau marsupiale cu dinţi în formă de sabie. Oposumii sînt marsupiale, adăugă ea, de parcă aşa lămurea totul.

El o privi tăcut, în timp ce ea se ridică şi merse la frigider, apoi scoase salata şi roşiile din lădiţa pentru legume. Ben respiră adînc şi apoi spuse încet:

– Aşa sînt şi cangurii.

Ea îl privi peste umăr.

– Canguri cu dinţi în formă de sabie? Nu fi prost, Ben.

– Ar fi trebuit să ştiu, cumva ar fi trebuit să ştiu, bombăni el.

Ţinînd un cuţit într-o mînă şi o roşie în cealaltă, ea se întoarse spre Ben, aparent fără să-i observe supărarea.

– M-am gîndit azi la ceva. Nu e ceva ce-am aflat din cărţile tale... Poftim? Ai spus ceva?

– Am spus „Ce uşurare". Ce spuneai?

– Păi, cînd ai pregătit micul dejun, azi-dimineaţă, nu mi-a trecut prin cap să mă ofer să te ajut. Ce crezi că înseamnă asta? Par cumva smintită sau puturoasă?

– Sigur că nu. Înseamnă că n-a trebuit, probabil, să te preocupi vreodată de gătit, de pregătit propriile-ţi mese.

Ea îşi lăsă capul într-o parte.

– Adică altcineva a făcut asta pentru mine? Servitori?

– S-ar putea. Sau mama ta. Dar la vîrsta ta... pe care o apreciez în jur de douăzeci şi cinci de ani... probabil că nu mai locuiai acasă, la părinţi.

Ea se întoarse şi începu să taie roşia, fără să mai spună ceva. După o clipă zise peste umăr.

– Nu cred că asta contează cu adevărat. Cum a fost prînzul cu Charlie?

– Plictisitor, răspunse el scurt. Asta-i tot ce ai făcut azi... ai citit?

– Nu, m-am uitat la televizor un timp şi am aflat şi de acolo destul de multe. Îi aruncă un zîmbet diabolic, apoi văzînd că el refuză momeala, ridică din umeri şi continuă: Am aflat că dacă fac o depresie, din cauză că nu-mi place cum arată podeaua, pot depăşi această criză avînd o legătură cu instalatorul, care, în realitate, este sora mea, căreia i s-a pierdut urma de foarte mult timp şi care a făcut o operaţie de schimbare a sexului, după ce cromozomii ei au fost afectaţi de o explozie dintr-o fabrică de deodorante.

– Chiar ai văzut toate astea la televizor? întrebă el, rîzînd şi mergînd lîngă ea să ia o bucată de roşie.

– Nu, recunoscu ea, rînjind. Dar a fost aproape tot atît de rău şi nu m-am uitat decît cincisprezece minute. După care, am dat pe programul cu Tom Grozavul şi Mighty Manfred Căţelul-Minune, care mi s-au părut a avea mai mult sens.

Se opri o clipă, aţintindu-şi privirea asupra dulapului din faţa ei, apoi se răsuci şi-l privi cu o expresie ciudată.

– Ben, par o persoană nervoasă? Ştii, genul

care se sperie de propria-i umbră?

El îi privi faţa, încercînd să desluşească această schimbare de poziţie.

– Nu, de ce?

Rîzînd nesigură, ea se întoarse din nou spre legume.

– Oh, n-a fost un motiv anume. Doar ceva ce mi s-a întîmplat cînd am ieşit azi să mă plimb. Am văzut un bărbat care era furios, pentru că fie se rătăcise, fie traficul era prea lent, fie o altă prostie de genul ăsta. Iar eu eram complet tulburată. De ce m-a afectat atît de tare supărarea unui străin?

Inima lui Ben începu să bată cu putere cînd o ascultă.

– Ai ieşit cît timp eu am fost plecat?

– Da, am vrut...

– Sunny, spuse el încordat. De ce nu mi-ai spus că ai de gînd să ieşi?

– N-am ştiut. Ea păru derutată şi puţin jignită de reacţia lui. Ce importanţă are?

Lui îi fu necesar să respire de cîteva ori rar şi profund, pentru a reuşi să rămînă calm. Apoi se aşeză la masă şi o privi.

– Am vorbit cu tine despre asta noaptea trecută, dar cred că n-am fost suficient de clar. Pînă nu aflăm ce ţi s-a întîmplat, trebuie să mergem pe presupunerea că cineva vrea să-ţi

facă un rău. Nu vreau să mai ieşi singură pe afară, pînă ce nu-ţi revine memoria.

– Nu poţi vorbi serios, spuse ea uimită.

– Nu va fi chiar aşa de rău, o linişti el. Voi fi aici cea mai mare parte a timpului şi dacă vei dori să ieşi, voi veni cu tine.

– Nu! exclamă ea, apoi adăugă mai calmă: Nu. Ştiu că nu încerci decît să faci ce crezi că e mai bine pentru mine şi apreciez asta. Dar Ben, nu pot trăi cu asemenea restricţii. Dacă cineva a vrut să-mi facă rău, au avut o mie de ocazii cît timp am zăcut inconştientă în camera aceea. Se opri, apoi continuă: Ştiu că sună ciudat, dar gîndul de a trăi cu asemenea restricţii mă înspăimîntă mai mult decît orice mi s-ar putea întîmpla afară.

– Sunny, nu ştii ce vorbeşti, spuse el, încet şi răbdător. Eşti derutată.

– Nu mă dădăci, Ben, spuse ea ferm, apoi zîmbi. S-ar putea să fiu nebună, dar nu sînt proastă.

Treptat, el începu să rîdă. Simţea... undeva în adîncul lui... că ceea ce voia ea nu era bine. Simţea că trebuie s-o protejeze de orice i-ar putea face rău. Dar ştia de asemenea, că ea nu minţea cînd spunea că se teme de restricţiile menţionate de el. Ben vedea asta clar pe faţa ei.

Se lăsă pe spate în scaunul lui şi o privi,

plăcîndu-i să-i urmărească mişcările. *Nu te obişnui cu asta,* se avertiză el în gînd. Era doar ceva temporar. Ea se putea trezi mîine dimineaţă, amintindu-şi exact cine era... şi cui aparţinea. Atunci, fantezia va lua sfîrşit, iar el se va întoarce la lumea reală în care trăise înainte de apariţia ei.

Ea se întoarse şi-i zîmbi, fără să realizeze durerea simţită de el la gîndul purei realităţi... fără soare strălucitor, fără margarete.

Sunny, dulcea mea iluzie, *se gîndi el, zîmbindu-i cu efort, în timp ce se sim*ţea copleşit de o nouă neputinţă, *ce fel de nebun voi deveni?*

Capitolul 6

În zilele care urmară, Ben goni realitatea într-un colţ şi urmări cum strălucitoarea lui iluzie face cunoştinţă cu lumea. Mica şi trista lume din vecinătatea lui, pe care el crezuse pînă acum că o cunoaşte atît de bine, deveni un loc desprins parcă din poveşti, plin de miracole.

După ce fu forţat să poarte nenumărate conversaţii cu personaje ciudate din parc sau de pe stradă, îşi dădu seama că firea lui introvertită îl privase de şansa de a se apropia mai mult de diferitele tipuri umane... cel bun, cel rău şi cel indiferent.

Niciodată mintea lui n-a fost forţată să lucreze atît de rapid. Niciodată n-a avut o aşa mare varietate de materiale de observat ca acum, cînd, însoţind-o pe Sunny, privea lumea şi pe locuitorii ei prin intermediul ochilor ei.

Ea descoperea frumuseţea ce se ascundea sub suprafaţa oricărui lucru. Ea alunga ploaia şi vedea curcubeul, descoperea personalitate sub trăsăturile răvăşite ale unei corcituri. Asculta avidă amintirile preţioase povestite de o bătrînă despre curtezanul ei.

Iar prin ea, Ben vedea, auzea şi simţea atît de intens, cum nu i se mai întîmplase nici în copilărie. Renunţă să încerce să nu se mai simtă fascinat de ea. Sfîrşitul va veni atunci cînd va fi momentul şi, la fel ca Sunny, era dispus să aştepte ca realitatea să-l găsească pe el. El n-avea de gînd să meargă în căutarea ei.

Acum, la cinci zile după ce-o întîlnise în faţa biroului lui Charlie, se grăbea spre casă, după ce fusese plecat cincisprezece minute la băcănie, de parcă lipsise cîteva zile.

– Ei bine? întrebă ea, fluturîndu-şi mîinile în faţa lui cînd apăru la uşă. Cum îţi plac? Mary Louise mi le-a făcut cît timp erai la magazin. Îşi ţinu mîna în faţa gîtului, iar oja lucioasă contrasta puternic cu pielea ei albă. Mi-a spus că această culoare se numeşte roşu-sîngeriu, adăugă ea.

El rîse şi-i luă una din mîini, ştiind că îi priveşte unghiile mult mai mult timp decît era necesar, dar incapabil să reziste tentaţiei de a o atinge.

– Foarte vampirice, spuse el, pe un ton admirativ, apoi îi aruncă o privire întrebătoare. Cum se face că n-am văzut-o niciodată pe Mary Louise? Mi-ai spus de cîteva zile că locuieşte aici, dar tot ce văd sînt nişte ochi care mă privesc pătrunzător de fiecare dată cînd plec sau vin.

– E o fiinţă foarte precaută, Mary Louise a noastră, spuse Sunny chicotind. Nu că nu te-ar plăcea. Părerea ei despre tine este, ca să o citez, că eşti un tip „mişto". Dar, la urma urmei, „niciodată nu eşti suficient de prudent".

El zîmbi apreciativ de felul în care Sunny îşi imita morocănoasă prietena.

– Pare o fată cu bun-simţ. Sper că asculţi ceea ce-ţi spune.

– Absolut, zise ea solemn, dar ochii îi sclipeau veseli. De exemplu, ştiai că de fiecare dată cînd îţi vopseşti unghiile trebuie să te mănînce undeva sau să sune cineva la uşă? Puse mîna pe braţul lui gol şi se aplecă spre el, coborîndu-şi vocea la un ton confidenţial: Mary Louise consideră că e o lege. Din aceeaşi categorie cu cea care spune că felia de pîine aterizează întotdeauna jos pe partea cu gemul.

– S-ar putea să-mi schimb părerea despre

Mary Louise, bombăni el, apoi rămase tăcut cînd privirea îi căzu pe locul de pe braţ, unde ea îşi pusese mîna. Braţul era gol acolo şi, în timp ce simţea căldura palmei ei fine, diavolii, care îi deveniseră atît de familiari în ultimele zile, începură să nu-i dea pace, transformînd o atingere banală într-o mîngîiere senzuală.

Sunny era o persoană căreia îi făcea plăcere să te atingă. Te îmbrăţişa cînd era emoţionată şi te săruta cînd era bucuroasă. Avea obiceiul de a-i mîngîia braţul sau umărul în timp ce-i vorbea. Oh, nu erau decît atingeri inconştiente, bineînţeles... nu era nimic ascuns sau provocator. Era sigur că ea nu se gîndea la sex, atunci cînd îl atingea. Totul făcea parte din firea ei deschisă. Totul era absolut inocent... iar pe el îl înnebunea, de parcă era supus torturii cu picătura chinezească.

Cu siguranţă că ea simţea cît de tensionat devenea el de fiecare dată cînd îl atingea, aşa cum făcea şi acum. Lui i se părea că e foarte evident. Cum putea continua să vorbească şi să zîmbească, ignorînd că el era supus unui chin aşa de mare?

O picătură de transpiraţie i se prelinse de pe frunte în timp ce se forţa să-şi alunge frustrarea şi să se concentreze asupra celor spuse de ea.

– Ea a trebuit să mă înveţe cum să folosesc fierul de ondulat părul, spuse ea pe un ton

necăjit, şi îţi poţi imagina ce a spus despre capacitatea mea mintală, cînd a aflat că nu ştiu cum să-l folosesc. Oricum, după ce ne-am chinuit atîta, arată îngrozitor. Semănau cu volănaşele de pe rochia ei. Se opri o clipă şi se sprijini de el, încruntîndu-se la gîndul care-i trecu prin minte. Nu ţi se pare curios că îmi amintesc despre Sofocle şi nu-mi amintesc despre fierul de ondulat părul? îl întrebă ea. Poate doar o parte a capului meu e afectată. Ridică privirea spre el şi-i zîmbi. Care parte crezi că... Dintr-o dată ochii ei deveniră de un albastru intens, pupilele i se dilatară din cauza unei emoţii intense, iar restul propoziţiei fu spus sub forma unei şoapte: ...se ocupă de fierul de ondulat părul.

El nu-şi putu împiedica privirea să nu alunece spre gura ei, aţintindu-şi ochii fascinat asupra buzei inferioare ce tremura uşor. Aerul dintre ei deveni dens, iar corpurile lor păreau încărcate de o senzualitate vibrantă, ce devenea tot mai puternică cu fiecare secundă care trecea.

Gura lui se uscă, respiraţia îi deveni greoaie în timp ce ochii alunecau febrili asupra locurilor la care mîinile nu aveau acces. Curba provocatoare a şoldurilor ei. Sînii tari şi rotunzi, cu sfîrcuri ce proeminau prin materialul bluzei, păreau să roage să fie mîngîiaţi.

Umerii delicaţi şi pielea moale, de culoarea

fildeşului, de pe gît. Buza al cărui tremur el voia cu disperare să o liniştească cu un sărut.

Trebuia să pună capăt acestei nebunii. Nevoia lui de ea începea să-i scape de sub control. O simţea urmărindu-l douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore. Îl urmărea chiar şi în somn, trimiţîndu-i vise erotice care ar fi trebuit să-l ruşineze, dar care nu făceau decît să-i amplifice nevoia şi să i-o facă şi mai mare.

Luîndu-şi privirea de la ea, Ben respiră adînc, încercînd să-şi stăpînească vibraţiile corpului. Cînd o auzi mişcîndu-se, privi îngrijorat în direcţia ei.

Tuşind pentru a-şi drege glasul ea spuse:

– Eu... aaa.... cred că mă voi duce în camera mea. Zîmbi slab, apoi, în timp ce se îndreptă spre dormitor, adăugă: E un articol pe care vreau să-l termin de citit.

El o privi tăcut, mergînd şi intrînd în dormitor, apoi, cu o frustrare provenită din adîncul sufletului, lovi cu piciorul un taburet, trimiţîndu-l în cealaltă parte a camerei.

Sunny se sprijini de uşa dormitorului, tresărind cînd auzi zgomotul loviturii.

Dezlipindu-se de uşă, începu să se plimbe agitată prin cameră. *Cît poţi fi de proastă!* se certă ea dezgustată. *Un articol de citit, pentru numele lui Dumnezeu!*

De fiecare dată cînd se afla în compania lui pentru mai mult de cinci minute, gîndurile începeau să i se învîrtă în cap. Nu avea cum să le oprească. Încercase... bineînţeles că încercase, dar fără rost. Nu se putea abţine să nu-l atingă. Nu putea să nu se gîndească ce aproape era de el, nu putea să-i ignore prezenţa.

– Ce fel de femeie sînt? bombăni ea furioasă. El o făcuse clar să înţeleagă că nu va permite să se întîmple ceva între ei. Ceea ce însemna, fie că el nu simţea nevoia ei acută de el, fie că avea o voinţă care era mai presus de capacitatea ei de înţelegere.

În amîndouă cazurile, rezultatul era acelaşi... frustrarea. Iar a te lupta împotriva acestor sentimente era pe zi ce trece mai dificil. Începuse să creadă că singura modalitate de a le stăpîni era să se ferească total din calea lui.

Dar unde să se ducă? Nu putea sta închisă toată ziua în camera ei. Dacă măcar şi-ar găsi o slujbă. Asta ar rezolva multe probleme. Nu numai că ar îndepărta-o de atracţia care devenea tot mai mare, dar iar fi dat ocazia să se răscumpere faţă de el pentru bunătatea manifestată.

Se aşeză încet în pat, privind drept înainte, în timp ce acest gînd devenea tot mai puternic. Din cîte vedea, singura alternativă era de a-l lăsa să afle cine era ea, lucru la care nici nu voia să se gîndească. Deşi motivele se schimbaseră, era la fel de hotărîtă să împiedice trecutul să o găsească.

Îşi roti capul într-o parte cînd auzi o bătaie la fereastră şi văzu faţa lui Mary Louise lipită de geamul ferestrei. Sunny nu-şi putea da seama dacă prietenia lor progresa, dar fata o vizita acum regulat, uneori stînd chiar cîte o oră, înainte de a pleca îmbufnată. Se ruşina încă de Ben, iar cînd el era acasă refuza să vină în modul obişnuit, aşa că traversa parapetul de sub fereastră, care unea cele două apartamente.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă neaşteptatul ei vizitator, căţărîndu-se stîngace peste pervazul geamului.

Sunny o privi cu o resemnare amuzată.

– Ştii, Mary Louise, pe cît de mult îmi place originalitatea căilor tale de a mă vizita, vreau să-ţi spun că nu sînt absolut necesare. Ben nu te-ar muşca, dacă ai intra pe uşă.

– Am spus eu ceva despre Ben? întrebă ea supărată. Am avut nevoie de puţin aer proaspăt... dacă poţi numi chestia asta cenuşie că este proaspătă. O privi intens pe Sunny, cu ochii

îngustaţi. Te-a încuiat aici? întrebă ea.

– Sigur că nu, rîse Sunny, văzînd expresia suspicioasă a prietenei ei. Am vrut doar să... de fapt, simt că-i stau în drum. Pare să nu se poată odihni cînd sînt în camera lui. *Şi nici tu,* adăugă ea în gînd.

– Dar nu-ţi poţi petrece tot timpul aici. Vei sfîrşi mai nebună decît eşti deja.

– Mulţumesc, spuse Sunny pe un ton sec. Ce sugerezi să fac?

– De ce nu-ţi iei o slujbă? Atunci nu numai că vei ieşi de aici, dar vei putea să-i plăteşti pentru cameră şi găzduire. Îşi coborî vocea şi veni mai aproape. Atunci n-ar putea spune că-i datorezi ceva.

– Ce fiinţă încrezătoare eşti, nu-i aşa? o întrebă Sunny, chicotind. El nu crede că-i datorez ceva, prostuţo. „Eu“ cred că-i datorez... totul, de fapt. Dar nu-mi pot lua o slujbă, fără carnetul de asigurări sociale.

Mary Louise îşi împinse ochelarii pe nas gînditoare, apoi o privi, ezitînd, pe Sunny.

– Cunosc un loc unde te-ar lua. N-ar conta că eşti nebună, spuse ea, referindu-se la starea mentală a lui Sunny ca la ceva obişnuit. Sau că n-ai un carnet, adăugă ea. De fapt, n-ar conta nici dacă ai fi schizofrenică, atîta timp cît ai face ce ţi se spune. Dar, îţi spun, bărbatul pentru care ar

trebui să lucrezi e un mare porc. Te-ar pune să muncești pînă la ultima picătură.

– Nu mă deranjează munca grea, spuse Sunny, în timp ce ochii începură să-i lucească de emoție. Apoi, deodată, lumina din ochi dispăru. Nu m-ar pune să fac ceva dezgustător, nu-i așa?

– Depinde ce consideri dezgustător, spuse femeia-copil, ridicînd din umeri. Dacă te referi la un anumit fel de relații, atunci nu. De asta încercăm doar să te păzim.

– De asta încerci să mă păzești, repetă Sunny printre dinți, apoi adăugă: Și chiar crezi că m-ar angaja?

– Sigur. Te duc mîine acolo și aranjăm totul, îi promise ea, îndreptîndu-se din nou spre fereastră. Apoi se opri și se uită înapoi spre Sunny: Ai de gînd să-i spui lui Ben?

Sunny nu se gîndise la asta. Într-un fel, credea că Ben nu s-ar opune acestei idei.

– Poate că îi voi lăsa un bilet. Voi avea destul timp să-i spun cînd voi ști ceva sigur.

Dar, după cum se dovedi, Sunny calculă greșit lucrurile. Nu mai avu nici un pic de timp. Nu mai avu timp nici măcar să respire, să se odihnească sau să discute cu el despre planul ei. De-abia păși în micuța cafenea că fu pusă imediat la treabă. Iar acum, zece ore mai tîrziu, se gîndea

că va fi norocoasă dacă va reuși să ajungă acasă. Nu mai avea putere să se îngrijoreze de confruntarea ce va urma.

Într-una din scurtele pauze sună acasă pentru a-i spune că nu pățise nimic, iar convorbirea o avertizase de ce va urma cînd va ajunge acasă.

De îndată ce-i auzi vocea, Ben începu s-o chestioneze cu o furie care o făcu să îndepărteze receptorul de la ureche. Cel mai ciudat era că, după ce se asigură că ea se afla în siguranță, o întrebă cu o voce încordată dacă își amintește cine era.

Cînd îl informă că și-a găsit o slujbă, refuzînd să-i spună unde, se produse o nouă furtună iar ea fu aproape recunoscătoare cînd bucătarul îi indică terminarea pauzei.

Acum, respirînd adînc aerul serii, ea hotărî că se va ocupa de supărarea lui Ben cînd va ajunge acasă... dacă va ajunge. Mergea într- un ritm vioi, știind că dacă va încetini pasul se va prăbuși. Spatele o durea în locuri de a căror existență nici măcar nu știuse, iar picioarele păreau făcute din mușchi ce ardeau, transformîndu-i fiecare pas într-o adevărată tortură.

– Acum știu cum trebuie să se fi simțit mica sirenă, murmură ea în timp ce mergea. Ăsta-i prețul pe care-l plătesc, pentru că am renunțat la coada mea.

Simţi cumva că eroina lui Hans Christian Andersen făcuse o afacere mai bună. Ea cel puţin îndurase durere în schimbul iubirii unui prinţ. Sunny o făcuse pentru o sumă de bani din care n-ar fi reuşit să trăiască nici măcar un vegetarian.

Sprijinindu-se de un stîlp de telegraf, ridică fiecare picior şi-l flectă, încercînd să alunge durerea.

Deci asta înseamnă să munceşti. Cel puţin acum ştia. Nu-i trebuise mult ca să-şi dea seama, fără urmă de îndoială, că nu-i plăcea munca fizică grea, adică ceea ce trebuia să facă pentru noua ei slujbă de chelneriţă, spălătoreasă de vase şi băiat bun la toate. Şi era la fel de clar că nu-i plăcea nici mizeria ce părea să domnească în acea cafenea. Iar cel mai mult îl detesta pe bărbatul solid, cu părul blond, care o angajase. Se cutremură acum cînd îşi aminti felul în care el rînjise cînd ea minţise, spunînd că şi-a pierdut carnetul de asigurări.

După chinuri ce părură fără sfîrşit, ajunse la casa unde se aflau lucrurile ce le iubea cel mai mult... o baie, un pat şi Ben. Paşii ei deveniră mai iuţi cînd deschise uşa de la intrare, apoi scoase un geamăt cînd privi cele trei etaje pe care le avea de urcat.

N-avea ce face. Scările nu vor dispărea, indiferent cît de mult stătea ea şi le privea. Aşa că,

sprijinindu-se de balustradă, începu să urce încet, forţîndu-şi picioarele ce păreau că refuză să se mişte. Cu mici pauze făcute la fiecare etaj, ajunse în cele din urmă în faţa uşii apartamentului lui Ben.

Sprijinindu-se de perete, închise ochii şi căută puţină forţă pentru ceea ce ştia că avea să urmeze, după ce va deschide uşa. Deşi auzi uşa lui Mary Louise deschizîndu-se, păru să nu fie în stare să-şi ridice ochii spre fată. Apoi auzi o voce morocănoasă răsunînd pe hol.

– Ce-i lung şi galben şi rareori sună?

Sunny chicoti de încercarea prietenei ei de a îmbunătăţi întrebarea Sfinxului. Deodată, se auzi scoţîndu-se lanţul şi uşa se deschise larg.

– Mamă, ce îngrozitor arăţi, spuse Mary Louise încet, dar lui Sunny i se păru ciudat că nu părea deloc amuzată, aşa cum se aşteptase ea.

– Mă simt îngrozitor. Bărbatul acela ar fi putut face o avere dacă ar fi trăit în vremea Inchiziţiei spaniole.

– Nu ţi-am spus că e cumplit?

– Ba da, mi-ai spus, murmură ea, cu vocea slabă din cauza epuizării. Dar nu l-ai descris corect. Îl face pe Ivan cel Groaznic să pară un tip cumsecade pe lîngă el.

– Ivan cine?

– A fost vedeta rock a secolului al XVI-lea,

bombăni Sunny, apoi deschise ochii şi-şi dezlipi corpul de perete. Nu avea nici un rost să amîne inevitabilul.

După ce o privi suspicioasă o clipă, Mary Louise ridică din umeri şi spuse cu vocea ei morocănoasă:

– Ben se comportă foarte ciudat. Deschide din cînd în cînd uşa şi priveşte în jur, apoi pare gata să explodeze. Şi din apartament se aud nişte zgomote de parcă se luptă cu mobila.

– O-ho, spuse Sunny, privind spre uşa închisă. Apoi oftă resemnată. Cred că ar fi cazul să intru. Urează-mi succes. Se opri, apoi adăugă: Apropo, ce e lung şi galben şi rareori sună.

Fata rînji.

– O banană.

Sunny rîse şi se întoarse, apoi gemu cînd mişcarea bruscă îi produse o nouă durere în spate. Înălţîndu-şi curajoasă bărbia, căută clanţa uşii.

Ben se întoarse de la fereastră exasperat, lovind într-un scaun care se afla în drumul lui. De ce nu era ea aici? Ziua asta păruse lungă cît

trei săptămîni. De cînd începuse viaţa lui să se învîrtă în jurul unei femei ce părea Alice în Ţara Minunilor? Ştia că în orice clipă ea putea dispare în ceaţă, nelăsînd nimic în urma ei. Atunci de ce liniştea lui... care era un bărbat raţional, logic, cu mintea sănătoasă... ajunsese să depindă de persoana ei?

Ieri se prefăcuse că nu observase încercările ei de a nu-i sta în drum, crezînd că astfel îi va face pe plac, în timp ce el nu voia decît să fie în apropierea ei, privind-o cum se mişcă plină de viaţă, simţind atracţia exercitată de fiinţa ei.

Pe cine crezi că păcăleşti? Trecîndu-şi mîna prin părul dezordonat din cauza nenumăratelor gesturi identice, recunoscu că voia mult mai mult de la ea. Zilele treceau cum treceau, dar nopţile, Dumnezeule, nopţile erau iad curat.

Ben nu fusese niciodată nevoit să-şi impună autocontrolul în ceea ce privea viaţa sexuală. Nu mai făcuse dragoste cu o femeie de peste şase luni, dar asta fusese alegerea lui. Nu simţise nevoia. Înainte, cînd simţise această nevoie biologică, nu-i fusese greu să găsească o parteneră disponibilă.

Gîndul că la fel de uşor ar putea găsi una şi acum, nu-i trecu prin cap, în timp ce se plimba frustrat prin cameră. Mintea lui fusese luată de o închipuire, de o femeie care nu exista în realitate,

care putea dispare în orice moment.

Unde fusese astăzi? Merse din nou la fereastră şi privi spre oraşul care se întindea dincolo de zona în care locuia el. Cu cine fusese oare? Nu cunoştea pe nimeni... nu cunoştea?

Înainte de a putea analiza acest gînd neplăcut, Ben auzi un zgomot în spatele lui şi se răsuci pe călcîie, iar tîmplele începură să-i zvîcnească, simţindu-se cuprins de furie. Ar fi vrut să strige la ea, însă mînia lui era mai degrabă îndreptată spre slăbiciunea de care dădea el dovadă faţă de ea, decît spre Sunny însăşi. Emoţia puternică îl făcu incapabil să mai vorbească.

Apoi o privi de aproape, iar toată supărarea pe care o simţise pînă atunci dispăru.

– Sunny!

Din cîţiva paşi fu lîngă ea şi o cuprinse în braţe, ducînd-o pînă la canapea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el blînd, ştiind că ar trebui să-i dea drumul, dar dorind s-o mai ţină în braţe măcar o clipă. Ce ţi s-a întîmplat? repetă el.

– Cred că se numeşte cîştigarea existenţei prin muncă cinstită, spuse ea cu voce scăzută, dar privind amuzată, lucru care nu dispărea niciodată. Într-o instituţie cu mult supraapreciată, adăugă ea.

– Ai muncit? întrebă el, nevenindu-i să creadă, simţindu-se acum cuprins de un alt gen de furie.

De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– De ce muncesc oamenii de obicei? Ca să cîştige bani.

El respiră adînc, încercînd să nu explodeze.

– Dacă aveai nevoie de bani, de ce nu mi-ai cerut? Se opri o clipă, cu nările fremătîndu-i de mînie, apoi îşi afundă faţa în părul ei. A ce naiba miroase? o întrebă el.

– A grăsime, mirodenii şi pui fript, spuse ea încet, închizînd ochii. O combinaţie interesantă, nu crezi? Mă gîndesc să le cer reţeta. S-ar putea numi *Eau de Truck Stop*.

– Ai lucrat într-o cafenea? Făcînd ce?

– Ai nimerit-o, murmură ea. Am spălat vase, am măturat, am şters praful, am curăţat mesele, am servit, am făcut de toate, în afară de a şterge clienţii la gură în timp ce mîncau.

– De ce, Sunny? întrebă el supărat, pendulînd între confuzie şi îngrijorare. De ce nu mi-ai cerut bani dacă aveai o atît de disperată nevoie de ei.

Ea se mişcă pe genunchii lui, se ghemui mai aproape, iar cînd vorbi, vocea îi era atît de slabă, încît el fu nevoit să se aplece pentru a o auzi.

– Păi, asta n-ar fi prea frumos, nu-i aşa? Să iau bani de la tine, pentru a-ţi plăti tot ţie pentru găzduire.

Rîse uşor, apoi, în liniştea care se lăsă, deschise ochii. El îi evită privirea, dar o simţi privin-

du-l fix.

– Ben, spuse ea, rîzînd de această dată nervos şi nesigur. Ai de gînd să ţipi?

– S-ar putea, bombăni el răguşit, închizînd ochii. Nu m-am hotărît încă. Înghiţi greu, apoi deschise ochii şi o privi. Ai trecut prin toate astea ca să-mi plăteşti pentru că stai aici?

– N-a fost chiar aşa de rău. Nu pot spune că mi-a plăcut domnul Delaney, dar clienţii erau drăguţi şi mîncarea...

– Delaney? O privi fix, îngustîndu-şi ochii suspicios. Ai spus Delaney?

Cînd o văzu ezitînd, apoi aprobînd din cap, nu-şi mai putu reţine explozia.

– La naiba! strigă el, punînd-o jos şi sărind în picioare. Ai mers să lucrezi pentru licheaua aia!

Ea îl privi îngrijorată, în timp ce începu să măsoare cu paşi mari încăperea. Ştia că trebuia să-şi stăpînească furia înainte de a-i explica. Nu era vina ei şi nu voia s-o sperie. Ea nu ştia. Nu avea de unde să ştie cu cine avusese de-a face.

– Sunny, spuse el în cele din urmă, cu voce destul de calmă. Omul ăla e o lipitoare. Reprezintă specia umană în forma ei cea mai inferioară. Se foloseşte de sărăcia celorlalţi pentru a face bani.

Privindu-i faţa, văzu că ea n-a înţeles. Cum ar fi putut? El nu fusese deloc clar.

– Acel bărbat n-ar recunoaşte o margaretă chiar dacă ar vedea-o. Angajează ilegal străini, ca să lucreze pentru el şi se foloseşte de ei într-un mod groaznic. Îi pune să muncească pînă cad jos şi nu le plăteşte nici un cent pentru orele lucrate peste program. Îi plăteşte cu salarii foarte mici sau nu-i plăteşte deloc. Şi ei n-au cum să-l reclame. Pentru că lucrează acolo ilegal, nu pot lua legătura cu poliţia sau cu Ministerul Muncii.

Stînd lîngă ea, îi luă amîndouă mîinile în mîna lui.

– Nu înţelegi? Le suge pînă îi lasă fără vlagă. Şi, Sunny, îi face plăcere să facă asta. Asta-i partea cea mai rea. Nenorocirea lor îi face „plăcere".

– De ce nimeni nu face nimic? întrebă ea, şocată. Dacă practicile lui sînt cunoscute, de ce nu-l opreşte nimeni?

– Autorităţile nu se pot atinge de el, spuse Ben dezgustat. Oh, fac periodic razii şi arestează oamenii care lucrează pentru el, apoi îi trimit acasă. Dar el spune că nu ştia că ei munceau ilegal şi scapă de fiecare dată basma curată.

– Ce porcărie!

– Iubito, sînt o groază de lucruri în lume care sînt porcării şi tot ce putem face e să nu contribuim şi noi la ele.

– Nu e drept, Ben. Cînd vezi răul, ar trebui să existe o cale de a-i pune capăt.

Se cutremură, şi Ben ştiu că de-abia acum reacţiona faţă de ziua grea pe care o avusese.

– Uită de asta acum. Ai nevoie să te întinzi în pat înainte de a te îmbolnăvi.

– Nu sînt chiar atît de fragilă, spuse ea, rîzînd slab. Dar trebuie să recunosc că o baie şi un pat sună absolut delicios în clipa de faţă.

În ciuda protestelor ei, el o duse în braţe pînă la baie şi o lăsă înăuntru, apoi rămase lîngă uşă pînă auzi apa curgînd. Mergînd spre pat, dădu cuvertura la o parte, apoi luă cămaşa de pe sertarul biroului şi o agăţă de clanţa uşii de la baie.

Mîna lui zăbovi o clipă pe mătasea de culoare crem. Ar fi trebuit să-i cumpere o cămaşă de noapte atunci cînd îi luase celelalte lucruri. Se gîndise la asta, dar gîndul la cămaşa lui atingîndu-i corpul în timpul nopţii, cînd dormea, era ca un fel de consolare.

Un mod de gîndire periculos, Ben, se avertiză el în gînd. Genul ăsta de gînduri e mai bine să fie uitate, cel puţin să nu fie permise.

Cînd nu mai auzi apa duşului curgînd, se apropie de uşă.

– Cămaşa mea e agăţată de clanţă.

– Mulţumesc, Ben.

Evident, duşul o înviorase, pentru că vocea ei părea acum mai puternică. El trase draperiile,

apoi se aşeză pe pat, aşteptînd ca ea să vină în cameră. Cînd apăru, părul ei era umed şi-i cădea drept peste umeri, iar mici cîrlionţi începură să se formeze pe frunte. Îşi înfăşurase un prosop în jurul corpului şi, cînd întinse mîna după cămaşă, aceasta alunecă şi căzu jos de pe clanţă.

În timp ce-o privea aplecîndu-se să o ridice, o auzi gemînd de durere. Sări în picioare şi din doi paşi ajunse lîngă ea, o ridică în braţe şi o duse pînă la pat. Punînd-o jos cu grijă, spuse cu voce răguşită:

– Lasă cămaşa acum. Unde te doare?

– Ar fi mai uşor să-ţi spun unde nu mă doare, spuse ea, zîmbind uşor. Cred că am făcut alergie la detergentul lor de vase. Mă mănîncă mîinile pînă la coate.

– Relaxează-te şi voi vedea ce pot face.

Cînd se întoarse din baie, îi ridică o mînă şi începu s-o maseze blînd cu o cremă. Avea impresia că visase de-o veşnicie s-o atingă, dar n-ar fi crezut niciodată că prima oară se va întîmpla pentru a-i uşura durerea.

– Picioarele tale par umflate, murmură el, întinzîndu-i crema pe antebraţ şi simţindu-i oasele ce păreau atît de fragile.

– Oh, încă mai sînt? Ce uşurare! Credeam că nici nu le mai am.

El rîse slab, incapabil să priceapă felul în care

ea îşi bătea joc de propria-i durere. Era atît de dulce. Ştia că simte prea mare plăcere atingînd-o, dar nu avea cum să fie obiectiv. Mîinile lui păreau că se mişcă singure, descoperindu-i fineţea palmelor, lungimea degetelor, apoi urcau de-a lungul braţelor ei, simţind nevoia să atingă acea piele catifelată peste tot.

– Întoarce-te şi voi vedea ce pot face pentru picioarele tale, îi porunci el răguşit, simţind că trebuie să pună capăt cumva atracţiei hipnotice ce-l cuprinsese în timp ce o mîngîia pe braţe.

Se duse la capătul patului, în timp ce ea se răsuci pe burtă, şi-i ridică un picior.

Ar fi trebuit să-l oprească. Ştia că ar fi trebuit. Nu era serivtorul ei şi nu era răspunzător de soarta ei. Nu avea de ce să facă toate aceste lucruri pentru ea... oh, dar era atît de bine.

Gemînd, Sunny îşi arcui laba piciorului în mîna lui mare, apoi oftă cînd el îi răsuci glezna subţire, masîndu-i cu degetul mare tendonul.

– E fascinant să-ţi maseze cineva picioarele, murmură ea, simţindu-şi picioarele invadate de o senzaţie de sfîrşeală. Vreau să spun că e

aproape... mmm... Se opri cînd el trecu la celălalt picior, apoi adăugă oftînd: ... Erotic.

– Crezi?

Vocea lui era răguşită şi părea că vine de departe. Groasă şi înceată, la fel ca sîngele ce-i pulsa greoi prin vene, o voce ce părea într-un fel o prelungire a vocii ei...

Punîndu-i piciorul pe pieptul lui, începu să-i maseze muşchii gambei, eliberîndu-i de tensiune şi oboseală prin mişcări precise şi mîngîietoare. Apoi, ajungînd la coapsele ei, ea simţi că patul se adînceşte şi deodată el începu să-i maseze fiecare muşchi al coapsei.

După primele mişcări, aproape ca prin minune, nu mai simţi oboseală, iar gîndurile ei se îndreptară spre senzaţia produsă de blugii lui care se frecau de pielea ei goală, simţind muşchii tari ai coapselor lui pe sub materialul pantalonilor.

Asta n-ar trebui să se întîmple, se gîndi ea, incapabilă să lupte cu sentimentele pe care le înăbuşise zile în şir. *Asta ar trebui să fie doar în scop terapeutic. Masajul trebuia să-i reducă durerea din picioare, nu să-i accentueze durerea într-un loc total diferit.*

– E mai bine? întrebă el morocănos, în timp ce mîinile i se plimbau în sus şi-n jos pe coapsele ei, din exterior spre interior.

– Ce? întrebă ea slab. Oh, da... da, e mai bine.

Nu te mai bîlbîi proasto, altfel îşi va da seama ce se întîmplă cu tine.

– Îţi voi coborî prosopul doar puţin, Sunny, ca să pot ajunge la partea de jos a spatelui.

– O.K. Vocea ei devenise acum o şoaptă slabă.

Punîndu-şi cîte o mînă de fiecare parte a mijlocului ei, el începu să-şi adîncească degetele mari în muşchii spatelui, masînd în sus şi-n jos. Urmărind apoi linia coloanei vertebrale, se opri mai mult pe braţele ei, masînd baza fiecărui umăr delicat cu degetele lui fermecate.

După o clipă degetele începură să se mişte neliniştite, mîngîind pielea, iar ea îşi ţinu respiraţia cînd se apropiară din ce în ce mai mult de forma rotundă a sînilor, presaţi sub propria-i greutate. Îşi înăbuşi un geamăt cînd degetele neobosite ajunseră din nou pe umerii ei.

Dîndu-i la o parte de pe ceafă părul încă ud, el îşi modifică poziţia, încălecînd peste mijlocul ei, ţinîndu-şi picioarele mult depărtate pentru a evita să exercite o presiune prea mare asupra corpului ei. Îşi fixă coatele pe umerii ei şi începu să-i maseze muşchii gîtului, aşa cum făcuse şi pînă atunci. Apoi, treptat, mişcările se transformară în mîngîiere, iar degetele lui începură să exploreze

laturile gîtului ei şi zona sensibilă din spatele urechilor.

Capul lui era aplecat, iar ea îi simţea respiraţia aspră şi fierbinte pe gîtul ei. Condusă de un instinct ancestral, ea întoarse capul şi deschise ochii, privindu-l rugător.

Gura lui se afla aproape lipită de a ei cînd ea şopti:

– Te rog.

Apoi, de parcă acesta fusese semnalul pe care-l aşteptase, el i-o închise, apucîndu-i buzele cu o dorinţă arzătoare, identică cu a ei.

Pentru următoarele momente, timpul păru să se oprească în loc, iar ea se simţi pierdută, în plăcerea sărutului. Erau în sfîrşit împreună, iar fiecare părea să recupereze timpul pierdut, în timp ce limbile se mîngîiau una pe alta şi buzele fierbinţi se zdrobeau tot mai mult.

Timpul păru să înceapă din nou să curgă cînd el se depărtă o fracţiune de secundă pentru a-i cuprinde faţa cu mîinile şi a o privi cu o foame adîncă. În momentele dinainte el alunecase jos lîngă ea, aşa că acum stăteau faţă în faţă, fiind separaţi doar de hainele lui.

– Ştii de cît timp aştept să fac asta? întrebă el în şoaptă. De secole. Îşi lăsă capul jos şi închise ochii de parcă l-ar fi durut.

– Ştii de cînd aştept să faci asta? răspunse ea

încet. Din prima clipă în care te-am văzut. Arătai atît de bine, stînd în spatele biroului acela şi eram sigură că te vei enerva din cauza problemei mele ciudate. Apoi ţi-ai dus mîna la ceafă şi am observat că ar trebui să te tunzi, iar în ochii tăi era o privire... aproape vulnerabilă. Atunci am vrut să te sărut pentru ca totul să-ţi treacă.

– Asta a fost un sărut care face ca totul să treacă? întrebă el, ca şi cînd nu i-ar fi plăcut ideea.

– Oh, nu, spuse ea, rîzînd slab. Asta n-a fost pentru tine. Asta a fost numai pentru mine. Asta a fost pentru nopţile în care am stat întinsă în pat, trează, neputînd să dorm.

El gemu răguşit, lăsîndu-şi capul în jos şi începînd să-i devoreze gîtul, muşcînd şi gustînd pielea caldă. Îşi coborî mîinile pe spatele ei, trăgînd-o aproape de corpul lui, iar ea îi simţi erecţia puternică în timp ce se lipi de ea.

Mîinile ei începură să se mişte neliniştite peste umerii lui, pe gît, strecurîndu-se dedesubtul cămăşii pentru a simţi pieptul puternic, acoperit cu păr. Cu degete tremurătoare îi descheie nasturii cămăşii şi i-o scoase de pe el.

El fu luat pe nepregătite cînd ea îşi coborî încet corpul gol peste al lui, privindu-i sfîrcurile care se frecau de părul de pe pieptul lui.

Fără să-şi dea seama, ea scoase un strigăt de

plăcere cînd simţi incredibila senzaţie trimiţîndu-i fiori prin tot corpul. Pentru asta aşteptase, pentru asta se chinuise de dorinţă. Dar niciodată n-ar fi crezut că sentimentul poate fi atît de intens, atît de minunat.

Plăcerea ei crescu considerabil cînd îl auzi gemînd... un geamăt profund, erotic, incredibil... înainte de a-i trage corpul spre el, cuprinzîndu-i fundul cu palmele şi arcuindu-se spre ea.

– Iubito, cum poate fi mai minunat decît am visat? şopti el, frecîndu-şi disperat corpul de al ei. Nu poate fi posibil.

– Este. E incredibil, dar e adevărat. Îi mîngîie faţa cuprinsă de febră, lăsîndu-şi degetele să descopere plăcerea atingerii gropiţei din barba lui.

Simţea că ia foc. Şi numai Ben era cel care putuse să aprindă acest foc. Ardea pentru el cu fiecare fibră a fiinţei ei. Simţea că va exploda dacă senzaţiile vor deveni mai puternice. Pînă cînd el se aplecă şi-i luă în mîna lui caldă unul din sîni. Atunci ştiu că va lua tot ce el îi va dărui şi, dacă va muri din cauza intensităţii, va muri în extaz.

– Acum, Ben, şopti ea disperată. Am pierdut atît de mult timp fără să avem de ce... dar acum putem recupera. Acum, Ben.

– Nu-i nevoie, murmură el, ridicîndu-i mîna

la gură şi explorîndu-i contururile. Apoi, cînd îi încercui un deget subţire cu limba lui caldă şi umedă, repetă încet, cu voce uimită: Nu-i nevoie?

Dîndu-i drumul brusc, se rostogoli pe spate, cu ochii închişi, respirînd adînc. Apoi un fior puternic îi străbătu corpul.

– Ben?

Dintr-o dată ei îi fu teamă. De ce o lăsase? Ce făcuse ea ca să-i producă o astfel de reacţie?

– Ben, te rog, mi-e teamă.

– Nu, iubito, o linişti el, trăgînd-o aproape şi aşezîndu-i capul pe umărul lui. Îi dădu la o parte de pe faţă părul ciufulit şi o privi adînc în ochi.

– Iubito, nu putem face asta, spuse el încet. Am uitat de semnul de pe degetul tău. Sunny, n-avem dreptul să facem asta.

– Dar nu-i cinstit! exclamă ea. Muşcîndu-şi buza pentru a se forţa să rămînă calmă, adăugă: Eu „simt" că avem dreptul, Ben. Dacă nu era aşa aş fi simţit.

– Asta nu e o dovadă concludentă, iubito. Nu mi-ar fi păsat dacă erai călugăriţă. Te-aş fi ţinut în braţele mele şi n-aş fi crezut că fac ceva greşit. Dar aşa, nu cred că e bine.

– Dacă aş fi fost călugăriţă, atunci călugăria mea ar fi fost un lucru greşit, spuse ea încăpăţînată. Şi dacă sînt căsătorită, atunci „asta" e

greşit.

Încet, ferm, el se depărtă de ea şi începu să se ridice:

– Nu poţi judeca asta acum. Nu, pînă nu cunoşti toate amănuntele, spuse el, apoi adăugă aspru: Iar eu ar trebui să-mi trag una, pentru că am provocat aşa ceva cînd eşti atît de vulnerabilă.

– Nu tu ai început, ci eu, spuse ea încordată, apoi îl privi sfidător: Şi mă bucur. Mă auzi? Mă bucur. Aşa că nu încerca să mă convingi că-i greşit, pentru că nu e.

El nu-i răspunse şi Sunny continuă să se uite la el simţindu-se deodată ruşinată. Nu de ceea ce făcuse pînă atunci, ci de ceea ce făcea acum. El era un bărbat cu principii foarte puternice, iar ea încerca să i le submineze.

– Ben, îmi pare rău, spuse ea. Ai dreptate. Acum nu e momentul să luăm astfel de decizii. Te rog, iartă-mă.

El rîse şi întoarse capul.

– Vorbeşti de parcă ai fi încercat să mă seduci. Crede-mă, nimic n-ar fi putut să mă oprească să te ating în seara asta. Ridică din umeri şi adăugă: Acum, e timpul să te odihneşti. Ne vedem mîine dimineaţă.

Îl privi ieşind pe uşă şi închizînd-o în urma lui, apoi şopti:

– Noapte bună, Ben.

Cîteva clipe mai tîrziu, adăugă:

– Te iubesc, iar cuvintele răsunară trist în camera goală.

Mult timp după ce n-o mai auzi pe Sunny foindu-se în pat, Ben își spuse, privind tavanul întunecat.

– Va fi o noapte lungă, bătrîne.

Merse la birou și scoase un pachet de ţigări pe jumătate gol.

Renunţase la fumat odată cu vechiul lui stil de viaţă, dar în ultimul timp nervii lui aveau nevoie de tot ajutorul posibil. Și în seara asta... la naiba, în seara asta îi va trebui multă nicotină pentru a și-i calma.

Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Fusese clar din prima clipă, cînd ea venise în casa lui. Și toate bunele lui intenţii, toate scrupulele nu valorau nimic cînd era pus în faţa încercării. Dacă nu s-ar fi temut să nu-i rănească sentimentele lui Sunny, nu i-ar fi păsat nici dacă avea zece soţi.

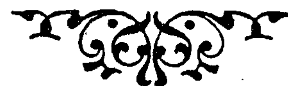
Dumnezeule, cît era ea de receptivă. Ben gemu de frustrare cînd se gîndi cu cîtă nerăbdare

răspunsese ea atingerilor lui. Păruse să nu ezite în a-l lăsa să facă dragoste cu ea. Ceea ce însemna că tot ce stătea în calea lor era integritatea lui. Iar aici, în întuneric, simţindu-și trupul chinuit de dorinţă, integritatea nu părea mai mult decît un cuvînt. Un cuvînt dureros, lipsit de sens.

Privindu-și ceasul, își stinse ţigara pe jumătate fumată și merse din nou în pat. Era ora douăsprezece. Trecuseră doar patru ore de cînd plecase de lîngă ea. Îi păreau ca patru zile. Patru zile singuratice, pline de frustrare.

Resemnîndu-se la gîndul că nu va adormi curînd, își încrucișă braţele sub cap și se trînti pe pernă. În timp ce stătea întins, o întrebare nu-i dădea pace în noaptea lungă.

– Cît timp pot suporta asta? șopti el răgușit. Cît timp?

Capitolul 7

– Ben, dar e ridicol!

Sunny îşi trase somnoroasă perna peste cap, cînd zgomotul produs în camera alăturată, deveni mai tare, tulburîndu-i frumosul vis. Îl visa pe Ben. În visul ei, amîndoi stăteau întinşi într-un cîmp cu margarete, iar soarele blînd de primăvară îi mîngîia cu razele lui. Nu avea nici un trecut la care să se gîndească, nici un viitor, exista numai clipa de faţă şi frumuseţea de a se afla unul în braţele celuilalt. Ben o privea cu ochii plini de dragoste şi...

– Doar nu poţi să crezi cu adevărat că tata ştia ceva despre asta? se auzi vocea neîncrezătoare a unei femei.

Sunny îşi puse ambele mîini peste pernă şi o apăsă cu putere peste urechi. Cineva era hotărît s-o aducă la realitate, tocmai cînd ea voia să rămînă veşnic în lumina dragostei din ochii lui Ben.

– Şi chiar dacă a făcut, nu crezi că eşti un pic nerealist? N-ai descoperit, practic, un scandal. Asta e ceva ce se practică la toate companiile mari.

– Nu-mi pasă dacă papa însuşi o face, se auzi vocea rece şi tăioasă a lui Ben. E ceva greşit.

Visul lui Sunny se duse, destrămat de vocile insistente din living-room. Se ridică, îşi cuprinse genunchii cu braţele şi-l ascultă pe Ben vorbind cu femeia din camera alăturată.

– Nu ştiu de ce eşti supărată de fapt, Georgia. Nu încerc să fac nici un rău companiei tatălui tău. Nu pot opri ceea ce se întîmplă acolo, dar nu vreau să am de-a face cu asta.

– Ştii de ce sînt supărată, dragul meu, spuse femeia căreia el îi spusese Georgia încet. De ce trebuie asta să ne despartă pe noi? Sînt eu paznicul tatălui meu? adăugă ea cu voce alintată.

Sunny se ridică încet din pat, simţind că res-

piraţia i-a devenit dintr-o dată greoaie. Femeia asta ţinea la Ben. Îşi putea da seama din vocea ei. Şi Ben? El ce simţea? Îi răspundea cu aceleaşi sentimente?

Oricît era de neplăcut acest gînd, Sunny trebuia să-l ia în considerare. Era clar că el fugea de ceva din trecutul lui. Poate de această femeie?

– Cînd ne-am despărţit, ţi-am spus că nu ăsta e motivul, spuse Ben, iar vocea lui calmă, dar lipsită de orice sentiment, se auzi prin uşă cu o înspăimîntătoare claritate. Descoperirea felului în care îşi conduce tatăl tău afacerile n-a fost decît un catalizator. Mi-a deschis ochii asupra a ceea ce mi se întîmpla mie. Am renunţat la un mod de viaţă despre care cred că e greşit pentru mine. Iar tu te numeri printre lucrurile acelea greşite, adăugă el sec, cu un amuzament cinic în voce.

Acesta nu era Ben. Acest străin atît de rece nu putea fi acelaşi bărbat cu cel care aproape că plînsese din cauză că Sunny muncise pentru ca să-i răsplătească lui bunătatea. Ceva nu era în regulă cu scena din camera alăturată. Era ceva ce o înspăimînta. Trebuia să oprească ceea ce se întîmpla acolo. Trebuia să-l aducă înapoi pe Ben „al ei". Dar cum?

Trecură cîteva minute pînă ce femeia vorbi

din nou. Iar cînd o făcu vocea ei era plină de mînie.

– Iar „asta" e bine? Chiar crezi că te vei înnobila trăind în gaura asta împuţită ca un... ca un „hippie" din pădure? Apoi, izbucni într-un rîs mulţumit. Mă surprinde că n-ai nici o femeie muritoare care să trăiască aici cu tine! Asta ar completa întru totul scenariul! adăugă ea.

– Dacă nu mă înşel foarte tare, murmură Sunny în camera cealaltă, acum e rîndul meu.

Înarmîndu-se cu mult curaj, ea merse la uşă şi o deschise brusc. Se sprijini de tocul uşii şi închise ochii, întinzîndu-şi braţele deasupra capului şi căscînd somnoroasă, în timp ce cămaşa de mătase i se ridica în sus pe coapse.

– Ben! exclamă Georgia.

Sunny îşi deschise larg ochii, părînd mirată, şi o privi pe femeie. Era înaltă şi slabă, iar părul negru era strîns într-un coc sofisticat la baza gîtului, ce se potrivea cu deux-pieces-ul scump, de culoare vişinie. Nu arăta deloc ca o femeie care să-i trezească aşa răspunsuri reci lui Ben. Arăta ca o femeie frumoasă, dar obişnuită.

Dar cînd Sunny îl privi pe Ben cu colţul ochiului, zări imaginea străinului sever a cărui voce o auzise prin uşă. Era aşezat într-un fotoliu, cu faţa la femeia care stătea în picioare. Deşi canapeaua nu era întinsă, era clar că ea sosise

pe nepregătite, pentru că el nu era îmbrăcat decît în blugii săi decoloraţi. Deodată Sunny realiză că el stătea acolo, pe jumătate dezbrăcat, în faţa acelei femei.

– Ben, repetă Georgia. Cine-i asta?

– Oh, spuse Sunny repede, înainte ca Ben să poată răspunde. N-am ştiut că avem musafiri. Am dormit prea mult, adăugă ea în chip de scuză. Nu avem foarte des musafiri. Merse spre ea, întinzîndu-i mîna, legănîndu-şi şoldurile. Ultimul meu coleg de cameră îmi spunea... ezită, căutînd disperată un cuvînt care să se potrivească noii ei imagini... „Ready Betty", spuse ea triumfătoare. Cînd femeia privi îngrozită spre mîna ei întinsă, Sunny se întoarse şi porni spre Ben. Dar Ben îmi spune Sunny, zise ea, trecînd peste braţul fotoliului şi aşezîndu-se pe genunchii lui Ben. Nu-i aşa, Benjy?

Îi simţi corpul zguduindu-se de rîs în spatele ei şi privindu-l în ochi, văzu revenind scînteia de viaţă pe care era obişnuită să o găsească acolo.

Cînd îşi ridică capul pentru a-i da un sărut zgomotos pe gură, îl auzi înecîndu-se din cauza încercării de a-şi înăbuşi rîsul şi murmurînd:

– Bnejy? iar Sunny îşi strînse buzele pentru a nu izbucni şi ea în rîs.

Întorcîndu-şi apoi din nou capul spre femeia care stătea în picioare în cealaltă parte a camerei,

Sunny spuse:

– Eşti cumva rudă cu Ben? întrebă ea inocentă. Nu ieşim prea des şi n-am cunoscut pe nimeni din familia lui.

O privi curioasă, în timp ce femeia îşi revenea treptat şi răspunse încordată:

– Nu sînt rudă cu Ben. Sînt logodnica lui.

– Logodnica lui? Privi înapoi spre Ben, ridicînd amuzată dintr-o sprînceană, apoi îi zîmbi angelic „logodnicei" lui. Atunci poţi înţelege de ce nu ieşim prea des. Vreau să spun, nu crezi că el... hm... că-i este îngrozitor de frică?

– Ben! Cine este? Şi ce-i toată povestea asta? întrebă Georgia furioasă. Apoi, după o clipă, clipi des din gene şi vocea îi deveni blîndă. Dragul meu, eşti prea inteligent ca să cazi într-o cursă atît de ordinară.

Rosti cuvîntul făcîndu-l să pară vulgar, iar Sunny se cutremură, făcînd un imens efort de a-şi controla trăsăturile feţei, înainte de a vorbi din nou:

– E cumplit de deştept, nu-i aşa? Vreau să spun, i-ai văzut cărţile? Cărţi de fizică, de istorie, de arheologie. Chiar şi de psihologie. Am încercat să le citesc, dar eu nu sînt foarte isteaţă, spuse ea veselă. Îşi ţuguie apoi buzele şi se încruntă, adăugînd: Toate par să vorbească îngrozitor de mult despre simbolul falic. Ignoră exclamaţia de

şoc a Georgiei şi faptul că Ben se cutremura de rîs şi luă o expresie gînditoare, apoi începu să chicotească, spunînd: A trebuit să mă uit în dicţionar şi n-o să-ţi vină să crezi ce înseamnă. Înseamnă...

– Sunny! spuse Ben, trăgînd-o de o şuviţă de păr în semn de avertisment.

– Ce? spuse ea, ridicînd inocentă privirea spre el. Oh... nu se spune în companii mixte, nu? Ei bine, îţi voi spune mai tîrziu ce înseamnă. O privi pe Georgia de parcă îşi cerea scuze. Mă tem că va trebui să te uiţi în dicţionar de una singură.

Georgia nu mai părea atît de frumoasă cu petele roşii pe faţă. Se sprijini de capătul canapelei, cu ochii strîns închişi. După o clipă, petele scăzură în intensitate. Deschise încet ochii şi zîmbi, întîi spre Sunny, apoi spre Ben.

– Ben, vocea ei nu mai era dispreţuitoare, ci aproape politicoasă. Presupun că vrei să mergem într-un loc mai intim, unde să putem discuta? îl întrebă ea.

Ben îşi mări strînsoarea braţelor în jurul mijlocului lui Sunny, o ridică şi o aşeză în scaun.

– Nu, Georgia. Nu cred c-ar fi o idee bună, spuse el, iar vocea nu mai era tăioasă ca atunci cînd o speriase pe Sunny. Îmi pare rău, dar nu avem nimic de discutat.

Pentru o clipă, ea păru că vrea să se certe cu el. Apoi văzu ceva în ochii lui ce-o intrigă. Îl privi curioasă, apoi ridică încet din umeri.

– Nu, cred că nu. Şi mie îmi pare rău. Nici nu cred că ştii cît de rău.

Întorcîndu-se spre Sunny, zîmbi trist şi spuse:

– Nu reuşeşti să faci prea convingător pe proasta, domnişoară... Sunny. Oftă şi continuă: Dar, indiferent ce eşti, se pare că eşti ceea ce vrea el.

Sunny aproape că o auzi făcînd un comentariu în minte cu privire la gusturile lui Ben, dar de această dată cînd îi întinse mîna, îi fu acceptată, deşi cu ezitare, iar ei dintr-o dată îi păru rău pentru această femeie pe care încercase s-o submineze. Lui Sunny nu-i plăcu acest sentiment. Era mult mai simplu să n-o placă.

Cînd uşa se închise în spatele vizitatoarei, Sunny îl privi pe Ben.

– Aproape mi-a plăcut, spuse ea încet.

– Nu trebuia să pari atît de vinovată, spuse Ben, rîzînd. Nu eram potriviţi unul pentru celălalt. Iar în adîncul sufletului ei Georgia ştie asta. Numai că nu vrea să recunoască.

Tîrîndu-şi corpul pe canapea, el îşi întinse picioarele şi o privi fix.

– De ce ai inventat toată povestea asta? Se opri şi, înainte ca ea să poată răspunde, izbucni

în rîs. „Ready Betty"? Unde naiba ai mai auzit şi asta?

– Aşa a numit Mary Louise doamnele care... hm... care trec din cînd în cînd pe la bărbaţii din această clădire.

– Mary Louise vede prea multe pentru vîrsta ei. Ochii lui se îngustară severi. Cum de ai hotărît în acel moment să-ţi faci apariţia în chip de „Ready Betty"? Presupun că ai ascultat la uşă.

– O spui de parcă am spionat, spuse ea indignată. Cînd îl văzu ridicînd din sprîncene adăugă: Vorbeaţi foarte tare. Iar eu nu făceam decît să... ascult. Iar motivul pentru care am venit a fost că vorbeai ca acel Ben de care fugi. Îşi muşcă buza cînd îl văzu încruntîndu-se. Ţi-o datorez, fie că vrei sau nu să recunoşti. Pentru că m-ai lăsat să stau la tine. Pentru că eşti atît de bun. Ridică neajutorată din umeri. Aşa că am venit să-l gonesc. Îl privi printre gene. Ei bine, a mers, nu-i aşa? întrebă ea.

În timp ce-l privea pe furiş văzu cum încruntarea îi părăseşte faţa, iar ochii încep să-i sclipească.

– Eşti nemaipomenită, spuse el încet. Şi uneori cred că e mai bine să nu încerc să aflu cu adevărat cine eşti.

– Nu eşti cu adevărat supărat, nu-i aşa? întrebă ea, ştiind dinainte răspunsul, dar vrînd să-l

mai audă încă o dată.

– Nu, nu sînt supărat. Dar, Sunny... Privi în jos, spre mîini. Ce-ai vrut să spui cînd ai afirmat că nu-mi place „acel Ben"?

– Aveam doar senzaţia... Poate că mă înşel, dar uneori mi se pare că lucrul acela de care încerci să te ascunzi este în interiorul tău, că ţi-e teamă că nu vei reuşi să scapi de el, pentru că nu e în lumea de afară, ci în tine. Am presupus că ceea ce-am văzut azi era celălalt Ben, cel care nu-ţi place.

El rămase gînditor şi tăcut pentru o clipă, apoi spuse încet:

– Vezi mult prea mult. Îşi sprijini capul de canapea şi continuă: Ţi-am spus că tuturor le e frică să-şi privească sufletul cu adevărat. Poate nu tuturor, poate doar mie... indiferent cine sînt eu, spuse el trist. Se pare că sînt cineva cînd mă aflu lîngă oameni ca Georgia şi tatăl ei şi cu totul altcineva cînd sînt cu tine. Rîse dispreţuitor. Într-un fel asta mă face să par instabil şi... slab.

– Asta te face să pari foarte uman, îl corectă ea blînd.

– Şi care crezi că sînt eu, cel adevărat?

– Amîndoi, spuse ea încet, dorind cu disperare să meargă lîngă el şi să-l consoleze. Cînd eşti cu oameni care nu înţeleg altceva decît puterea,

atunci eşti puternic şi viclean. Dar cînd eşti cu oameni care apreciază blîndeţea şi frumuseţea din lume, atunci îţi arăţi şi tu latura blîndă. Dacă ai proceda altfel, atunci ai avea probleme, pentru că oamenii care apreciază puterea ar rîde în faţa blîndeţii, iar cei blînzi ar tremura în faţa unei demonstraţii de forţă. Deodată ea începu să rîdă uşor cînd îi văzu expresia de uimire. O fac din nou, nu-i aşa? Îmi pare rău.

– Nu, să nu-ţi pară, spuse el, clătinînd din cap. M-a şocat doar pentru o clipă. Nu ştiu de ce întotdeauna mă aştept să spui ceva naiv şi nerealist. Ştii, în genul „Hei, băieţi, hai să ne distrăm ca în vechile filme cu Andy Hardy!" Rîse cînd o auzi întrebînd:

– Andy cine?

Însă el îşi continuă gîndurile:

– Iar tu vii să-mi trînteşti una ca asta. Are foarte mult sens. Cel puţin, cînd pui astfel problema nu mai sună chiar atît de rău.

Rămase tăcut pentru o clipă, privindu-şi mîinile împreunate în faţa lui. Apoi ridică privirea spre ea.

– Ai pomenit de tatăl Georgiei? Cît de mult ai auzit?

– Destul de mult.

– Şi nu eşti curioasă? O privi amuzat.

– Mor să aflu totul, recunoscu ea. Vreau asta

de mai multe zile. Cum să nu fiu curioasă, cu toate tablourile şi lucrurile astea scumpe pe care le ai în casă şi pe care le-ai fi putut amaneta? Îi aruncă o privire de martir. Dar cum ţi-am interzis să-mi afli trecutul, m-am gîndit că e politicos să fac acelaşi lucru vizavi de tine.

– Sărăcuţa de tine, spuse el, rîzînd. De fapt, cred că aş vrea chiar să vorbesc cu tine despre asta. Se ridică şi merse la fereastră, privind-o peste umăr. Dar mai întîi aş aprecia foarte mult dacă te-ai duce şi te-ai îmbrăca.

Coborîndu-şi ochii spre corpul ei, ea văzu că atunci cînd îşi trăsese picioarele spre ea cămaşa i se ridicase atît de sus pe coapse, încît îi dădea la iveală chiloţii de culoarea piersicii.

– Oh... da, ai dreptate. Îmi pare rău, se bîlbîi ea, simţind că se înroşeşte.

Zece minute mai tîrziu, cînd era îmbrăcată şi roşeaţa îi dispăruse, se aşeză din nou pe braţul fotoliului, privind muşchii perfecţi şi pielea uşor bronzată a spatelui lui gol.

– Ai nevoie mai întîi de o scurtă introducere, spuse el, privind pe fereastră. Eram ceea ce se numea „un tînăr strălucitor". Dumnezeule, cît urăsc expresia asta. Mă face să par ca un bec aprins. Compania tatălui Georgiei era locul meu de joacă. Viitorul meu fusese dinainte stabilit. Mîncam, beam şi dormeam în companie. Şi, în

cîţiva ani, aş fi deţinut preşedinţia. O privi peste umăr. Nu aveam nici un dubiu cu privire la asta. Domnul Sellers plănuise totul pentru mine, iar eu mergeam înainte. A fi preşedintele unei companii mari părea un pas promiţător.

Înconjură biroul şi se sprijini de el, punîndu-şi coapsa pe suprafaţa lui aspră.

– Georgia era unul dintre beneficii, unul mic şi plăcut. E o fată isteaţă. A văzut din ce parte bate vîntul. Şi-a dat seama de ambiţia din mine şi s-a asigurat să se lipească de cel care va ieşi învingător.

Sunny nu făcu nici un comentariu, dar i-ar fi putut spune că motivele pentru care Georgia se ataşase de el nu erau doar acestea. S-ar fi putut ca ea, după spusele lui, să fi recunoscut în el un învingător, dar nu acesta era motivul principal. Ben ar fi putut să fie un simplu funcţionar şi tot ar fi atras atenţia femeilor ca Georgia.

– Apoi, continuă el, şarpele intră în Grădina Edenului, iar prima mea muşcătură fu dintr-un măr putred. Rîji brusc. Am descoperit că respectiva companie folosea de ani de zile practici ilegale şi care, după părerea mea, erau de neiertat.

Se opri. Urmă o parte dificilă pentru el. Sunny vedea asta din expresia feţei.

– Ştii că anumite substanţe sînt ilegale în Sta-

tele Unite? Ea aprobă din cap. Nu e ceva neobişnuit pentru companii să vîndă aceste produse Lumii a treia. Ştiam că se întîmplă asemenea lucruri, ca orice cetăţean de rînd, însă mie mi se face rău cînd mă gîndesc că banii sînt mai importanţi decît oamenii. Vocea lui deveni joasă şi intensă. Dar niciodată n-am privit destul de aproape în propria mea companie, pentru a vedea că fac acelaşi lucru.

Pentru o clipă, el îşi privi pumnii încleştaţi. Cînd în cele din urmă vorbi din nou, vocea îi era răguşită.

– Toţi anii ăia petrecuţi acolo nu m-am preocupat să aflu ce se întîmplă.

Era atît de dureros să-l vezi condamnîndu-se, însă ea nu avea cum să-l ajute. Ştia că era ceva ce trebuia să rezolve de unul singur.

– Ce ai făcut? îl întrebă ea încet.

– M-am dus la domnul Sellers. Era totuşi posibil ca nici el să nu ştie. Se întîmplă asemenea lucruri. Într-o companie atît de mare, uneori mîna dreaptă nu ştie ce face stînga. Dar el ştia. Ştia, iar atunci cînd l-am întrebat despre sănătatea oamenilor care era afectată, a ridicat din umeri. Singura lui scuză a fost: „Toată lumea face asta" şi a început să-mi enumere companiile... companii mai mari şi mai respectate decît a lui... care făceau acelaşi lucru. Rîse amar, apoi continuă:

Nu eram naiv. Ştiam despre lucrurile ce se petrec pe ascuns în lumea afacerilor. La naiba, am folosit şi eu unele trucuri murdare. Trebuie să fii lipsit de scrupule cînd ai de-a face cu asemenea sume uriaşe de bani şi cu atîta putere. Dar acum nu era vorba despre un concurent de afaceri. Era vorba despre vieţile oamenilor care nu aveau nimic de-a face cu lumea afacerilor. Oamenii ăştia nu ştiu de la o zi la alta de unde le va veni hrana următoare. Nu merită să le faci aşa ceva, spuse el extrem de mişcat.

Aşa că am plecat. Am renunţat la tot ce avea legătură cu genul ăla de viaţă. Cu excepţia tablourilor mele. Banii pe care i-am obţinut din vînzarea casei şi a celorlalte lucruri le-am băgat în aceste tablouri. Nu le-am strîns niciodată în ideea de a scoate în viitor mai mulţi bani de pe urma lor. Am cumpărat ceea ce mi-a plăcut. Acum poate sună prostesc, dar frumuseţea acestor tablouri e ca o speranţă de care mă agăţ, ca un semn că mai există ceva pur şi bun undeva, în lumea din jur.

– Şi n-ai găsit nimic altceva în lume, cu aceeaşi puritate şi bunătate? întrebă ea încet. I se părea ciudat, pentru că ea privea în jurul ei şi găsea foarte multe lucruri care s-o bucure... foarte multe care erau bune, spre deosebire de el care vedea atît de puţine.

– Uneori. Uneori cred că am găsit, dar apoi realizez că e doar o iluzie şi că n-are o bază reală.

– Mă întreb dacă ştii cît e de trist ceea ce spui, murmură ea.

– Ai de gînd să mă analizezi din nou? întrebă el.

Ea rîse.

– Nu, n-am de gînd. Am încredere în tine. Ştiu că pînă la urmă îţi vei reveni. Şi cînd aceasta se va întîmpla, vei deosebi binele de rău. Ăsta e şi motivul, egoist, pentru care oamenii se înconjură doar de lucruri care să le placă. Iar binele e mult mai plăcut decît răul.

– Tu ai totul lămurit, nu-i aşa? întrebă el, privind-o curios.

– Nu chiar totul, murmură ea, plimbîndu-şi melancolică ochii peste torsul lui gol. Apoi rînji cînd îl văzu urmărindu-i privirea. Încă nu înţeleg teoria relativităţii.

Abia atunci el păru să-şi dea seama că era pe jumătate dezbrăcat, pentru că se ridică brusc de pe birou şi-şi trecu o mînă prin părul des, bombănind:

– Da, bine, cred că aş face mai bine să mă îmbrac.

Îi aruncă o privire, cu ochii îngustaţi de exasperare, cînd văzu amuzamentul ce sclipea în

ochii ei.

– Trebuie să merg la poştă, îi explică el furios.

Ea privi tăcută cum el îşi luă cămaşa şi se îndreptă spre baie. Cu fiecare minut care trecea se apropiau tot mai tare de pasul decisiv al relaţiei lor. I se părea că nu s-ar putea despărţi de el, fără să-l cunoască complet. Trebuia să se întîmple. Ceea ce era între ei era prea puternic pentru a putea fi ignorat. Întrebarea era... cînd?

Ben îşi fixă pachetele între perete şi pieptul lui, în timp ce-şi scoase cheile din buzunarul blugilor. În graba lui, aproape că scăpă pachetele şi un sac greu începu să alunece, în timp ce el se chinuia să-i păstreze echilibrul.

În cele din urmă uşa apartamentului se deschise.

– Îmi pare bine să te văd din nou, Mary Louise, strigă el vesel peste umăr ochilor ce-l priveau din partea cealaltă a holului, rînjind cînd auzi uşa trîntindu-se cu putere.

– Sunny! Aruncă pachetele pe canapea şi se îndreptă spre dormitor. Sunny, unde eşti?

– Ben?

Se opri cînd o văzu în uşa bucătăriei, apoi, din cîţiva paşi ajunse lîngă ea, o luă în braţe şi începu s-o învîrtească. Surpriza de pe faţa ei îl făcu să izbucnească în rîs.

– Lasă totul baltă. Sărbătorim. O îmbrăţişă cu putere, incapabil să-şi ascundă emoţia. Vino să vezi ce-am cumpărat, îi spuse el.

– Ben, ce s-a întîmplat? Sunny trînti un prosop de vase pe dulap, înainte de a-l urma în living. Ce s-a întîmplat? Ai lipsit ore întregi. Se opri şi se încruntă cînd îi trecu prin minte un gînd. Poştă, murmură ea, făcînd ochii mari. Ai fost la poştă! Ben, ai vîndut ceva important!

Îi apucă mîna dreaptă în mîinile ei.

– Asta e, nu-i aşa? spuse ea, rîzînd emoţionată. Oh, spune-mi înainte de a-ţi da una!

El îi privi încîntarea de pe faţă şi simţi un val de căldură inundîndu-i corpul. Era mulţumită. Era mulţumită pentru el. Scoţînd scrisoarea din buzunar, i-o întinse fără să spună nimic.

Ea parcurse repede pagina, apoi scoase un strigăt de bucurie.

– Le-a plăcut! Le-a plăcut cu adevărat. Şi au inclus şi un cec! Ben, eşti bogat!

– Nu chiar bogat, spuse el, rîzînd. Doar mai puţin sărac. Dar nu asta-i partea importantă. N-ai văzut de la cine e scrisoarea?

Ea privi din nou srisoarea.

– *Family of Man?* E chiar atît de bine?

– Bine? E cea mai importantă revistă din ţară... nu, nu din ţară, se corectă el trîntindu-se pe canapea şi rîzînd... din „lume". O trase pe canapea lîngă el, strîngînd-o de umeri şi privind-o uimit. Din lume, Sunny!

– Oh, Ben, spuse ea oftînd. E minunat! Îi aruncă o privire serioasă. Nu ţi-am spus? Nu ţi-am spus că ai nevoie decît de răbdare?

– Da, domnişoară Ştie-Tot, mi-ai spus, recunoscu el. Acum, deschide cutiile şi vezi ce ţi-am cumpărat.

– Mie? Ben, nu trebuia să cumperi nimic pentru mine, spuse ea încet, apoi ochii începură să-i sclipească de emoţie. Ce e? Ce mi-ai cumpărat?

– Uite. Rîse încîntat şi-i întinse o cutie mare. Deschide-o mai întîi pe asta.

Luînd cutia, ea îl privi cu ochii plini de căldură, făcîndu-l să i se oprească respiraţia. Luîndu-şi apoi ochii de la el începu să rupă ambalajul. Apoi, dintr-o dată se opri.

– Ben, spuse ea şoptit, ridicîndu-se în picioare. O rochie.

Puse rochia verde în dreptul ei şi se răsuci în faţa lui.

– Ben, o rochie. E absolut „minunat".

– Acum deschide asta. Îi întinse un pachet mai

mic.

– Încă? Ben, e prea mult, protestă ea, trîntindu-se din nou pe canapea şi desfăcînd ambalajul dintr-un plastic strălucitor. Oh, şopti ea, Ben... pantofi... şi ciorapi... Se opri şi ridică ultimul articol din pungă. Un ruj, spuse ea uimită, apoi se aşeză în genunchi şi, luîndu-i faţa în mîini, îl sărută uşor pe buze. Ben, ruj de buze.

– Da, ştiu. Rîse, simţind nodul care i se pusese în gît. Ruj de buze. Ar fi trebuit să mă fi gîndit la asta mai de mult. Ca să-ţi spun adevărul, nici azi nu mi-ar fi trecut prin cap, dacă nu mi-ar fi sugerat vînzătoarea.

– Nu! protestă ea. Ai fost atît de atent. Mi-ai dat tot ce-mi trebuia. Dar... rujul e ceva intim, ca lenjeria sexy. Nimeni nu observă, dar te face să te simţi mult mai bine... mai feminină.

Dacă vei arăta şi mai feminină, eu voi da de un mare bucluc, se gîndi el trist, dar spuse cu glas tare:

– Du-te şi încearcă-le, pentru numele lui Dumnezeu, ca să văd dacă nu mi-am dat banii degeaba. Şi apoi adăugă, pentru a încheia seria surprizelor: Pun şampania la gheaţă şi vom sărbători aşa cum se cuvine.

– Şampanie? murmură ea, ridicînd mirată dintr-o sprînceană. Ne schimbăm stilul de viaţă?

El rîse şi o împinse spre baie.

– Absolut. Acum mergi şi schimbă-te. Nu poţi bea şampanie, chiar dacă e ieftină, îmbrăcată în blugi.

Sunny trînti pachetele pe pat, învîrtindu-se de plăcere. Dragostea pe care-o simţea pentru Ben era puternică şi sinceră, iar faptul că-l vedea atît de fericit o umplea de emoţie.

Scoase repede rochia din cutie şi o îmbrăcă. Îi venea perfect, după cum se aşteptase. Linia ei era simplă, naturală şi foarte feminină.

Îşi puse apoi nerăbdătoare ciorapii şi pantofii, apoi se privi în oglinda dulapului. Era rochia unei prinţese din poveşti, se gîndi ea. Apoi, privindu-şi critic chipul, începu să se încrunte. Părul ei nu arăta bine. Era prea obişnuit, ca să se potrivească cu rochia.

Se întoarse şi răscoli repede prin ambalajele de pe pat, pînă găsi ceea ce căuta... panglica aurie cu care fusese legată cutia.

După zece minute, în care se război cu buclele ei, reuşi să le strîngă şi să le lege în creştetul capului. Dîndu-se cîţiva paşi înapoi din faţa oglinzii, aprobă imaginea ce se reflecta.

E mult mai bine, îşi zise ea, dîndu-se cu rujul de culoarea piersicii.

– Acum, murmură ea, întorcîndu-se cu spatele la oglindă, să ne facem apariţia.

După ce deschise uşa, se sprijini de tocul ei, luîndu-şi o ţinută regală, cu un braţ ridicat şi cu palma lipită de frunte.

Îl privi nerăbdătoare printre pleoapele întredeschise, iar el simţi că i se opreşte respiraţia şi se îndreptă automat spre ea. Cînd se apropie, ea îi întinse o mînă subţire.

Rîzînd răguşit, el îngenunche în faţa ei şi, ridicîndu-i mîna la buze, i-o sărută. Sunny simţi buzele calde pe dosul palmei, apoi el îi răsuci încet mîna şi depuse un sărut adînc în podul palmei. Oh, cît de mult îl iubea pe acest bărbat. Voia cu disperare să întindă mîna şi să-l tragă în braţele ei.

Clătină apoi din cap şi rîse, înălţîndu-şi trufaşă nasul.

– Ridică-te, sclavule.

– Am voie să vorbesc? întrebă el serios.

– Sigur, spuse ea, dînd din cap cu o bunăvoinţă regească. Poţi spune tot ce vrei despre cît de frumoasă... deosebită... fermecătoare... sînt. Apoi privi în jos spre el şi adăugă răutăcioasă: Dar nu mă lăsa pe mine să te învăţ ce să spui.

– De fapt, începu el, de-abia reţinîndu-şi rîsul, voiam să spun că miroase a ars.

– Cina! exclamă ea. Alergînd la bucătărie, luă două cîrpe şi deschise larg uşiţa cuptorului. Dădu disperată din mîini pentru a împrăştia fumul, apoi scoase mîncarea transformată în cărbuni şi o puse pe aragaz.

– Ce-i asta?

Ea se răsuci şi-l văzu stînd în uşa bucătăriei, privind sceptic bucăţile negre.

– E o friptură, răspunse ea indignată.

– A-ha. El clătină din cap trist. Poate trebuia să fie o friptură, dar acum e cu siguranţă o fostă friptură defunctă...

– Foarte nostim. Simţea că ar trebui să fie nervoasă din cauza lui, dar inima îi era veselă văzîndu-l atît de nepăsător. Poţi glumi cît vrei, dar ce vom face cu cina?

– Amănunte, spuse el. Te pierzi în amănunte. Avem şampanie... care trebuie să fie acum destul de rece. Ce altceva mai avem nevoie?

– Mîncare, bombăni ea.

– Atunci pregăteşte nişte aperitive. Ceva simplu... caviar *beluga* sau *paté de foie gras* ar merge destul de bine, îi aruncă el peste umăr, întorcîndu-se în living.

Îl auzi destupînd sticla de şampanie, aflată în frapiera cu gheaţă, şi zîmbi. Cîteva minute mai

tîrziu, cînd duse paharele şi o tavă în living, îl găsi întins pe spate pe canapea, cu mîinile sub cap şi un zîmbet mulţumit pe buze.

Cînd aşeză platoul pe măsuţa de cafea, el privi în jos suspicios şi întrebă:

– Ce-s astea?

– Aperitive.

El se aplecă şi privi mai îndeaproape.

– Arată ca vafe cu vanilie.

Ea îl privi dezaprobator.

– Eşti scriitor, foloseşte-ţi imaginaţia. În afară de asta, sînt perfecte pentru înmuiat în şampanie. Dacă ai înmuia caviar, icrele s-ar împrăştia în şampanie.

El se gîndi o clipă, apoi spuse:

– Ai dreptate. Nu m-am gîndit pînă acum, dar ce-ar putea fi mai dezgustător decît ouă de peşte în şampanie. Ridică un pahar, ignorînd hohotul ei de rîs, şi îl umplu.

Cînd amîndouă paharele fură pline, Ben îl ridică pe al lui şi toastă:

– Pentru excepţionalul bun-gust şi extraordinara capacitate de percepţie a editorului de la *Family of Main.*

– Auzi, auzi. Ea îşi duse paharul la buze, apoi îşi puse un deget sub nas din cauza bulelor care o gîdilau. Aşteaptă... am şi eu unul. Pentru uriaşul... şi nemaiîntîlnitul... talent al bărbatului

pe care-l cunoaştem şi-l iubim cu toţii. Înainte ca el să poată completa cu un „Amin", adăugă: Truman Capote.

El se înecă din cauza hohotului de rîs venit pe neaşteptate şi-i aruncă o privire indignată.

– Îţi voi plăti pentru asta, bombăni el, apoi mai turnă şampanie şi spuse: Pentru oficiul poştal şi fie ca ei să continue în a aduce asemenea oferte încîntătoare.

– Pentru vafele cu vanilie! exclamă ea exuberantă. Cînd el o privi cu îndoială, ea ridică din umeri şi spuse: Nu mai am alte toasturi.

În timp ce ea luă o prăjitură, el se lăsă pe spate oftînd şi sorbi din şampanie.

– Asta-i începutul, Sunny. Este, în sfîrşit, începutul. Dacă povestea asta e bine primită, sînt pe drumul cel bun. Voi putea scrie ceea ce vreau să scriu.

– Cum adică „dacă"? Îşi înmuie prăjitura în şampanie. Sigur că va fi bine primită. Tu ai scris-o, nu-i aşa?

El zîmbi cu indulgenţă.

– Ai citit ceva din scrierile mele?

– Nu... recunoscu ea încet. Dar mi-ai spus că e bună şi eşti un om de cuvînt.

El o privi în timp ce-şi înmuia o altă prăjitură.

– Chiar mănînci aşa ceva?

– E delicioasă, spuse ea entuziasmată. Uite,

încearcă una.

– Prăjituri cu şampanie sună destul de... pervers, murmură el, în timp ce ea înmuie una în paharul lui şi i-o duse la buze.

Chicotind, el deschise gura. Deodată, buzele lui îi atinseră degetele, iar reacţia fu asemănătoare celei produse de un curent electric. Rîsul dispăru, iar ochii li se întîlniră. Înainte ca ea să poată spune ceva, amintirile senzuale ale nopţii precedente reveniră, însă cu mai multă putere şi intensitate.

– De ce nu te pot atinge? şopti el răguşit. Vreau cu disperare să-ţi fac plăcere, să-mi găsesc plăcerea în tine. Vreau să te răsplătesc, pentru că mi-ai arătat lumea din afara acestei camere, dezvăluindu-mi o altă lume secretă.

Degetele lui zăboviră pe buza ei inferioară.

– Am fi numai noi doi în această lume secretă. Fără trecut, fără viitor. Fără nimeni care să-mi spună că nu trebuie să te ating... să te iubesc.

Vocea lui joasă şi răguşită o purta fără efort în acea lume de vis despre care vorbea. Ea simţi o ceaţă fină, senzuală, învăluindu-i, iar imaginile erotice întrerupseră legătura cu realitatea.

– Nici măcar n-am putut să-ţi spun, noaptea trecută, cît de incredibil de frumoasă eşti. Degetul lui alunecă pe aluniţa de lîngă gură, iar respiraţia îi deveni aspră în timp ce continuă să vor-

bească: Ţi-ai dat seama, noaptea trecută, că mi-era teamă? Mi-era teamă să te ating ca să nu dispari. Eşti atît de mică, atît de perfectă. M-am simţit ca un animal, pentru că voiam să te ating, să te devorez. Îţi aveam în sfîrşit trupul între mîini şi ele îmi tremurau, de parcă eram un băiat la prima întîlnire.

Strecurîndu-şi degetul sub bărbia ei, o trase mai aproape în timp ce începu să-şi lase capul în jos. Totul se desfăşura mult prea încet faţă de intensitatea şi nerăbdarea din interiorul ei. Apoi, cînd gura lui era aproape lipită de a ei, iar ea îşi închise ochii în anticipaţie, un zgomot o făcu să se trezească la realitate.

Încordîndu-se, îşi îndreptă capul spre dormitor. Apoi, recunoscînd bătaia atît de familiară din geam, gemu din cauza frustrării. Reţinîndu-şi un tremur de dezamăgire, se ridică oftînd.

– Unde te duci? întrebă el mirat, cu vocea păstrînd încă urmele acelei răguşeli senzuale.

– Să răspund la fereastră, veni răspunsul morocănos, în timp ce ea dispăru în dormitor.

Merse la fereastră şi o deschise.

– Bună, Mary Louise, spuse ea resemnată, cînd fata se căţără pe pervaz.

– Am vrut doar să te avertizez, spuse fata împingîndu-şi ochelarii pe nas. Unul din pachetele aduse de Ben conţine o sticlă. Îmi închipui că are

de gînd să te îmbete ca să-i cedezi în cele din urmă.

– Eram pe cale să-i cedez, bombăni Sunny printre dinţi.

– Am venit cît am putut de repede ca să te avertizez... Se opri dintr-o dată şi o privi pe Sunny. Sunny, arăţi „nemaipomenit!“, exclamă ea uimită.

– Mulţumesc. Îţi place rochia mea? Ben mi-a cumpărat-o şi, da, a cumpărat şi o sticlă cu şampanie, dar nu încearcă să mă îmbete, spuse ea fără să se oprească, apoi respirînd adînc, adăugă:

– Mai vrei altceva?

Mary Louise se întoarse şi privi la reflecţia amîndurora în oglindă.

– Cine crezi că a hotărît ca eu să fiu grasă şi urîtă, iar tu subţire şi frumoasă?

– Nu eşti grasă şi urîtă. O altă coafură ar face minuni pentru faţa ta şi ar trebui să te îmbraci într-un fel care să te avantajeze.

– Cum, de exemplu? Să-mi pun o zgardă de gît?

Sunny rîse şi-i puse un braţ după umeri.

– Nu te mai compătimi atîta. Eşti nostimă şi inteligentă, în ciuda vîrstei tale. Şi cu hainele potrivite ai putea fi foarte atrăgătoare.

– Sigur, spuse fata cu îndoială. Brooke

Shields, ai grijă! Apoi o privi pe Sunny. Am nişte bani pe care i-am cîştigat avînd grijă de nişte copii. Am vrut să-i dau tatei, dar el mi-a spus să-i cheltui pentru mine. Putem mergem mîine să-mi cumpăr nişte haine?

Mary Louise vorbea rareori despre tatăl ei, iar cînd o făcea avea întotdeauna o expresie îngrijorată şi tristă pe faţă.

– Nu văd de ce nu, răspunse Sunny. Privi gînditoare spre morocănoasa sa prietenă. Îţi iubeşti foarte mult tatăl, nu-i aşa?

Pentru o clipă nu crezu că Mary Louise îi va răspunde. Apoi spuse repede:

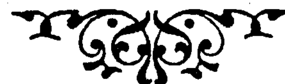
– Trebuie să am grijă de el. Munceşte atît de mult. Oftă şi adăugă: Se învinuieşte din cauză că mama ne-a părăsit pentru cineva cu mai mulţi bani. Dar ea a fost proastă. Nimeni n-ar putea fi mai bun decît tata.

– Sînt convinsă că ai dreptate, murmură Sunny, suferind pentru pierderea fetei. Explica foarte mult din atitudinea ei revoltată.

O privi apoi pe Mary Louise căţărîndu-se şi ieşind pe fereastră, jurîndu-şi să facă tot ce va putea pentru a o ajuta, apoi se întoarse în living, sperînd din tot sufletul ca vraja să nu se fi risipit.

Dar sperase degeaba. Cînd ajunse în cealaltă cameră, o găsi goală şi auzi zgomot de vase la

bucătărie. Merse încet spre măsuţa de cafea şi oftînd, luă o vafă cu vanilie pe care o înmuie tristă într-unul din paharele cu şampanie ce stăteau abandonate pe masă. Rămase o clipă acolo, regretînd, apoi merse la bucătărie pentru a-l ajuta pe Ben.

Capitolul 8

– Ce zici de asta?

Sunny se opri din căutatul prin raft şi se întoarse pentru a privi tricoul pe care Mary Louise îl ţinea în sus. Pe tricou era scris cu litere roşii: „SO'S YOUR AUNT MINNIE".[1]

– Îl au şi în alte culori? întrebă Sunny, punînd tricoul în faţa tinerei ei prietene. Verdele ţi-ar scoate ochii în evidenţă.

– Îmi plac ochii mei acolo unde sînt, mulţumesc, răspunse Mary Louise, zîmbindu-i şmecherește şi punînd tricoul la loc.

1. SO'S YOUR AUNT MINNIE – Aşa arată şi mătuşa ta, Minie.

Sunny o privi uimită.

– Mary Louise, ai făcut o glumă! Poate că mai e o speranţă pentru tine. Eram sigură că vei deveni agent de asigurări sau ceva la fel de serios.

Mary Louise îi scoase limba şi continuă să caute prin rafturi. Aleseseră deja o pereche de blugi şi o fustă, iar acum căutau bluze care să se potrivească noii ei garderobe.

După ce terminau cumpărăturile, aveau program de tuns. O tunsoare scurtă va schimba complet aspectul tinerei fete, îi va îndulci trăsăturile feţei.

Căutarea unui tricou cu o inscripţie mai puţin provocatoare dură încă treizeci de minute. Apoi, după ce plătiră pentru cumpărături, ieşiră din atmosfera plăcută, cu aer condiţionat a magazinului, în căldura umedă de afară.

Pe drumul spre casă Mary Louise vorbi într-un mod degajat, care devenise din ce în ce mai obişnuit în conversaţiile ei cu Sunny. Deodată se opri, apucînd braţul prietenei sale blonde şi trăgînd-o lîngă perete.

– E domnul Armquist! şopti ea. Cînd te întreabă dacă vrei să-i vezi revistele, să spui nu.

Sunny o privi suspicioasă.

– Ce fel de reviste?

– Reviste de ştiinţă, răspunse ea şoptind îngrozită.

– Ce dezgustător! exclamă Sunny. Încearcă să-ţi pervertească mintea cu „ştiinţa". Ar trebui să-i fie ruşine.

– Nu ţi s-ar mai părea tot atît de amuzant dacă ar încerca să te înghesuie într-un colţ, de fiecare dată cînd ieşi din casă, spuse prietena ei, apoi o forţă să intre pe un gang, pînă ce pericolul de a fi acostate de domnul Armquist trecu.

Sunny ascultă tăcută şi amuzată cum Mary Louise îi povesti cu lux de amănunte despre pedeapsa care ar trebui aplicată celor care îi forţează pe alţii să asculte discuţii pe teme politice, ştiinţifice şi medicale. Cînd îşi termină în cele din urmă expunerea, ajunseseră deja în zona unde se terminau clădirile cu birouri şi începeau şirul caselor cu aspect dărăpănat.

Gîndurile lui Sunny erau îndreptate către Ben, cînd un scîrţîit puternic de frîne o aduse din nou la realitate. Cînd se întoarseră să vadă ce s-a întîmplat, mulţimea se adunase deja în jurul celor două maşini implicate. Din fericire, nu era un accident serios, pentru că Sunny văzu doi bărbaţi, care păreau a fi şoferii, stînd afară, lîngă una din maşini. Tocmai voia să întoarcă privirea cînd, dintr-o dată, mulţimea se dădu la o parte şi ea putu să vadă clar maşinile implicate în

accident.

Şoferii stăteau unul în faţa altuia, ţipînd şi gesticulînd furioşi unul la altul. Dar nu aceşti bărbaţi îi atraseră atenţia. În spatele lor, sprijinit leneş de una din maşini, stătea bărbatul pe care-l văzuse, cu cîteva zile în urmă, la vaolanul maşinii sport, de culoare roşie.

Îl văzu exact în clipa cînd şi el o zări pe ea. Cu o clipă înainte, el privea amuzat la şoferii care se certau... iar în momentul următor ochii lui se măriră cînd privi în direcţia ei.

Inima ei începu să bată nebuneşte, cuprinsă de panică, producîndu-i un vuiet asurzitor în urechi şi cîteva minute, ce părură fără sfîrşit, rămase pe loc, paralizată de intensitatea privirii lui. Apoi, cînd îl văzu întorcîndu-se şi prinzîndu-l de braţ pe unul din şoferi, aplecîndu-şi capul şi şoptindu-i ceva la ureche, vraja care o ţintuise locului păru să-şi piardă din puterea terifiantă. Răsucindu-se, începu să meargă repede în direcţia apartamentului, trăgînd-o după ea pe Mary Louise, total nedumerită.

– Hei! Ce s-a întîmplat? protestă prietena ei.

– E... Sunny se opri. Cum îi putea explica, cînd ea însăşi nu ştia? Cum îi putea spune că văzuse un străin şi se speriase de moarte? Nu-i nimic, minţi ea. Vreau doar să ajungem mai repede acasă şi să văd cum îţi vin noile haine.

– Nu vor arăta cine ştie ce, dacă îmi rupi un braţ, pînă ajungem acasă.

Rîzînd scurt şi uşor isteric, Sunny îşi mări pasul şi numai cînd ajunse în holul întunecat al casei vechi, slăbi strînsoarea asupra braţului lui Mary.

O simţea pe tînăra fată privind-o fix, în timp ce urcară cele trei etaje. Cînd băgă cheia în broasca uşii, Mary Louise o apucă de braţ şi, oprindu-i mişcările, o întrebă nervoasă:

– Ai de gînd să-mi spui ce-a fost toată povestea asta?

Tocmai cînd Sunny respira adînc şi se pregătea să găsească o explicaţie... orice explicaţie... telefonul din apartamentul lui Mary Louise începu să sune.

– Du-te şi răspunde la telefon, spuse Sunny grăbită. Apoi vino să încerci hainele. Şi voi încerca să-ţi spun ce s-a întîmplat, adăugă ea gînditoare.

Pentru o clipă, Sunny crezu că prietena ei nu va pleca, dar cum telefonul continua să sune, Mary Louise bombăni:

– Bine. Dar sper să fie ceva întemeiat.

Intrînd în apartament, Sunny încuie uşa în urma ei, realizînd că era pentru prima oară cînd îşi amintea să facă asta. Mergînd spre fotoliu, se trînti în el, cu ochii închişi. În clipa următoare însă

îi deschise larg, cînd bărbatul cu privire furioasă... aceeaşi faţă din visele ei... apăru în faţa ei.

– Lasă-mă în pace, gemu ea.

Părea că acea faţă era întotdeauna acolo, în colţurile întunecate ale minţii ei, dar niciodată atît de puternic ca acum. Avea nevoie de Ben. Unde era? De ce nu era acolo să-i alunge coşmarul, aşa cum făcuse de atîtea ori?

Îşi dădu la o parte părul de pe frunte, apoi oftă uşurată cînd auzi o bătaie la uşă.

– Mary Louise, murmură ea zîmbind, simţind cum tensiunea i se împrăştie. Dar cînd deschise uşa, zîmbetul îi îngheţă, transformîndu-se într-o grimasă de spaimă.

Nu era Mary Louise. Stînd acolo, sprijinit de tocul uşii, era un bărbat pe care-l mai văzuse doar de două ori în viaţa ei. Bărbatul din maşina sport, de culoare roşie.

Ei nu-i trecu prin cap să-l întrebe ce vrea. Primul ei instinct fu acela de a-i trînti uşa în nas, însă în clipa următoare uşa se izbi de pieptul ei, iar bărbatul intră în casă. Smucind uşa din mîinile ei tremurînde, el o închise în urma lui şi zîmbi. Pentru o clipă nici unul nu vorbi, ci rămaseră şi se priviră unul pe altul.

Părul lui blond era tuns îngrijit, iar faţa era comună. Nimic nu avea acel chip care să-i facă inima să bată atît de tare... nimic în afara pătrunderii

lui forţate într-un loc în care nu exista decît siguranţă şi căldură... şi dragoste.

– N-a fost deloc frumos din partea ta să fugi aşa de noi, spuse el. Nu-i aşa?

Sunetul vocii lui... blîndă şi plăcută... îi produse fiori reci de-a lungul coloanei vertebrale. Zîmbetul lui deveni mai larg dintr-o dată, ca şi cum îşi amintea reacţiile ei, iar asta îi făcea o imensă plăcere.

– Glenn se simte jignit, şopti el. Dar te poţi răscumpăra faţă de el acum. O privi, cu capul aplecat batjocoritor. Eşti gata să mergi, nu-i aşa?

Ea clătină încet din cap, apoi din ce în ce mai tare, disperată. Ochii începură să i se rotească prin cameră, căutînd o cale de scăpare. Se dădu înapoi, dar în acelaşi timp îi apucă articulaţia mîinii cu putere.

– Nu te porţi prea frumos, spuse el. N-am fost noi buni cu tine? L-am ţinut chiar pe Glenn departe de tine, cînd erai inconştientă... şi foarte goală.

Sunny simţi că-i vine să verse la gîndul că acest bărbat îi văzuse corpul. Dîndu-se înapoi, încercă disperată să-şi elibereze mîna, dar el o trăgea tot mai aproape.

– Dă-mi drumul, şuieră ea, lovindu-l.

Aruncîndu-şi capul pe spate, el izbucni într-un

hohot de rîs.

– Deci pînă la urmă poţi totuşi să vorbeşti.

Zîmbetul lui dispăru brusc şi o smuci cu putere de braţ, răsucind-o şi ajungînd în spatele ei cu un braţ peste piept ei, iar cu celălalt strîngîndu-i încă mîna.

– Acum, spuse el, indiferent dacă-ţi place sau nu, vom coborî şi vom merge la Glenn care ne aşteaptă în maşină. Ne vom urca în linişte în maşină şi vom termina ce-am început înainte ca tu... să faci acea criză de nervi. Îi dădu drumul la mînă şi o apucă de bărbie, răsucindu-i capul spre el şi zîmbind din nou. Ai înţeles?

Ca prin minune, ea simţi adrenalina descărcîndu-i-se în vene şi deodată fu cuprinsă de o minunată şi cumplită furie. *La dracu' cu tine,* se gîndi ea mînioasă. S-ar putea ca el s-o tîrască jos pe scări. S-ar putea chiar să reuşească s-o bage în maşină, dar n-o va face fără luptă. N-avea de gînd să-l lase să cîştige uşor.

Pe nepregătite, îşi lăsă corpul să cadă moale pe podea. Iar cînd el încercă să se lupte cu corpul ei inert, reuşi să se elibereze. Animată de o frică nemaiîntîlnită, se îndreptă spre baie, gîndindu-se să se încuie acolo, pentru ca, apoi, să scape ieşind pe fereastră. Dar, înainte de a parcurge jumătatea distanţei spre baie, auzi o altă bătaie în uşă.

Oh, Doamne, Mary Louise! Uitase complet de ea. Trebuia s-o prevină. Trebuia s-o ţină la distanţă de acest bărbat.

– Mary Louise! strigă ea disperată. Pleacă...

Nu reuşi să spună mai mult, pentru că musafirul nepoftit ajunse imediat lîngă ea, lovind-o cu umărul, în timp ce ea căzu la pămînt sub greutatea lui. Ţinînd-o culcată, îi acoperi gura cu mîna.

Dar ea nu-i simţi greutatea deasupra şi nici nu observă mîna lui care-i apăsa gura sau gustul de sînge care curgea din buza spartă. Nu avea cum să facă nici o mişcare, pentru că Sunny se afla acum într-un loc unde nimic n-o mai atingea. Singurul lucru care mai reuşi să-i penetreze mintea fu bătaia slabă, îndepărtată de la uşă.

Ben coborî din maşină şi merse vioi spre intrarea din clădirea veche. Sunny trebuie să se fi întors deja de la cumpărături, se gîndi el în timp ce urca scările din faţă. Chicoti dintr-o dată amintindu-şi cum arătase ea cînd îi spusese că va încerca să elibereze fluturele din sufletul lui Mary Louise. Doar Sunny putea vedea un fluture în acel

mic şi morocănos Napoleon.

Dar asta era Sunny. Lumea văzută prin ochii ei era un loc minunat, magic, un loc care putea fi uneori uimitor şi chiar inconfortabil pentru un om foarte practic. Iar el voia cu disperare să vadă acea lume. Uneori reuşea să prindă frînturi, dar...

Şirul gîndurilor lui fu întrerupt brusc, cînd ajunse în faţa uşii. Undeva, deasupra lui, se auzeau pocnituri şi cineva striga numele lui Sunny.

Urcînd scările cîte trei deodată, se opri în faţa uşii apartamentului în care Mary Louise bătea cu pumnii.

Ea se întoarse spre el, cu faţa palidă şi înspăimîntată.

– A ţipat, Ben, spuse ea, cu vocea tremurîndu-i. S-a întîmplat ceva îngrozitor.

El o dădu blînd dar ferm, la o parte şi băgă cheia în broasca uşii cu o mînă căreia nu-i putea permite să tremure. Era disperat să ajungă mai repede înăuntru, dar în adîncul sufletului se temea. Gîndul că lui Sunny i se putuse întîmpla ceva îi produse o durere cum nu mai simţise pînă atunci.

Cînd deschise uşa, ochii lui înconjurară dintr-o privire camera. O fereastră era deschisă şi perdelele erau mişcate de vînt, dar nu era nici urmă

de Sunny. Se îndreptă spre dormitor, apoi se opri brusc.

În spatele canapelei, cu părul ei auriu acoperindu-i faţa, ea zăcea întinsă pe podea.

Începu să păşească încet spre ea, cu Mary Louise venind în urma lui. Cînd îngenunche lîngă ea inima îi bătea cu atîta putere, încît crezu că îi va pocni şi simţi tot sîngele scurgîndu-i-se. Îi înălţă capul şi-l aşeză în poala lui, aplecîndu-şi faţa pentru a simţi dacă mai respiră.

Unde-i era mintea? Raţiunea? Ce se întîmplase cu ordinea? Cu judecata? Ar fi trebuit să facă ceva. Altceva decît să se lase cuprins de frica ce-l măcina în interior.

Privi în sus spre fată, forţîndu-se să fie calm, deşi vocea lui nu părea astfel.

– Cheamă doctorul, Mary Louise. Numărul lui e trecut lîngă telefon. Doctorul Chandler.

Privind din nou spre Sunny, răsuflă uşurat cînd îi văzu pieptul mişcîndu-se datorită respiraţiei.

– Sunny, şopti el răguşit. Iubito, te rog... unde te doare? Cine ţi-a făcut asta? Te rog, Sunny, trebuie să te trezeşti şi să vorbeşti cu mine... O sărută uşor pe frunte, apoi cu mai multă pasiune pe obraji, pe ochi, pe buze, şoptind fraze incoerente.

– Nu e drept. Oamenii n-ar trebui să facă rău

celor buni. Aşa ceva nu trebuia să se întîmple. Fiecare muşchi din corpul lui era încordat din cauza efortului de a se stăpîni să nu urle de teamă şi furie.

– Ar fi trebuit să fiu aici! gemu el răguşit. Blestemaţi fie cei care au făcut asta! Îi voi găsi, iubito. Nu-ţi vor mai face niciodată vreun rău, îţi promit. Îi cuprinse faţa în mîini, simţindu-se stîngaci şi neîndemînatic în faţa delicateţii ei. Mă auzi, Sunny? Mă...

Deodată simţi o atingere pe cămaşă şi se întoarse. O văzu pe Mary Louise, cu teroarea întipărită pe faţă.

– E moartă? şopti ea.

– Nu! strigă el, apoi adăugă mult mai calm: Nu, sigur că nu. Îşi va reveni. Trebuia să reuşească să se controleze. Pentru Sunny. Pentru Mary Louise. Pentru el însuşi.

Ridicînd-o uşor, o întinse pe canapea şi se aşeză lîngă ea, întorcîndu-se din nou spre fată.

– Cheamă doctorul, Mary Luise. Îşi va reveni curînd... Se opri brusc, iar cuvintele îi rămaseră în gît cînd simţi că cineva îi strînge mîna.

– Sunny? Se apleca spre ea şi văzu că ochii i se deschid.

– Nu, şopti ea, cu o voce răguşită. N-am nevoie de doctor... N-a fost decît... decît...

– Sunny eşti rănită. Un doctor ne poate spune

ce ai.

– Nu, sincer, Ben. Vocea ei păru acum mai puternică şi încercă să zîmbească slab. M-a lovit tare, dar îmi voi reveni. Zău.

– Cine? întrebă Ben, cu o voce plină de furie. Cine a făcut asta?

O privire ciudată apăru şi apoi dispăru de pe faţa ei.

– A fost bărbatul de care ţi-am povestit, spuse ea ezitînd. Cel pe care l-am văzut cînd m-am plimbat singură, a cărui furie m-a înspăimîntat.

Ben închise ochii şi spuse încordat:

– Cum a intrat înăuntru, Sunny?

– Eu i-am dat drumul.

Cuvintele de-abia şoptite, spuse în chip de scuză, îi produseră lui Ben o furie cumplită. Prinzîndu-i faţa între mîini, o ţinu strîns şi se apropie de ea, cu ochii mari.

– Nu poţi face asemenea lucruri, spuse el cu o voce scăzută, respirînd greoi. S-ar putea ca eu să nu fiu în stare să văd margaretele, dar Dumnezeule mare, Sunny, tu poţi vedea printre ele. Mîinile îi tremurau de efortul de a rămîne calm. Acolo, afară, există şi răul, continuă el. Există. Şi dacă nu-l poţi vedea, nu faci decît să te păcăleşti pe tine.

Întoarse furios capul cînd auzi în spatele lui pe cineva respirînd şi îşi aminti de prezenţa fetei.

– Mary Louise, spuse el, trecîndu-şi distrat o mînă prin păr. Vreau să-ţi mulţumesc. Bătutul tău la uşă probabil că l-a speriat.

Împingîndu-şi ochelarii în sus cu degetul arătător, Mary Louise privi neliniştită de la Sunny la Ben.

– Sunny? şopti ea nervoasă.

– Nu voi păţi nimic, Mary Louise, spuse Sunny, zîmbind încurajator. Ai face mai bine să te duci acum. Tatăl tău trebuie să sosească dintr-o clipă în alta şi se va îngrijora din cauza ta.

După ce-i aruncă lui Ben o privire furioasă, Mary Louise se întoarse şi ieşi din apartament. De îndată ce uşa se închise în urma ei, Ben se întoarse spre Sunny şi o luă în braţe.

– Am crezut... n-am ştiut... Părea să nu găsească cuvintele în timp ce-o legăna în braţe, cu faţa lipită de gîtul ei moale şi cald.

– Ştiu, şopti ea, mîngîindu-i faţa. Ştiu, dragul meu. Acum e totul bine.

El rîse scurt, uşor batjocoritor.

– Eu însă sînt total nefolositor. Tu ai fost atacată şi eu tot ce pot să fac e să ţip la tine. În loc să te liniştesc.

Ea îşi roti capul pentru a-l privi în ochi.

– Tu mi-ai dat tot ce aveam nevoie, cînd aveam nevoie. Nu crezi că pot înţelege din ce cauză erai furios?

înţelegea. El vedea asta în ochii ei.

– Sunny, trebuie să stăm de vorbă despre asta, spuse el. Ştii ce avem de făcut acum, nu?

– Nu! exclamă ea. Nu, Ben... te rog! Voi sta în apartament, îţi promit. Nu vei mai avea nici un motiv pentru care să te îngrijorezi din cauza mea. Voi...

– Sunny, spuse el, întrerupîndu-i şuvoiul de cuvinte. Trebuie. Ştiu că-ţi este teamă de ce ar putea exista în trecutul tău, dar nu mai putem amîna. Mă tem că ne-a ajuns din urmă.

– Nu-i asta. Îşi îngropă faţa în gîtul lui, punîndu-şi braţele împrejur. Nu mă mai tem de asta. Oh, sau poate, puţin. Dar cred că acum m-aş putea descurca.

– Atunci ce e? De ce nu vrei să afli cine eşti?

Trecură cîteva momente pînă ce ea vorbi şi atunci respiră adînc şi spuse ezitînd:

– Ben, ţi-am spus că înţeleg de ce te-ai înfuriat pe mine. Te-ai înfuriat pentru că... pentru că ţii la mine.

Lui Ben aproape îi veni să rîdă de această descoperire, dar n-o făcu. Tăcu şi ascultă ce avea ea de spus.

– Dar tu ţii la „Sunny", Ben, şopti ea, ridicînd privirea şi uitîndu-se în ochii lui. Dacă nu vei mai ţine la persoana care se va dovedi că sînt? Dacă nu voi mai fi Sunny?

Închizînd ochii neputincios, trecu un moment pînă ce el putu să-i răspundă:

– Iubito, nu-mi pasă dacă eşti Somnorosul, Morocănosul sau Doc. Asta nu va schimba ceea ce simt pentru tine. Ridică mîna pentru a-i atinge uşor faţa. Nu crezi că şi eu sînt îngrijorat pentru acelaşi lucru? Dacă, atunci cînd îţi vei aminti cine eşti, nu vei mai simţi ce simţi acum pentru mine? Amîndoi ne-am furişat în jurul sentimentelor noastre, pentru că am fost obligaţi s-o facem. Dar acum, trebuie să înfruntăm adevărul. Chiar dacă eşti căsătorită, există acolo, undeva, un bărbat care te iubeşte. Chiar tu ai spus-o. Cînd îţi vei aminti cine eşti, îţi vei aminti şi de el. Şi oare asta te va face să mă părăseşti pe mine?

Ea deschise gura pentru a protesta, dar el o opri, punîndu-i un deget pe buze.

– Nu spune nimic. Nu poţi şti acum cum vei simţi. Am vrut doar să ştii că şi eu mă confrunt cu aceeaşi teamă. Dar nu pot lăsa ca asta să mă oprească. Nu vom putea avea niciodată un viitor, dacă nu avem grijă de trecut. Înţelegi ce vreau să spun?

– Da, spuse ea tristă. Dar pot să-ţi spun ceva despre chipul din visul meu?

– Asta nu mă va face să mă răzgîndesc.

– Poate că nu, dar vreau oricum să ştii. Îşi coborî privirea şi începu să mîngîie materialul că-

mășii în dreptul umărului. Ți-am spus că l-am iubit... și așa a fost. Dar nu e la fel cu ceea ce simt pentru tine. Ridică privirea și se uită la el, apoi privi în gol. Nu-l „vreau", șopti ea.

Ben respiră adînc, cu furie. Dumnezeule, cum va putea el să-i dea drumul să plece, fără să fi făcut dragoste cu ea? Acum, cînd hotărîse să-i afle trecutul, voia cu disperare să dea înapoi. Voia s-o țină lîngă el pentru totdeauna și să nu dea nimănui ocazia să-i despartă.

– Mă bucur, spuse el simplu. Dar asta nu schimbă nimic. Tot trebuie să aflăm.

– Da, știu, murmură ea, apropiindu-se mai tare de el, de parcă simțise și ea singurătatea cuprinsă în aceste cuvinte.

Ben își simțea picioarele de plumb în timp ce urca scările ultimului etaj. Fusese surprinzător de ușor să afle despre ea. Prea ușor. De ce nu-i pregătise soarta niște piedici în calea aflării adevărului, lăsîndu-l să o mai păstreze încă puțin timp?

Chelsea Barron. Chiar și numele sugera aura bogăției. Moștenitoarea familiei Barron, fată din

înalta societate... Douăzeci și opt de ani, sofisticată, nu douăzeci și cinci și naivă. Simțea deja cum Sunny dispare de lîngă el, iar locul rămas gol era cumplit de dureros.

Îi fusese atît de teamă că va afla că este căsătorită. Doamne, ce glumă bună! Ar fi fost mult mai bine să fie căsătorită. S-ar fi putut lupta cu un bărbat pentru ea. Dar nu se putea război cu un stil de viață, cu o moștenire. Ea repreezenta tot ce lăsase el în urmă, numai în proporții mult mai mari.

Cînd memoria îi va reveni, nu avea cum să rămînă lîngă el. Ce avea el să-i ofere care să se poată compara cu ce avea ea deja? Un viitor nesigur lîngă un bărbat care nu se hotărîse încă ce vrea de la viață. Nu era prea mult de oferit pentru o moștenitoare.

Se opri în fața ușii apartamentului, amînînd întîlnirea cu ea cît putea de mult. Știa că acum n-o mai putea ține aici. Nu ,după ce aflase azi. Familia ei o căuta probabil, înnebunită de îngrijorare.

Umerii i se lăsară în jos, în semn de înfrîngere, gîndindu-se ce însemna plecarea ei. Cum o putea lăsa să plece? Viața i-o lăsase în lumea lui o perioadă scurtă, mult prea scurtă de timp. Pentru ce anume îi fusese dat să cunoască paradisul, pentru ca apoi să-i fie smuls brutal din mînă.

Brusc, buzele i se subțiară, ochii cenușii deve-

niră duri ca oţelul şi îşi aruncă bărbia înainte cu hotărîre. De ce să-i dea drumul să plece fără să păstreze o parte din ea? Avea la fel de mult dreptul la ea ca oricine altcineva din lume. El o găsise, o botezase, o iubise.

Nu, se corectă el în gînd. El iubea o iluzie. O iluzie pe care o numise Sunny. Poate că Chelsea Barron nu va voi un visător ca el, însă Suuny voia. Şi avea dreptul să păstreze iluzia pentru el. Bine sau rău, cînd ea va pleca, el va rămîne cu o parte care nu-i va putea fi luată niciodată.

Cu o expresie aspră şi neclintită pe faţă, Ben descuie uşa şi intră.

Sunny privea pe fereastra dormitorului grădina de dedesubt. Ultimele două zile păruseră o eternitate. Ben nu se răzgîndise cu privire la aflarea identităţii ei şi se ocupase de asta cu hotărîrea şi încăpăţînarea unui buldog. Ei îi venea să plîngă văzînd cum lumea ei e pe cale să se prăbuşească, iar ea nu poate face nimic.

Lăsînd perdeaua să cadă, plecă de la fereastră. Începu să se plimbe agitată, îndreptîndu-se spre living, apoi se opri cînd auzi uşa de la intrare

închizîndu-se.

El venise acasă. Deja îi putea simţi prezenţa în apartament, iar paşii ei deveniră mai repezi în timp ce un zîmbet de bun-venit îi apăru pe buze. Dar cînd intră în cameră şi-l văzu stînd încordat în mijlocul living-ului, zîmbetul ei îi dispăru.

Aflase. Ochii ei examinară disperaţi trăsăturile aspre ale feţei lui, în timp ce gîndurile i se îmbulzeau cu disperare în minte. Cum se putuse întîmpla aşa repede? Trecuseră doar două zile. Ar fi trebuit să-i ia mult mai mult.

Privirea ei alunecă de la faţa lui, rătăcind la întîmplare prin cameră, cuprinsă de panică. Trebuia să pună capăt. Nu putea permite să se întîmple un asemenea lucru. Undeva trebuia să existe o salvare la ceea ce vedea în ochii lui.

Un sunet înăbuşit o făcu să tresară şi să privească spre el. Îl văzu îndreptîndu-se cu paşi mari către ea. Cînd ajunse exact în faţa ei, trăsăturile aspre ale feţei se îmblînziră deodată şi fură înlocuite de o vulnerabilitate dureroasă. Avea nevoie de ea. Disperarea din interiorul lui ajunse pînă la ea, împingînd-o în braţele lui.

El ridică o mînă pentru a-i atinge faţa, o mîngîiere blîndă, ezitantă, care-i sfîşie inima. Deodată, mîna lui căzu şi îşi închise ochii, nu înainte însă ca ea să vadă durerea din adîncul lor. Întorcîndu-se brusc, străbătu camera şi merse la fereastră, tră-

gînd perdeaua cu o mînă ce tremura.

Nu-l va lăsa să se închidă în sine de data aceasta. Nu acum, cînd avea atîta nevoie de ea. Nu cînd ea avea o nevoie disperată de el. Merse încet pînă ajunse în spatele lui şi-i atinse braţul cu mîna.

Atingerea păru să declanşeze o explozie, pentru că el se întoarse şi o cuprinse în braţele lui, îngropîndu-şi faţa la gîtul ei cald. Ea îi simţi corpul ce tremura de dorinţă în timp ce-o ţinea strîns în braţe.

În acea clipă în îmbrăţişare nu mai rămase decît femeia şi bărbatul. Corpurile lor păreau făcute unul pentru celălalt.

– Nu ne vom opri. Aplecîndu-se, Ben o ridică şi o duse în dormitor, aşezînd-o uşor pe pat.

Îngenunchind lîngă ea, o privi drept în ochi şi ei i se păru că încearcă să-i pătrundă pînă în suflet.

– Asta e ceea ce vrei, nu-i aşa?

Ea întinse mîna şi-i atinse faţa, absorbind căldura degajată, cu vîrfurile degetelor. Cuvintele ce urmară le rosti răguşit:

– Mai mult ca orice pe lume.

Expirînd adînc, el se aplecă şi începu să-i descheie bluza. Mîinile ce-i tremurau nu-l împiedicară în mişcări, iar cînd ultimul nasture fu descheiat, el dădu încet materialul la o parte, cu o infinită

grijă.

Din acel moment, lui Sunny i se păru că vede dragostea lor cu alţi ochi. Fiecare mişcare, fiecare mîngîiere i se întipărea clar în minte. Îl ajută nerăbdătoare să o dezbrace de haine. Atingerea lui îi produse în corp vibraţii asemănătoare unui curent electric, iar în minte i se întipări imaginea mîinii lui bronzate cuprinzîndu-i sînul alb. Îi simţi limba învîrtindu-se în jurul sfîrcului ei tare şi întunecat, apoi sugîndu-l cu putere în gură.

Cînd el se ridică şi începu să se dezbrace, simţi căldura şi dorinţa ce pulsau dedesubt, însă mintea ei păstră imaginea frumuseţii masculine... pieptul larg, cu păr des şi cîrlionţat, şoldurile înguste şi coapsele puternice şi musculoase.

Însă partea cea mai frumoasă era intensitatea plăcerii zugrăvite pe faţa lui, cînd văzu efectul produs asupra ei de atingerea lui. Cînd ea începu să-i mîngîie locurile descoperite cu o clipă înainte, el scoase un strigăt de animal şi o strînse cu putere în braţe, lipindu-i corpul gol de al lui.

Asta era. Motivul existenţei ei, motivul pentru care se întîlniseră unul pe altul după ce amîndoi merseseră împiedicîndu-se prin întuneric. Erau făcuţi să fie unul.

Plimbîndu-şi disperată mîinile peste corpul lui puternic, bărbătesc, ea căuta să-şi imprime în suflet făptura lui. Nu conta ce se va întîmpla

mîine. Acum şi pentru totdeauna erau inseparabil legaţi.

Ben nu-şi putu înăbuşi un geamăt de durere cînd ea îşi petrecu picioarele subţiri în jurul lui. Sfinte Doamne, ce făcuse el ca să merite un astfel de miracol de plăcere? Ea dăruia atît de necondiţionat. Avea nevoie şi accepta înfometată tot ceea e el avea de dat.

Te rog Doamne, ajută-mă să nu o fac să sufere. Lasă-mă să-i dau tot atîta plăcere cît îmi dăruieşte şi ea.

Încet, se retrase, ezitînd. Apoi ceea ce văzu pe faţa ei îi alungă orice îndoială. Ea îl aştepta. Nevoia ei era la fel de mare ca a lui.

Apucîndu-i fundul cu mîinile, el o ridică şi cu mişcări foarte încete o pătrunse, simţind căldura dinăuntru. Se opri înainte de a o penetra total şi, ţinînd-o strîns, începu să o mîngîie uşor.

Îi simţi unghiile înfigîndu-i-se în umeri, o auzi scoţînd mici sunete sălbatice, de animal şi bucuria îi invadă sufletul. Niciodată pînă acum nu fusese mai preocupat de plăcerea unei femei ca de a lui. Îi simţi corpul cutremurîndu-se, iar asta îi

potoli foamea, făcîndu-l să dorească să-i dăruie şi mai mult.

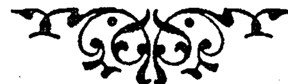
– Te rog, Ben... acum! exclamă ea, iar cuvintele îi pătrunseră adînc în inimă.

– Da... Oare acel geamăt răguşit era al lui? Acum!

Pătrunse adînc şi cu putere, simţind intensitatea atingînd proporţii incredibile, iar căldura ei umedă păru să-l înghită. Se mişca din ce în ce mai repede, pierzînd controlul mişcărilor şi acţionînd doar sub impulsul dorinţei.

Apoi miracolul se petrecu. O auzi strigîndu-i numele şi simţi cum e străbătută de fiori puternici, ce-i făceau corpul să vibreze sub trupul lui înfierbîntat. Ca şi cînd ar fi fost o singură fiinţă, plăcerea ei i se transmise şi lui. Ben simţi explozia haotică din interiorul lui, înainte ca uşurarea ei să înceapă.

Cînd în cele din urmă reveni din acea ceaţă euforică, se afla întins lîngă ea, strîngîndu-i trupul subţire şi înfierbîntat, iar inima i se topi cînd ea se ghemui mai aproape, îngropîndu-şi faţa la gîtul lui.

Stătură amîndoi întinşi pe patul răvăşit, privind cum se lasă înserarea şi cum se aşterne noaptea. După fiecare explozie de dragoste crezură că îşi satisfăcuseră foamea. Şi de fiecare dată se pomeniră şi mai înfometaţi unul de altul. Intrară în noapte continuînd să se iubească, fiecare alungînd gîndul că această noapte nu va dura veşnic. Îşi împărtăşiră unul altuia secretele trupurilor şi sufletelor lor, fără nici o rezervă, făcînd ca fiecare minut să conteze, pentru că ştiau că noaptea va aduce inevitabil ziua de mîine.

Capitolul 9

Sunny încercă din nou să deschidă ochii, dar pleoapele erau prea grele să-i asculte comenzile slabe trimise de creierul ei. Ceva nu-i dădea linişte. Era ceva de care avea nevoie, ceva ce trebuia să-şi amintească.

Deodată, îşi simţi corpul năpădit de un val de căldură, cînd amintirile nopţii trecute începură să-şi facă drum spre suprafaţă. Ben iubind-o, făcîndu-i plăcere, trezindu-i senzaţii care i se păreau şi acum greu de crezut. Nu-i ascunsese nimic şi o făcuse şi pe ea să facă acelaşi lucru cu

el. Îi arătase tandreţe şi foame, vulnerabilitate şi putere. Îi dăruise noi dimensiuni ale lui pe care să le iubească.

Se rostogoli pe o parte, simţind nevoia să reînnoiască promisiunile făcute de corpul ei noaptea trecută, să simtă căldura lui din nou. Însă braţele ei nu găsiră nimic. Forţîndu-se să deschidă ochii, privi o clipă spre forma imprimată în perna de lîngă ea, apoi îşi îngropă faţa în ea, inhalîndu-i mirosul care încă mai persista.

Întinzîndu-şi mîinile deasupra capului, se trezi pe deplin.

– Dacă muntele nu vine la Mahomed, atunci vine Mahomed la mute, murmură ea, zîmbind şi ridicîndu-se din pat, pentru ca apoi să se îndrepte spre living.

Ajunse în mijlocul camerei, cînd el intră înăuntru. Oprindu-se brusc, rămase ca paralizat de parcă nu se aşteptase s-o vadă. Apoi ochii lui reci se îmblînziră, cînd îşi coborî privirea asupra corpului ei gol. Porni spre ea, apoi se opri, clătinînd din cap cu putere, de parcă voia să şi-l limpezească.

Întorcîndu-se apoi, spuse:

– Trebuie să stăm de vorbă de îndată ce te îmbraci.

Vocea încordată, lipsită de orice intonaţie, păru să rămînă în urma lui în cameră după ce el

ieşi, iar dintr-o dată amintirile nopţii trecute păliră, pentru a fi înlocuite de altele mai puţin frumoase. El ştia cine era ea.

Fericirea fără margini pe care o simţise cînd se trezise, dispăru, lăsînd-o palidă şi tremurînd. Întorcîndu-se din faţa uşii deschise, se îmbrăcă cu mişcări crispate, mecanice, apoi merse încet în cealaltă cameră. El stătea la locul lui obişnuit din faţa ferestrei, de parcă ceva de afară îi putea da răspunsurile pe care nu le găsea nicăieri altundeva.

Păru să-i audă paşii, pentru că spuse încet:

– Stai jos, Sun... Se opri brusc şi ea îi văzu degetele strîngînd cu putere perdeaua. Stai jos.

Ea se aşeză pe canapea, aşteptînd. Încet, clipele trecură în tăcere, pînă ce el vorbi din nou, iar cînd o făcu lipsa oricăror emoţii din vocea lui o înspăimîntă.

– Numele tău este Chelsea Barron. Ai douăzeci şi opt de ani. Locuieşti cu tatăl tău, R.L. Barron, la marginea Houston-ului. Ai fost răpită cu două zile înainte să... de ziua în care te-ai trezit în acea cameră.

– Răpită? şopti ea. De ce ar vrea cineva s-o răpească? Datele îi erau furnizate mult prea repede. R. L. Barron? întrebă ea. Numele nu-i spunea nimic despre bărbatul care se presupunea că este tatăl ei.

– Înţeleg că numele nu-ţi spune nimic? Se întoarse şi merse la scaunul din spatele biroului.

Ea clătină din cap, în loc de răspuns. Era mult prea mult. Cum ar fi trebuit să reacţioneze? Doar nu se aştepta să fie încîntată?

– R. L. Barron este unul din membrii familiei Barron din San Francisco. Tu eşti unul din membrii familiei Barron din San Francisco. Cînd ea îl privi inexpresiv, el continuă nerăbdător: Bani... putere... orice doreşti, găseşti la clanul Barron. Generaţii întregi care au avut bani. Putere moştenită de la o generaţie la alta. Faci parte dintre oamenii frumoşi, Sun... Chelsea.

– Nu-mi spune aşa, exclamă ea. Nu sînt Chelsea. Sînt Sunny.

– Acum. Dar de îndată ce-ţi vei aminti, vei fi din nou Chelsea. Rîse tăios. Ţi-ai luat doar o mică vacanţă de la ea.

Amărăciunea din vocea lui o sfîşie. Lui nu-i plăcea Chelsea Barron. Deodată, ceva în legătură cu acest nume o şocă.

– Barron? Atunci nu sînt căsătorită? Uşurarea îi produse fiori în corp, apoi ridică privirea şi văzu o nouă expresie în ochii lui care-i alungă uşurarea.

– Nu, nu eşti căsătorită. Se pare că nu crezi în căsătorie. Ci doar în logodne.

Ce se întîmplase cu bărbatul care o ţinuse în braţe noaptea trecută şi-i şoptise vorbele pe care îi jurase că nu le mai spusese nimănui pînă atunci? Cînd îi luase locul celălalt Ben?

– Spune-mi, te rog, spuse ea şoptind.

Pentru o clipă i se păru că Ben al ei venise înapoi. Văzu o durere profundă în ochii lui, dar numai pentru o clipă. Apoi, totul dispăru şi nu rămase decît duritatea oţelului.

– Noaptea trecută... Se opri şi-şi privi pumnii strîns încleştaţi. Noaptea trecută am luat o hotărîre. Poate n-a fost cea mai bună, dar nu-mi pare rău. Ştiam că Sunny voia să dea ceea ce eu cu disperare voiam să iau. Şi ştiam că Chelsea nu va pierde nimic.

Ea îşi duse o mînă la gît, părînd că se sufocă.

– Spune-mi. *Nu mă mai pedepsi*, se rugă ea în gînd. Te rog, spune-mi, repetă ea cu glas tare.

Privi spre el şi deodată, de parcă era scris cu litere de-o şchioapă pe peretele din spatele lui, ştiu. El nu o pedepsea pe ea. Se pedepsea pe el însuşi. Era speriat şi nu era obişnuit cu acest sentiment. Se pedepsea pe sine, pentru că îi era teamă.

Ben îşi înălţă capul şi ochii li se întîlniră. Se priviră fix o clipă, după care, cu mare efort, el îşi luă ochii de la ea.

– Partea asta nu contează, spuse el răguşit. Ceea ce contează e că tatăl tău înnebuneşte căutîndu-te.

– Dacă e aşa de bogat, de ce n-au scris ziarele despre dispariţia mea? întrebă ea, rugîndu-se să fie o greşeală. Asta e o parte a motivului pentru care simţeam că nu aparţin nimănui.

– Răpitorii au ameninţat că te omoară dacă tatăl tău contactează poliţia. El a luat imediat legătura cu autorităţile, dar a făcut totul pe ascuns. Dacă ar fi lăsat ca ziarele să afle povestea, răpitorii ar fi ştiut că nu şi-ar fi ţinut cuvîntul.

Părea că el deţine, într-adevăr, toate datele.

– Cum ai aflat toate atea? Ai luat legătură cu poliţia?

– Nu, aveam de gînd să-l las pe Charlie să facă asta pentru mine, dar de îndată ce i-am dat descrierea făcută de tine bărbatului care te-a atacat, el l-a recunoscut. Se pare că acest bărbat a comis tot felul de infracţiuni de-a lungul anilor. L-am găsit şi... Se opri şi faţa i se contorsionă de furie, amintindu-şi. L-am găsit şi el ne-a spus ceea ce voiam să ştim. Privi prin ea, de parcă vedea ceva ce ea nu putea observa. Nu va mai face rău nimănui, termină el, cu o voce care-i provocă fiori reci pe şira spinării.

Nu voia să ştie ce se întîmplase cu bărbatul cu păr blond. Rămase nemişcată, concentrîndu-se

cu putere la cele spuse de el. Apoi realiză că el nu atinse punctul care-o urmărea în coşmarele ei.

– Acel bărbat, Ben. Cel din visele mele. Ai aflat cine este... şi ce i-am făcut?

Întrebarea păru să nu-l intereseze, de parcă uitase complet de acel vis.

– Nu. Se ridică şi înconjură biroul, apoi se sprijini cu mîinile de el. Să-ţi spun sincer... am presupus că era... unul din logodnicii tăi.

– Logodnici? Cîţi am avut? întrebă ea uimită.

Deodată, ca prin minune, ochii lui scînteiară amuzaţi.

– Se pare că nici atunci cînd eşti Chelsea nu te comporţi aşa cum se aşteaptă lumea din partea ta. În ultimii patru ani ai avut şase logodnici.

– Şase! Sări în picioare, începînd să meargă agitată prin cameră. Nimeni nu poate avea şase logodnici.

– Tu ai avut. Chicoti. Cu doi dintre ei a durat mai puţin de o săptămînă. Nici unul n-a rezistat mai mult de trei luni.

– Asta e... asta e depravare! exclamă ea, întorcîndu-se cu faţa la el. Vru să spună mai mult, apoi realiză că pierduse şansa să stea de vorbă cu Ben al ei. Trebuia să-l facă să se deschidă faţă de ea, înainte de a dispare din nou.

– Ben. Veni mai aproape de el, căutînd în

minte ceva potrivit de spus. Chelsea nu are un logodnic în clipa de faţă, nu-i aşa?

El o privi îngrijorat.

– Nu... Conform ziarelor mai vechi, pe care le-am citit, ai rupt ultima logodnă înainte de a fi răpită.

– Atunci nu e nimic ce poate schimba ceea... înghiţi nervoasă... ceea ce avem.

– N-avem nimic în afara unui vis şi a unui nume, spuse el încordat. Chiar dacă nu eşti logodită cu bărbatul din visele tale, îl iubeşti. Tu ai spus-o. Respiră adînc. Şi dacă el nu există, rămîne încă problema a ceea ce eşti.

– Sînt Sunny. Îl privi încăpăţînată, provocîndu-l să îndrăznească să nege acest lucru.

– Te-ai născut Chelsea şi te vei întoarce la Chelsea.

Închizînd ochii, ea se lăsă pătrunsă de hotărîrea din vocea lui. Putea să aibă dreptate?

– Nu vreau să mă întorc la Chelsea, şopti ea.

– N-ai încotro. Plecă de lîngă birou şi se întoarse cu spatele la ea. L-am sunat pe tatăl tău. I-am spus că vei veni acasă în această dimineaţă. N-a fost prea încîntat că n-am vrut să-i spun unde eşti, dar m-am gîndit că nu vei dori să te duci de una singură.

– Nu vreau să mă duc deloc!

– Am chemat un taxi şi le-am dat deja adresa.

Era ca şi cum ea nici nu vorbise. Va sosi în jumătate de oră.

Ea îşi duse mîinile la piept, ca şi cum durerea devenise insuportabilă.

– Şi cînd îmi voi aminti cine sînt, nu mă vei mai voi? Cu mişcări furioase, ea îşi trecu pumnii peste obraji pentru a-şi şterge lacrimile ce-i curgeau pe faţă.

Aşteptă... şi aşteptă. I se părea că aşteaptă de-o veşnicie. Abia atunci ştiu că tăcerea era răspunsul lui.

Întorcîndu-se, îl văzu prin valul lacrimilor. Încercă să schiţeze un zîmbet, dar nu putu să-şi stăpînească tremuratul.

– Cred că voi aştepta taxiul jos.

El îşi ridică brusc privirea.

– Nu-i nevoie, spuse, cu voce aspră.

– Ba da... Rîse amar. Ba da, e nevoie, şopti ea, apoi ieşi din cameră.

Sunny coborî în goană cele trei etaje şi abia cînd ajunse la parter încetini şi mîngîie uşor balustrada, pentru ultima oară, ieşind apoi în stradă. Se aşeză pe treptele din faţa intrării şi-şi cuprinse genunchii cu mîinile, punîndu-şi capul pe braţe şi aşteptînd sosirea taxiului care o va duce departe de tot ce-i era drag în viaţă.

Abia după cîteva momente simţi o atingere pe cot şi deschizînd ochii, o văzu pe Mary Louise

aşezată lîngă ea.

– Te-am văzut plecînd şi te-am strigat, dar nu m-ai auzit, spuse ea, cu voce mai morocănoasă decît de obicei.

Sunny îşi înălţă capul şi zîmbi.

– Mary Louise, ce-ai zice dacă ai avea o prietenă bogată?

Fata o privi gînditoare.

– Am o prietenă, spuse ea în cele din urmă.

Sunny o privi din cap pînă în picioare.

– Îţi stă bine în blugi. Îmi pare rău că n-am mai reuşit să-ţi tundem părul, spuse ea cu regret. Acum, aş vrea să reformulez întrebarea. Aş mai fi prietena ta, dacă aş avea alt nume şi aş avea o grămadă de bani?

Deodată Sunny văzu că ochii fetei se umplură de spaimă, pe care însă şi-o ascunse repede printr-o reacţie de furie.

– Pleci! strigă ea. Pleci şi nu te mai întorci.

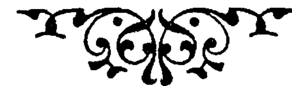
– Mary Louise, începu ea, punînd o mînă pe braţul fetei. Putem fi prietene în continuare. Poţi...

– Pe cine încerci să păcăleşti? şuieră ea. Dacă eşti bogată de ce ai vrea să ai de-a face cu oameni ca Ben şi ca mine? Şi ce te face să crezi că noi te-am vrea? adăugă ea. Se ridică brusc în picioare şi alergă în casă, cu mişcări stîngace accentuate de furie.

Sunny o privi fără să spună nimic, apoi îşi puse din nou capul pe genunchi. Din nou frica. Nu se va sfîrşi niciodată? Îi conducea pe toţi, le controla fiecare acţiune?

În timp ce aştepta, numărînd minutele care se scurgeau, simţea cum toate emoţiile o părăsesc. Cînd în cele din urmă taxiul opri, se ridică şi merse spre el, avînd simţurile complet amorţite.

Era aproape o uşurare să vezi decurgînd totul fără cea mai mică emoţie, fără să simţi durerea că maşina te duce departe, foarte departe de Ben.

Prin geamul prăfuit al uşii de la intrare, Ben privi taxiul plecînd, apoi se întoarse şi începu să urce încet scările.

În faţa apartamentului lui ezită, nefiind dornic să intre în camerele goale. După o clipă, respiră adînc şi deschise uşa, lăsînd-o întredeschisă pentru a alunga claustrofobia singurătăţii. Plecase. Făptura ei dătătoare de viaţă dispăruse, lăsînd totul trist, mobila veche în camerele triste şi vechi.

Trîntindu-se într-un scaun, se aplecă în faţă şi-şi acoperi cu mîinile tremurătoare faţa.

Cîndva, în jumătatea de oră care urmă, simţi la

un moment dat că cineva îl trage nervos de mînecă. Ridicînd îngrijorat privirea, o văzu pe Mary Louise stînd lîngă el, cu fața ei urîtă, arătînd şi mai urîtă din cauza durerii. Trăgînd-o în brațele lui începu s-o legene fără să spună nimic şi rămaseră împreună toată dimineața, găsindu-şi alinare unul în celălalt.

Sunny văzu casa înainte ca taxiul să oprească în fața ei. De pe stradă se intra pe domeniul proprietății şi aleea şerpuia formînd un cerc larg, pînă să ajungă în fața intrării principale. Casa nu avea nimic modern în aspectul exterior. Era veche şi plină de demnitate. Era aşezată pe o colină, de unde privea spre o pajişte verde şi un lac albastru. Sunny o contemplă şi aproape că-şi putea închipui doamnele în rochii ample, plimbîndu-se sub umbrele, în timp ce viorile cîntau pe fundal *Humoresca.*

Cînd taxiul se opri în fața intrării mari, mărginită de coloane, ea rămase nemişcată, în ciuda privirilor insistente ale şoferului. Apoi, deodată, uşile duble de la intrare se deschiseră şi un bărbat dădu buzna afară, mergînd cu paşi mari, ezitînd

însă cînd ajunse în fața treptelor.

Era oare tatăl ei? Nu era înalt aşa cum şi-l închipuise. Era chiar sub înălțimea medie, deşi nu era scund, avea însă o constituție solidă. Fața era brăzdată de riduri datorate vîrstei, iar părul îi era cărunt. Deschizînd portiera maşinii, ea păşi afară şi merse încet spre treptele mari de piatră. Cînd ajunse pe ultima treaptă, sub cea pe care se afla bărbatul, murmură:

– Taxiul... nu am nici...

Înainte de a-şi putea termina propoziția, el o luă în brațe şi o strînse cu putere.

– Chelsea... Chelsea, murmură el de mai multe ori. După o clipă păru să-şi redobîndească controlul asupra emoțiilor şi respiră adînc, înainte de a se întoarce şi a privi peste umăr. Henry, plăteşte-i şoferului cît trebuie, te rog.

Sunny se întoarse şi văzu un alt bărbat ce stătea pe treptele dintre ei şi uşa de la intrare. Era înalt, cu părul cenuşiu şi purta o haină albă. În timp ce porni spre taxi, bărbatul, care era tatăl ei, spuse:

– Şi dă-i şi un bacşiş... un bacşiş mare, Henry.

Rîse... un rîs adînc, zgomotos... îşi puse brațul în jurul umerilor ei şi o conduse spre casă.

– El e majordomul, şopti el. Dar nu-l lăsa să te intimideze. E un sentimental, dedesubtul ținutei lui sobre. Se opri şi privi în jos spre ea. I-a fost dor

de tine... i-a fost atît de dor de tine, adăugă el. Vocea lui era intensă şi plină de durere.

Ea simţea că nu-şi găseşte cuvintele. Bărbatul acesta avea nevoie de ceva de la ea, ceva ce ea nu era sigură că-i poate dărui.

– Ben... Rostirea acestui nume îi produse un val de durere şi trecu un moment, înainte de a putea continua: Ben ţi-a spus că nu-mi amintesc nimic?

– Da, mi-a spus. O conduse într-o sufragerie mare. Îţi va lua timp, draga mea, dar îţi va reveni totul. Ai să vezi. O aşeză jos pe canapea lîngă el. Ştiu că-ţi va lua timp să-ţi revii, dar vom fi răbdători. De aceea n-am vrut să las poliţia să vină să-ţi pună azi întrebări. La privirea ei întrebătoare, el răspunse: Prietenul tău nu ţi-a spus despre asta?

Ea clătină din cap. Ben nu-i spusese mare lucru.

– Păi, după spusele lui, prietenul său, Charile, „stătea" pe bărbatul care te-a atacat, pînă ce Ben te-a dus acasă. Îmi închipui că poliţia l-a arestat de-acum şi că vor dori să vii să-l identifici. O opri cînd văzu că ea încearcă să protesteze. Nu pentru răpire. Le-am explicat că nu-ţi aduci aminte de asta, dar îl pot acuza de atac la persoană, pînă obţin mai multe dovezi. O bătu pe mîna rece. Nu-ţi face griji, continuă el. Dacă nu te simţi în stare pînă mîine, vom găsi noi ceva de spus. Se

opri şi o privi curios. Prietenul tău, Ben, pare foarte capabil, adăugă el.

Ea îşi strînse buzele, încercînd să le oprească din tremurat şi nu spuse nimic.

– Poate într-o zi vei dori să-mi povesteşti.

Ea închise ochii, dînd încet din cap.

– Poate, într-o zi. Clipind de mai multe ori pentru a opri lacrimile, ridică privirea şi văzu compasiunea de pe faţa lui. Eram... apropiaţi?

Lăsîndu-se pe spate, el oftă adînc.

– Aş vrea să pot spune da, dar ar fi o minciună. Nu, nu eram apropiaţi, şi folosesc trecutul, Chelsea, pentru că lucrurile se vor schimba. De data asta va fi altfel.

– Da, spuse ea simţind compătimire, dar nimic altceva pentru el. Sînt sigură că aşa va fi. Ridicîndu-se, ea merse la ferestrele ce se aflau pe un întreg perete al încăperii. Toate ferestrele şi uşile sînt atît de înalte? întrebă ea.

El rîse.

– Numai la parter. La etaj sînt de dimensiuni obişnuite. Astea sînt pentru a-i impresiona pe musafiri.

Ea rămase în picioare, privind tăcută pe fereastră. Apoi îl auzi tuşind nervos pentru a-şi drege vocea.

– Chelsea, mă tem că vom avea un musafir pe care nu eşti pregătită să-l primeşti. Max a sunat şi

a insistat să treacă pe aici.

– Max?

– Ultimul tău logodnic, îi explică el. Am crezut că e un fost logodnic, dar mi-a explicat că v-aţi împăcat.

– Oh... Se răsuci brusc. Tată... îţi spuneam tată?

– Am impresia că pe la spate foloseai formulări care nu pot fi reproduse, dar în faţă îmi spuneai tati.

Ea dădu din cap, rumegînd informaţia.

– „Tati" e mult mai drăguţ, dar nu prea merge cu aspectul casei, spuse ea tristă. Tati, a existat vreun motiv anume, pentru care am avut şase logodnici?

– Un motiv foarte bun, spuse el. Erai plictisită de moarte.

– Plictisită? Dar eu nu sînt niciodată plictisită.

El rîse.

– Deduc că viaţa ta a fost destul de palpitantă în ultimul timp.

Palpitantă? Într-un fel însă o descriere mai potrivită ar fi fost inimaginabil de frumoasă. Se întoarse apoi spre fereastră, cînd amintirea lui Ben îi umplu gîndurile. Ce făcea acum? Îi era la fel de dor de ea, cum îi era ei de el. Îi era vreun pic dor de ea.

Tresări nervoasă cînd auzi o bătaie puternică

în uşa de la intrare, apoi zgomotul unor voci pe hol. Persoana atît de insistentă trebuia să fie logodnicul ei. Era oare bărbatul care nu-i dădea pace în visele ei? Va vedea oare în ochii lui aceeaşi privire acuzatoare?

– Bună, Max, îl auzi pe tatăl ei spunînd. După cum vezi, Chelsea e acasă.

Ben, unde eşti? Am nevoie acum de tine. Respirînd adînc, ea se întoarse, pregătită să dea ochii cu bărbatul din coşmarele ei...

Numai că nu era el. Acest bărbat era înalt şi subţire... şi, spre norocul ei, un străin. Răsuflă uşurată şi le zîmbi celor doi bărbaţi.

– Tu trebuie să fii Max, spuse ea, mergînd spre el cu mîna întinsă. Tata mi-a spus că ne-am reînnoit logodna înainte de... înaintea accidentului meu.

– Da, aşa e. Îi reţinu mîna şi o privi cu nişte ochi înguşti, plini de curiozitate. N-a fost decît o neînţelegere prostească.

Minţea. Se vedea clar în ochii lui, dar Sunny nu spuse nimic. Zîmbi slab.

– Sînt sigură de asta, spuse ea amabilă. Dar sper că vei înţelege dacă te rog să ne amînăm logodna pînă îmi va reveni memoria.

– Dar... începu el să protesteze.

– Tati, cred că aş vrea să merg în camera mea. Sînt puţin obosită.

Văzu îngrijorarea din ochii tatălui ei şi, pentru o clipă, îi fu ruşine că minţise, dar avea nevoie să fie singură, să se poată gîndi.

– Sigur, draga mea. Voi...

– O duc eu sus, Ray, spuse Max. Cunosc doar drumul foarte bine.

Insinuarea era clară şi din nou ea avu senzaţia că era o minciună. *Te rog, Dumnezeule, ajută să fie o minciună.* Să se fi culcat cu acest bărbat era un sacrilegiu, după noaptea petrecută cu Ben.

– Nu, Max, spuse ferm tatăl ei. O conduc eu sus. Am de vorbit ceva cu Chelsea. Îi întinse mîna într-un gest de concediere. A fost drăguţ din partea ta să treci pe aici.

Înainte ca Max să mai poată protesta, tatăl ei îi puse un braţ protector în jurul umerilor şi începu să meargă spre uşa ce dădea în hol. Condu-l pe domnul, Shielding.

– Despre ce voiai să vorbim? întrebă ea în timp ce urcau scările curbate.

– Am vrut să-ţi spun că muşcatelor le merge bine anul acesta, spuse el cu faţa serioasă, dar cu ochii amuzaţi.

– Eşti drăguţ, spuse ea mirată. Fusese atît de preocupată să lupte împotriva întoarcerii acasă, încît uitase complet că el era un om foarte drăguţ. Minţea, ştii? spuse ea încet.

– Îţi aminteşti?

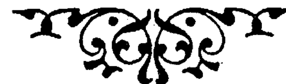
– Nu. Îl privi şi adăugă: Pur şi simplu ştiu.

– Mă bucur, murmură el răguşit. Şi mă bucur că mă găseşti drăguţ. Sper să continui să crezi aşa. Închise repede ochii şi spuse: Pentru că nu voi mai face aceeaşi greşeală a doua oară. Pentru o clipă, ea văzu durerea întunecîndu-i privirea din ochii căprui. Apoi o goni şi deschise o uşă în faţa ei.

– Asta e camera ta.

Ea privi în jur la camera somptuoasă şi atît de feminină. Era frumoasă. Tot ce-şi putea dori o femeie, îşi spuse ea în gînd. Atunci de ce şi-o dorea dezordonată, plină cu mobilă veche? Ochii ei admirară eleganţa din jur, apoi dintr-o dată se opriră, aţintiţi asupra unui portret ce atîrna vizavi de patul ei.

Era portretul bărbatului din visele ei.

Capitolul 10

Ben intră cu maşina prin intrarea din zidul de cărămidă şi simţi imediat briza răcoroasă a lacului ce sclipea în depărtare. Părea că bogăţia putea cumpăra chiar şi vremea. Restul Houston-ului se pîrjolea sub căldura mistuitoare, dar aici, în spatele zidului înalt, totul era verde şi răcoros.

Casa, situată pe un mic dîmb, nu-l intimidă aşa cum crezuse. Îl făcu să fie şi mai hotărît. Un om se poate comporta ca un nebun pînă îşi revine. Iar cele trei zile fuseseră îndeajuns. Trei zile fuseseră o eternitate.

Ajuns în faţa intrării impunătoare, opri motorul,

însă acesta refuză să se oprească. Trase atunci pe alee şi răsuci din nou cheia în contact. De această dată motorul nu se mai auzi. Se dădu jos din maşină, ştergîndu-şi mîinile transpirate de blugii decoloraţi.

Ezită doar o fracţiune de secundă, apoi îşi îndreptă umerii şi urcă scările ce duceau la uşile duble, uriaşe de la intrare. Privind cele două capete de lei din bronz ce serveau pentru a bate cu ei în uşă, ciocăni în modul convenţional, apoi îşi îndesă mîinile în buzunarele blugilor şi aşteptă.

Bărbatul care-i deschise uşa era înalt şi slab, iar părul cărunt şi haina albă îi dădeau un aspect demodat, un aer de demnitate specific unei lumi de demult. Rămase impunător şi tăcut, de parcă aştepta ca Ben să spună motivul vizitei sale.

– Primul obstacol, bombăni Ben printre dinţi, apoi spuse hotărît: Am venit s-o văd pe domnişoara Barron.

– Domnişoara Chelsea vă aşteaptă, domnule?

Ochii lui Ben se îngustară, buzele i se subţiară. Bărbatul ăsta ştia exact că Sunny nu-l aştepta. Era evident din felul în care se comporta. Dar Ben nu făcuse atîta drum, ca să cedeze atît de uşor.

– Mă va primi. Îl privi pe celălalt bărbat direct în ochi, provocîndu-l parcă să-l contrazică pentru încrederea în sine pe care o manifesta.

– Cine să-i spun că o caută?

Ben înghiţise destul. Îi va permite acestui cîine de pază cu aere de superioritate încă o singură întrebare, apoi va porni s-o caute de unul singur.

– Îi puteţi spune...

– Ben!

Strigătul lui Sunny străpunse aerul şi Ben ridică privirea şi o văzu coborînd în goană scările spre el. Dîndu-l la o parte pe bărbat, el intră în holul enorm exact la timp ca s-o prindă în braţe.

Pentru o clipă ce păru fără sfîrşit, cuvintele fură de prisos. Toate dorinţele lor se transmiseră în acea îmbrăţişare. Ben o ţinea strîns, încercînd să se convingă că este realitate. Singurătatea ultimelor trei zile se transformă într-o amintire dureroasă, cînd ea îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui şi se lipi de el cu o nevoie disperată.

– Te-ai răzgîndit, şopti ea în cele din urmă, cu gura lipită de pieptul lui.

Cuprinzîndu-i faţa între palme, el o privi în ochii albaştri.

– Sunny, nu ştiu dacă am fost nebun cînd te-am forţat să pleci sau sînt acum nebun, cînd te implor să vii înapoi. Ştiu doar că a fost un iad fără tine. Respiră adînc, pentru a-şi calma vocea. Deci... vii înapoi, iubito?

Ea clipi des pentru a-şi reţine lacrimile şi spuse

cu voce sugrumată:

– Da... te rog.

El îşi lăsă capul în jos, sprijinindu-şi fruntea de fruntea ei, simţind cum genunchii i se înmoaie de bucurie. N-ar fi trebuit să fie atît de uşor. Merita să fie pedepsit mai mult pentru prostia lui. Merita asta, dar, Dumnezeu îi era martor cît de fericit era că nu trebuia să mai sufere.

– Tu trebuie să fii Ben.

Ben îşi ridică capul, apoi se întoarse în direcţia din care venise vocea. Se pomeni examinat cu nişte ochi cercetători de un bărbat care, ţinînd cont de puternica asemănare, trebuia să fie tatăl lui Sunny.

Întorcîndu-se cu faţa spre el, Ben puse posesiv un braţ în jurul mijlocului lui Sunny, aruncîndu-i bărbatului o privire la fel de cercetătoare, care nu putea fi decît prieten sau duşman.

– Da, eu sînt, spuse el cu voce fermă. Nu-şi putea permite să-i arate respect, indiferent de vîrsta lui înaintată, pînă nu ştia cum va reacţiona acest bărbat. Am venit s-o iau pe fiica dumneavoastră acasă, cu mine.

– Chiar aşa? Tatăl ei se încruntă, privind perechea din faţa lui.

– Da. Îmi pare rău dacă vă deranjează...

– Să mă deranjeze? Dragul meu, ai toată recunoştinţa mea, spuse el, făcîndu-i cu ochiul lui

Sunny. Începusem să cred că nu voi mai scăpa de ea. O conversaţie atît de plictisitoare... nici nu-ţi poţi închipui. Cred că n-are decît un subiect în minte.

Ben o privi pe Sunny şi o văzu zîmbind aprobator.

– Nu pot crede asta, domnule. Nu mi s-a părut niciodată plictisitoare.

– Asta pentru că atunci cînd eram cu tine, nu eram nevoită să vorbesc despre tine, murmură ea încet.

Privind-o în ochii plini de dragoste şi dorinţă el se aplecă, atras irezistibil de ea. Trecuse atît de mult de cînd n-o mai atinsese, de cînd n-o mai gustase...

Deodată, un zgomot înăbuşit îi aminti de prezenţa tatălui. Ben tuşi pentru a-şi drege glasul şi-i zîmbi.

– N-ar fi mai bine să mergi să împachetezi?

Răspunzîndu-i la zîmbet, ea îi făcu semn în direcţia scărilor. El îşi îndreptă privirea într-acolo, apoi se întoarse uimit către ea. La capătul scărilor se aflau deja trei valize.

– Tocmai voiam să vin şi să te conving că nu poţi trăi fără mine.

Vocea ei răguşită îl făcu să dorească cu disperare să fie singuri. Mărindu-şi strînsoarea asupra mijlocului ei, luptă împotriva impulsului de a-şi

lipi corpul de al ei. Cînd îşi luă privirea de la Sunny, pentru a reuşi să-şi controleze emoţiile, îl văzu pe domnul Barron privindu-i cu un amestec ciudat de tristeţe şi încîntare.

Ben o luă înainte, întinzîndu-i mîna.

– Cred că acum vom pleca, domnule. Mi-a părut bine să vă cunosc.

– Spune-mi Ray. Strînse cu putere mîna lui Ben. Sper că nu veţi uita să mă invitaţi la nuntă. Ne vom cunoaşte mai bine şi vreau să păstrez legătura. Se opri şi privi spre Sunny. Am descoperit că-mi place foarte mult noua mea fiică.

– Nuntă? Dar, tati, n-am... începu Suuny.

– Sigur că sînteţi invitat, o întrerupse Ben. Nu ne gîndeam să vă lăsăm pe dinafară. Îţi duc bagajele la maşină, pînă îţi iei rămas-bun.

Cei doi începură să vorbească încet, în timp ce Ben se îndreptă spre bagaje. Dar înainte să ridice prima valiză, majordomul sobru apăru ca prin minune pentru a-l ajuta. Cîteva minute mai tîrziu, Ben stătea sprijinit de maşină, aşteptînd-o pe Sunny. Cînd ea şi tatăl ei ieşiră pe terasă, el îşi mută privirea cînd Sunny atinse uşor faţa tatălui ei. Ochii ei erau plini de lacrimi cînd veni în cele din urmă la el, făcînd semne de rămas-bun către cei doi bărbaţi ce stătea şi priveau.

Ceva în tăcerea ei era de neînţeles pentru

Ben, iar după ce trecură de zidul ce delimita proprietatea, el îi privi faţa căutînd o explicaţie.

– Îl vei putea vedea des... la urma urmei locuim în acelaşi oraş. *Nu şi în aceeaşi lume,* adăugă el în gînd, *dar în acelaşi oraş.*

– Da, ştiu, murmură ea. Mă tem doar că se va simţi singur. Mi-a devenit foarte drag în aceste cîteva zile. Se opri, privind pe fereastră, de parcă voia să-i evite ochii, apoi spuse liniştit: Ben, de ce te-ai răzgîndit?

Ceva se schimbase. În scurtul interval de timp de cînd se aflau în maşină, dispoziţia ei se schimbase într-un fel care-l îngrijora. Regreta oare deja că plecase cu el?

Privi drept înainte, încercînd să alunge tensiunea care începea să se adune în pieptul lui. Cînd tăcerea deveni de nesuportat, îşi învinse teama şi zîmbi, aruncîndu-i o privire:

– După ce ai plecat, spuse el, m-am aşezat şi m-am analizat foarte atent. Am început să-mi pun cîteva întrebări obiective. M-am întrebat dacă o femeie frumoasă poate ţine la un bărbat cu un trecut confuz şi un viitor nesigur, care nu e în stare să vadă lucrurile frumoase şi bune din lume, şi care atunci cînd reuşeşte în sfîrşit să le vadă nu poate crede în ele? Poate iubi un astfel de bărbat o femeie cu gust şi inteligenţă?

– Şi care a fost răspunsul?

Ea zîmbea acum, iar tensiunea din corpul lui se risipi. Dădu din umeri în loc de răspuns.

– Răspunsul meu a fost... de ce să nu-l iubească?

Cînd ea îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs, iar ochii îi scînteiară, el se linişti pentru o clipă. Poate că totul va fi bine. Poate vor reuşi.

Oprind maşina la marginea drumului, o răsuci spre el şi-i privi înfometat faţa.

– E ziuă şi nu sînt ameţit de faptul că te afli în patul meu. Vreau să ţi-o spun acum, ca să mă crezi. O mîngîie pe obraz, simţind pielea catifelată şi caldă sub palma lui aspră. Te iubesc, Sunny.

Ea îşi coborî pleoapele, nu înainte însă ca el să vadă că ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Da, şopti ea. Da, ştiu.

Ştia, dar era evident că asta n-o făcea fericită. Fuseseră lacrimi de tristeţe şi... ceea ce era şi mai incredibil... de durere.... cele văzute în ochii ei. Sfinte Doamne, doar nu-i era milă de el? Te rog, Dumnezeule, nu asta.

El nu voise decît să-i ofere o şansă. O şansă de a-i oferi ceva care să poată concura cu trecutul, atunci cînd şi-l va aminti. Asta era hotărîrea la care ajunsese la sfîrşitul celor trei zile atît de cumplite. După ce trecuse de durere, furie şi autocompătimire, se hotărîse. O va face să se

simtă atît de iubită, atît de dorită, încît nimic din trecutul ei nu se va putea compara cu prezentul. Avea de gînd să devină pentru ea o obişnuinţă fără de care să nu poată trăi. Iar dacă bărbatul din visele ei, încă o mai iubea, va trebui să lupte. Înainte ca ea să-şi fi recîştigat pe deplin memoria, Sunny va fi în întregime a lui.

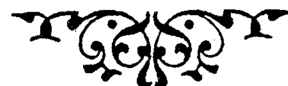

Sunny aşteptă tăcută ca Ben să descuie uşa apartamentului. Inhală mirosul familiar, simţind cum e învăluită de senzaţia de a se afla din nou în acel loc. Era acasă. Poate nu pentru totdeauna, dar pentru moment, a se afla aici era suficient. A fi cu Ben era suficient.

Privi vizavi pe hol spre uşa închisă. Era evident că Mary Louise îşi părăsise postul. Sunny va trebui s-o caute mai tîrziu şi spera că fata nu se retrăsese prea mult în sine.

Intrînd înaintea lui în apartament, simţi acea nevoie care o chinuise în toate aceste trei zile. Înconjură încet camera, trecîndu-şi mîna cu dragoste peste birou, peste braţul uzat al canapelei. Apoi se întoarse şi întîlni ochii lui Ben. Se cutremură uşor, pierzîndu-şi controlul şi alergă în

braţele lui deschise. Trecutul putea aştepta. Viitorul putea aştepta. Dragostea nu.

Sunny se strecură în vîrful degetelor în dormitor. Se opri şi privi spre bărbatul care dormea acolo. Se împăcase cu Mary Louise. Acum voia să facă acelaşi lucru şi cu Ben.

Îl iubea atît de profund pe acest bărbat. Ar fi vrut să întindă mîna şi să-i dea la o parte părul de pe frunte, să-i mîngîie faţa cu trăsături accentuate, dar se abţinu. Probabil că şi el dormise tot atît de puţin ca şi ea, în zilele cît fuseseră despărţiţi.

Închise ochii o clipă, amintindu-şi ce se întîmplase puţin mai devreme în acel pat. Disperarea din prima lor noapte petrecută împreună, fusese din nou prezentă în amîndoi. Deşi nu plănuise să dea totul pe faţă atît de repede, ştia că este necesar. Dacă voiau să-şi găsească amîndoi liniştea, trebuiau să cunoască adevărul.

Deveni dintr-o dată alarmată, cînd el se rostogoli, întinzîndu-şi braţele peste pat. Deodată, strînse cearceaful în pumn şi întoarse capul, cu ochii mari deschişi. Cînd o văzu stînd lîngă pat, capul îi căzu pe pernă şi îşi acoperi ochii cu dosul mîinii.

După o clipă, îşi dădu mîna la o parte şi zîmbind mulţumit, o prinse de braţ, trăgînd-o pe pat lîngă el.

– Ce era atît de important că a trebuit să mă laşi singur?

– Trebuia să pun lucrurile la punct cu Mary Louise, răspunse ea încet. Va mai dura puţin, dar cred că mă va ierta pentru că am plecat.

– Te va ierta. O culcă cu faţa pe pieptul lui. Te iubeşte. Numai că totul i-a amintit mult prea mult prin ce-a trecut mama ei.

– Ţi-a vorbit despre asta? întrebă Sunny uimită.

El rîse.

– Mary Louise şi cu mine am devenit buni prieteni după plecarea ta... singurul lucru bun ce s-a întîmplat după aceea. Mîinile lui alunecară peste mijlocul ei, ajungînd la fund şi o trase mai aproape de el, ridicîndu-şi o sprînceană spre ea.

– Da, probabil, murmură ea, distrasă de la gîndurile pe care le avea, de mîinile lui ce-i explorau corpul. Dar, Ben...

– Oh, dragostea mea... oftă el, închizîndu-şi ochii. Sînt atît de fericit că ai venit înapoi. Au fost trei zile cumplite. Mă întrebam mereu ce faci, ce simţi. Mă întrebam dacă ţi-ai amintit trecutul şi dacă m-ai uitat pe mine. O strînse mai tare şi şopti: Sper să nu-ţi aminteşti niciodată. S-ar putea

să fiu blestemat pentru asta, dar o doresc.

– Ben, repetă ea mai insistent, privindu-l rugător. În legătură cu amnezia mea.... Nu putu să continue. Frica o învălui, oprindu-i cuvintele, în timp ce capul îi căzu pe pieptul lui.

Simţi tensiunea din corpul lui, îi auzi respiraţia grea. Apoi, el o prinse de bărbie şi-i înălţă capul spre el.

– Cine eşti? Vocea lui deveni o şoaptă aspră, iar ochii erau duri ca oţelul.

– Chelsea... începu ea, închizîndu-şi resemnată ochii. Se rostogoli de pe el, dorindu-şi să poată minţi, dar ştiind că dragostea lor trebuia să se bazeze pe adevăr... şi Sunny, continuă ea. Şi oricît de mult aş vrea, pentru tine, nu le pot separa pe una de alta.

Îl privi printre gene. El stătea întins lîngă ea, cu ochii închişi, cu corpul încordat, cu faţa părînd sculptată în piatră.

– Îmi pare rău. Încercă fără succes să-şi ascundă disperarea din voce. N-am putut opri trecutul să revină. El îşi întoarse capul şi o privi cu ochii cenuşii pătrunzători, de parcă ar fi căutat ceva. Ceva ce nu era vizibil la suprafaţă, ci exista doar în sufletul ei. Apoi clătină încet din cap.

– Ţi-ai amintit. Vocea lui sugrumată părea uimită. Ţi-ai amintit totul şi asta nu schimbă nimic.

Nu era o întrebare. Era o concluzie care con-

ţinea şoc şi uşurare şi o imensă bucurie. El găsise probabil ceea ce căutase în ochii ei. Luînd-o din nou în braţe, începu s-o legene ca pe un copil, plimbîndu-şi nerăbdător mîinile pe corpul ei.

– Am aşteptat să se întîmple asta din prima zi. Iar acum, că s-a întîmplat, nu schimbă nimic. Rîse uimit. Nu-ţi pot spune ce înseamnă asta. E ca şi cum mi-a fost ridicată de pe suflet toată povara lumii. Mi-era atît de teamă ca nu cumva Chelsea să nu mă vrea.

Ea îşi lipi mîinile de buzele ce-i tremurau, începînd să rîdă şi să plîngă în acelaşi timp.

– Şi mie mi-era teamă că n-o vei dori pe Chelsea. Ştiam că o iubeşti pe Sunny, dar păreai atît de disperat s-o ţii pe Chelsea la distanţă. Se opri, amintindu-şi momentul cînd el intrase în dormitorul ei şi văzuse portretul pe perete. Dar era hotărîtă să vină înapoi.

– Ar fi trebuit să fiu acolo cu tine, şopti el răguşit. A fost rău... cînd ţi-ai amintit?

Ea îi atinse plină de dragoste faţa, apoi oftă şi se depărtă de el, aşezîndu-se în pat şi ridicîndu-şi genunchiul la piept. A fost... ciudat. A fost o uşurare, fără îndoială... o groază de lucruri s-au aşezat la locul lor... dar în cea mai mare parte a fost trist. Şi dureros. Cînd am început să-mi amintesc lucruri din trecut a fost ca şi cum le-aş fi trăit din nou.

– Spune-mi, iubito, o rugă el încet, ridicîndu-se şi aşezîndu-se lîngă ea, strîngîndu-i o mînă între ale lui. Lasă-mă să împart totul cu tine.

Ea rămase tăcută un timp, apoi respiră adînc.

– Totul a început cu mulţi ani în urmă, cu foarte mulţi ani. Clătină din cap, apoi îşi puse bărbia pe genunchi. Cînd eram mică, îmi amintesc cît eram de fericiţi. Mama era plină de viaţă... era centrul familiei noastre. Apoi, cînd noi aveam cinci ani, a murit şi peste noapte totul s-a schimbat.

Mîna lui o strînse pe a ei.

– Noi?

– Bryan şi cu mine eram gemeni. Vocea ei era o şoaptă care de-abia se auzea şi înţelese din felul în care Ben respira adînc că el realizase ce însemna folosirea timpului trecut.

– Cum arăta, Sunny?

Doamne, cît era de dur, se gîndi ea cînd îşi ridică privirea.

– Avea păr roşu şi ochi albaştri.

– Bărbatul din visele tale. Cuvintele lui fură aproape un geamăt. O trase în braţele lui, încercînd să-i preia o parte din durere.

Ea aprobă cu capul pe umărul lui.

– După ce mama a murit, ni se părea că nu ne avem decît unul pe altul. Ridică privirea spre el. Ai văzut cum s-a purtat tatăl meu azi? Asta e ceva nou. Această atitudine aşa lejeră, de a accepta

totul cu inima deschisă. Nu a fost aşa însă întotdeauna. Nu vreau să spun că nu ne-a iubit, adăugă ea tristă. Ne-a iubit. Dar după moartea mamei părea că doreşte să ne îndepărteze din viaţa lui. A fost întotdeauna cu noi, dar numai fizic. Singurele momente cînd părea că reuşim să-i atragem atenţia era cînd aveam vreun necaz. De la noi se aştepta să facem doar lucruri corecte, să fim văzuţi numai cu oameni cumsecade.

Lăsă căldura corpului lui Ben să ţină trecutul la distanţă şi continuă:

– Îţi aminteşti cum am reacţionat cînd ai vrut să stau în apartament? Îl văzu aprobînd din cap. Motivul pentru care m-a înspăimîntat era pentru că întreaga mea viaţă fusese aşa. Tata voia ca noi să trăim în lux, însă izolaţi, într-o plictiseală cumplită, separaţi de lumea reală printr-un perete invizibil. Nu aveam voie să avem contact cu oamenii, doar cu cei cu care ne dădea el voie. De aceea am simţit o imensă plăcere în a cunoaşte oamenii de pe aici. Proveneau din altă lume. Te surprinde că am simţit un sentiment atît de minunat de libertate? Nu cred că tata a realizat vreodată ce făcea. Parţial, e teama cu care trăieşte fiecare om bogat... teama că s-ar putea întîmpla să-i fie răpiţi sau să li se facă vreun rău copiilor. Şi mai era şi snobismul acumulat de zece generaţii. Noi eram membri ai familiei Barron. Trebuia să respectăm

nişte standarde. Lumea era cu ochii pe noi. Se opri, apoi continuă: Tata şi cu mine am vorbit, am vorbit cu adevărat, pentru prima dată, în timpul acestor trei zile petrecute împreună. Moartea lui Bryan l-a lovit puternic. Apoi, cînd eu am dispărut, a început să se gîndească la toţi aceşti ani irosiţi. N-aş vrea să cunosc niciodată regretul pe care-l simte el acum.

Îşi înălţă capul, apoi continuă:

– Şi ştii ceva, Ben? E un om bun şi foarte amuzant. N-am rîs niciodată cu tatăl meu pînă acum. În toţi aceşti ani servitorii reprezentau singurul nostru contact cu lumea exterioară, iar noi petreceam fiecare minut liber cu ei. Henry... bărbatul cu faţa sculptată în piatră, care ţi-a deschis uşa de la intrare... e o dulceaţă. A fost forţa conducătoare a vieţii noastre. Ne-a alinat suferinţele şi ne-a ferit de necazuri. Dar, pe măsură ce creşteam, aveam nevoie de mai mult. Oftă cu regret. Oricine ne privea putea vedea ce se întîmplă. Bryan nu putea suporta restricţiile. Poate pentru că era bărbat. Tata era mai dur cu el decît cu mine. Sau, poate, pentru că era bărbat, era mai dur cu el însuşi. Clătină din cap. În urmă cu şase luni a venit la mine şi mi-a spus că pleacă. Mi-a spus că are douăzeci şi opt de ani şi că a sosit timpul să se maturizeze. Se săturase să muncească la una din companiile tatei. Avea nevoie

să afle ce-şi doreşte în viaţă.

– Pare o hotărîre înţeleaptă. Vocea blîndă a lui Ben o aduse înapoi din trecut. Sau poate mi se pare aşa, pentru că şi eu am păţit ceva asemănător.

Ea aprobă din cap, strîngînd din buze, apoi respiră adînc şi continuă:

– Bryan a murit într-un accident de maşină acum o lună.

– De aceea era atît de dureros să-i vezi faţa în vis? Pentru că el era mort şi tu trăiai?

Asta şi multe altele,se gîndi ea. O durea să se gîndească la asta. Aproape la fel de mult ca atunci cînd se întîmplase. Dar acum durerea era însoţită de vinovăţie. Ultimele trei zile petrecute cu tatăl ei evidenţiaseră asta. Văzuse că vina făcea parte din durere şi că tatăl ei se confrunta cu aceeaşi situaţie.

– Bryan a vrut ca eu să plec cu el, şopti ea. Întotdeauna am fost împreună. Orice decizie o luam de comun acord. Dar nu şi de data asta. Eu n-am vrut să plec. Îşi dădu la o parte părul din ochi şi rîse trist. Întotdeauna eram împreună. Cînd rămîneam agăţată în copac, el venea şi mă dădea jos. Cînd am spart o vază, şi-a luat asupra lui vina în locul meu. Strînse cu putere din ochi. Dar de această dată eu am refuzat să plec cu el.

– Sunny, murmură Ben, strîngînd-o în braţe.

Nu te pedepsi. Trebuie să fi avut nişte motive întemeiate pentru care l-ai refuzat.

– Aşa mi-am spus atunci. Voiam ca noi doi să ne luăm împreună un apartament. Să ne construim singuri o viaţă, o viaţă curată. Dar voia mai mult. Voia să-l facă pe tata să sufere, înhăitîndu-se cu nişte oameni cu care tata n-ar fi fost de acord. Dar asta nu schimbă faptul că atunci cînd a avut nevoie de mine, eu l-am refuzat. Adică atunci cînd am avut de ales, am ales o viaţă sigură, în loc să-l aleg pe el. Mi-era teamă, vezi tu, şopti ea, încercînd să zîmbească. Mi-era teamă că nu mă voi putea acomoda în lumea adevărată. Credeam că am nevoie de bani şi de numele tatălui meu ca să-mi pavez drumul în viaţă. Nu aveam încredere în mine ca persoană. Credeam că pot exista doar ca o Barron, într-o lume formată din membrii familiei Barron. Şi Bryan a murit înainte de a-i putea spune că m-am răzgîndit. Tăcu un minut, apoi continuă: Dar ştii, într-un fel simt că ştie. Mă simt mai aproape de el acum, decît atunci cînd a murit.

Încercase din greu să se simtă aproape de Bryan în zilele ce au urmat morţii lui. Încercase şi eşuase.

– Cînd poliţia a venit să ne spună, continuă ea, am simţit ca şi cum nu mai eram completă... de parcă nu eram reală. Aşa că, după înmormîntare,

m-am dus în locul unde stătuse el pentru a vedea dacă îl simt, dacă „esenţa“ lui era încă acolo. Stătuse împreună cu alţi doi bărbaţi şi, Ben, erau nişte oameni cumpliţi. N-am avut nevoie să stau de vorbă cu ei. Am văzut pe feţele lor că nu fuseseră niciodată prieteni cu Bryan şi că n-am ce afla despre el acolo. Tata mi-a spus mai tîrziu că, atunci cînd a murit, era în drum spre casă. Probabil că simţise acelaşi lucru pe care l-am simţit şi eu cînd am intrat în acel apartament.

Ben era încordat.

– Ce ai făcut?

– Au încercat să mă convingă să rămîn. Mi-au spus că-i datorez asta lui Bryan. Că din moment ce n-am fost alături de el cît a fost în viaţă, ar trebui s-o fac atunci, rămînînd cu ei şi luînd bani de la tatăl meu.

Ben scoase o exclamaţie de revoltă şi o privi cu ochi reci şi duri.

Ăsta trebuia să fi fost acel Ben care-l forţase pe atacatorul ei să vorbească, se gîndi Suuny. Deodată fu foarte bucuroasă că ea nu-l cunoscuse decît pe bărbatul blînd, şi nu pe acel înspăimîntător uriaş.

– Am refuzat, bineînţeles, spuse ea mai departe. Dar cînd am încercat să plec, unul din ei m-a prins de braţ. Am căzut şi m-am lovit cu capul de o masă. Atunci probabil că ei au intrat în

legătură cu tatăl meu.

– Ar fi trebuit să-i zdrobesc mai mult decît nasul, cînd am avut această ocazie, spuse Ben cu mînie.

– Ben!

– Nimeni nu va mai reuşi să-ţi facă vreodată vreun rău. Vocea lui era răguşită de emoţie şi o strînse cu putere în braţe. Îţi promit asta.

Nu ştia el oare că singura persoană care ar fi putut s-o facă să sufere era chiar Ben însuşi? Privi în ochii care se uitau la ea cu dragoste, acea dragoste profundă, durabilă, pe care o mai văzuse odată, într-un vis. Simţi cum fericirea îi inundă corpul, înlocuind durerea din trecut.

Trăgîndu-se înapoi pentru a-i putea vedea faţa, el spuse:

– Te căsătoreşti cu mine, Chelsea? Am inclus-o şi pe Sunny în cerere, deşi am impresia că nu vei fi atît de încîntată de această includere.

Ea rîse.

– Poţi să ne incluzi pe amîndouă oricînd doreşti. Îşi trecu mîna peste faţa lui. Da. Da pentru Chelsea. Da pentru Sunny. Sau oricum doreşti altfel să-mi spui.

– Dragostea mea, murmură el, aşa îţi voi spune întotdeauna. O aşeză pe el, apoi începu să se rostogolească pînă ce ajunse peste ea, cu fericirea întipărită pe faţă. Ne vom căsători imediat.

Fără logodnă, adăugă el sever. N-ai o reputaţie prea bună în ceea ce priveşte logodnele.

– Şapte a fost întotdeauna numărul meu norocos, spuse ea încrezătoare, apoi adăugă: Ben, în legătură cu acele logodne...

– Asta nu e important, o întrerupse el. Te cunosc. Eşti bună şi eşti sinceră. Orice s-ar fi întîmplat în trecutul tău nu are importanţă.

Ea îl privi ciudat, apoi începu să-şi plimbe degetele prin părul lui cîrlionţat de pe ceafă, evitîndu-i privirea.

– E foarte inteligent din partea ta să nu te superi pe mine, pentru că m-am culcat cu şase bărbaţi înaintea ta, spuse ea cu o admiraţie inocentă.

– Trebuie să vorbim despre asta? Deodată el nu mai păru atît de inteligent. Părea extrem de morocănos. Nu e nevoie să-mi arăţi tabla de golaveraj.

Rîzînd încîntată, ea îi trase capul în jos şi-l sărută pe buzele strînse.

– Prostule, nu m-am culcat cu ei. După o experienţă regretabilă la vîrsta de şaptesprezece ani, am hotărît că sexul nu e pentru mine. Zîmbi spre el. Credeam că sînt frigidă.

El rîse scurt la mărturisirea ei, incapabil să-şi ascundă uşurarea.

– De fapt, mă aşteptai pe mine. Tot ce-ai făcut

în viaţa ta pînă acum te-a condus în mod inevitabil către mine. Deodată, faţa îi deveni serioasă. Vorbesc serios, Sunny. Aşa simt. Ca şi cum tot ce-am trăit pînă acum ne-a pregătit unul pentru altul. Eram sortiţi „să ne iubim". Ştiu asta.

Ea îl privi fix, concentrîndu-se asupra cuvintelor lui.

– Aşa trebuia să se întîmple. M-am trezit în acea cameră de hotel, fără să ştiu cine sînt sau unde mă aflu. Aş fi putut merge oriunde, dar n-am făcut asta. M-am îndreptat într-o singură direcţie, întrebîndu-mă ce îmi rezervă viaţa şi...

El îi captură buzele într-un sărut arzător.

– Atunci, şopti el lîngă buzele ei, atunci Dumnezeu, în infinita Lui înţelepciune, a hotărît să îl facă pe un biet amărît să vadă margaretele.

Capitolul 11

Sunny păşi pe uşă şi-şi privi adversarul cu precauţie. Nu avea nici o cale de scăpare. Amînase cît putuse de mult. Deja Ben începuse s-o privească cu suspiciune cînd îşi găsea cîte o scuză neconvingătoare. Ţinînd cont de trecutul ei, era doar o chestiune de timp ca el să pună lucrurile cap la cap şi să afle adevărul.

Intră nervoasă în bucătărie, ştergîndu-şi mîinile de şorţ şi spuse o rugăciune în gînd, înainte de a se opri în faţa monstrului strălucitor.

– Nu mi-e frică de tine, şopti ea. Milioane de femei din toată lumea folosesc maşini de spălat

vase. Căută şi trase curajoasă de manetă, aşa cum îl văzuse făcînd pe Ben, după ce cumpărase maşina.

O surpriză, spuse el. „Surpriza" nu era cel mai potrivit cuvînt. Deşi se bucurase de cadou, pentru că aceasta urma să-i uşureze treaba, se speriase la gîndul de a se confrunta din nou cu incompetenţa ei în ceea ce privea realităţile vieţii.

Deşi, după aproape jumătate de an, încă se mai trezea în fiecare zi într-o stare de euforie, avea de înfruntat aproape regulat realităţile vieţii. Mary Louise fusese o adevărată mană cerească în ajutorul pe care i-l dăduse pentru a se obişnui cu aceste lucruri. Iar lui Sunny nu-i era ruşine să-i ceară ajutorul, chiar atunci cînd era vorba de cele mai mici lucruri. Bineînţeles, asta presupunea să audă comentariile ei caustice cînd fata află că Sunny nu ştia ce se întîmplă cu hainele odată ce sînt puse în coşul cu rufe murdare. Sau pentru ce era fiecare cîrpă de curăţat.

Sunny făcuse mari progrese, învăţînd cum trăiesc ceilalţi oameni, spre deosebire de membrii familiei Barron. Dar în ceea ce privea maşina de spălat vase, părea că se confruntă cu ceva nemaiîntîlnit. Mary Louise nu folosise nici ea aşa ceva, lăsînd-o pe Sunny să se descurce de una singură.

Ştia că îl putea întreba pe Ben care erau in-

strucţiunile de folosire. Dar două motive o reţineau: Primul era dorinţa de a-i arăta că, în afară de faptul că îi umplea viaţa pe plan emoţional, putea fi şi o persoană practică. Iar al doilea era destul de neînsemnat. Ben avea întotdeauna obiceiul de a izbucni în hohote puternice de rîs de fiecare dată cînd ea îi povestea de micile greşeli pe care le făcea.

Zîmbi dintr-o dată, amintindu-şi cîteva din „micile“ greşeli. Nu, nu-i va da ocazia să o tachineze din nou pe seama lor.

Deschizînd uşa, privi suspicioasă în interior, trecîndu-şi mîna peste rafturile de metal, apoi se aplecă şi privi mai îndeaproape, completîndu-şi inventarul.

– Aha, murmură ea, dînd din cap cunoscătoare. Exact aşa cum am crezut... Se sprijini de dulap şi închise ochii...

După ce cîntări diverse alternative... cum ar fi să angajeze pe cineva care să o scape de complicata maşină... se gîndi din nou la Ben şi izbucni în rîs, neputincioasă. Cîteva minute mai tîrziu începu să scoată farfuriile curate din dulap şi le aşeză în rafturile din interiorul maşinii.

– Apa vine de-aici, murmură ea, descoperind braţul rotativ din partea de jos. Deci paharele trebuie aşezate cu gura în jos.

Această descoperire o înveseli atît de tare,

încît începu să fluiere în timp ce continua să încarce maşina cu vase. Cu excepţia unei singure nelămuriri minore, cu privire la spaţiul destinat furculiţelor, reuşi să termine de aşezat vasele mai uşor decît sperase.

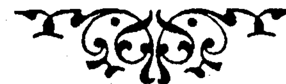
Aplecîndu-se peste uşa deschisă, parcurse lista cu instrucţiuni tipărite acolo.

– Numărul unu: Umpleţi ambele spaţii cu detergent şi închideţi uşa spaţiului din partea dreaptă. Zîmbi sigură pe ea şi spuse: Simplu.

Reuşise. Ben nu va avea ocazia să rîdă de ea. Căutînd în dulap, scoase cutia mare cu detergent de rufe, apoi se opri.

– Oh, nu, chicoti ea. Nu mă voi împiedica de un fleac. Nu detergent de rufe... ci detergent de vase.

Felicitîndu-se în sinea ei pentru că nu se lăsase păcălită, căută în spatele cutiei şi scoase sticla mare cu detergent lichid, de culoare verde.

Ben urcă mecanic scările ultimului etaj. Încă nu-i venea să creadă. Cînd ajunse sus, scoase din buzunar o scrisoare. Era adevărat. Nu visase.

Descuind uşa, păşi înăuntru cu mintea plină de gînduri ameţitoare. Totul rămase însă undeva, într-un plan îndepărtat, cînd o văzu pe Sunny stînd în faţa uşii închise de la bucătărie. Va înceta oare vreodată să simtă acea bucurie sălbatică de fiecare dată cînd o vedea? Trecuseră deja şase luni de cînd se găsiseră unul pe altul?

Sprijinindu-se de uşa de la intrare, o privi curios, simţind acel fior senzual, care-l însoţea întotdeauna pe cel emoţional.

– Ei bine, întrebă el încet, s-a terminat deja luna de miere? De ce stai acolo cînd eu sînt aici?

De-abia termină de rostit cuvintele că ea se aruncă în braţele lui. Buzele ei le căutară pe ale lui la fel de nerăbdătoare ca întotdeauna, în timp ce braţele îl strîngeau posesiv. Dar ezitarea din privirea ei de la început îl făcu s-o depărteze de el şi să-i examineze atent faţa.

– Ce s-a întîmplat?

Zîmbetul ei fu puţin forţat, iar ochii îl priveau îngrijoraţi.

– Nimic, spuse ea neconvingătoare. De ce mă întrebi?

El chicoti.

– Ai aceeaşi expresie pe faţă, ca atunci cînd ţi-ai lipit mîna de dulapul de bucătărie, ca atunci

cînd ai încercat să-mi ascunzi tricoul meu roz cu *Fruit of the Looms* şi ca atunci...

Ea bombăni:

– Bine, bine, făcîndu-l pe el să rîdă şi mai tare. Ştia că nu trebuia s-o necăjească, dar golurile din educaţia ei i se păreau încîntătoare. Era foarte inteligentă şi nu ezita să facă orice treabă, indiferent cît era de grea sau de complicată, dar lucrurile mărunte, lucrurile obişnuite, pe care oamenii le fac în fiecare zi, erau pentru ea un mister absolut.

O trase mai aproape, înăbuşindu-şi rîsul la gîtul ei, apoi îi dădu drumul, după ce o lovi drăgăstos la fund. Îi va spune ce o necăjeşte cînd va avea ea chef. Probabil după ce va face şi el o greşeală, va putea şi ea să-l necăjească în legătură cu asta.

– Unde te duci? îl întrebă ea cu vocea uşor marcată de panică, în timp ce el traversa living-ul.

– Să-mi iau ceva de mîncare. Mor de foame. Rosti cuvintele peste umăr, în timp ce mergea. Apoi am o surpriză pentru...

– Te duci la bucătărie? îl întrerupse ea, venind grăbită în urma lui.

– Nu acolo avem mîncarea? Ezită o clipă, apoi clătină din cap, punînd mîna pe uşă.

– Nu, Ben, nu intra!

Dar era prea tîrziu. Cînd ea rosti aceste cuvinte, clăbuci de săpun îi învăluiră picioarele, ridicîndu-se, lipindu-se de blugii decoloraţi, în timp ce el rămase în uşă, privind uimit.

La început, privindu-l cum stătea sprijinit de uşă, gata să izbucnească în rîs, Sunny se gîndi ce ar putea face ca să se răzbune pe el. Apoi buzele ei începură să se arcuiască şi scoase un sunet foarte puţin elegant pentru o doamnă, din cauza încercării de a-şi înăbuşi rîsul.

Mai tîrziu, după ce terminară de curăţat în hohote nestăvilite de rîs, din cînd în cînd mai ieşea cîte un clăbuc de săpun care ateriza pe diverse obiecte din bucătărie şi, uneori, pe Sunny sau Ben.

De-abia cînd reuşiră să şteargă şi ultimul clăbuc, Sunny îşi aminti de surpriza lui. În timp ce scotea din frigider ingredientele necesare unei salate, privi înapoi peste umăr.

– Unde-i surpriza mea? Ai hotărît între timp că n-o merit?

– Surpriză? Îşi încruntă sprîncenele, făcîndu-se că se gîndeşte, apoi ochii i se măriră de uimire. Sfinte Doamne, am uitat! O privi plin de dragoste. Vezi ce mi-ai făcut?

– Surpriza? repetă ea nerăbdătoare.

– O aduc, o necăji el. Nu mă grăbi. Luă un

morcov din vasul cu legume şi se sprijini de dulap lîngă ea. Îţi aminteşti că i-am scris lui Jim despre ideea mea pentru un roman?

Ea aprobă din cap. Jim Banning era editorul principal de la *Family of Man* şi, deşi nu se cunoscuseră niciodată, el şi Ben se plăcuseră de cînd avuseseră prima convorbire telefonică, continuînd de atunci să poarte un fel de corespondenţă.

– Ei bine, spuse el, aruncînd morcovul în sus pentru a prelungi suspansul, mi-a luat propunerea şi copiile manuscrisului meu la un dineu la care a luat parte.

Sunny, prinzînd morcovul din zbor, i-l îndesă cu putere în gură.

– Dacă ţii la viaţa ta, ai grijă. Şi te previn, moartea prin asfixie cu morcovul nu e prea plăcută.

El rîse şi o trase între coapsele sale, în timp ce ea se zbătea să scape.

– Eşti atît de sexy cînd te înfurii, spuse el, muşcînd-o de gît.

– Ben, spune-mi!

– Da, doamnă. Îşi petrecu braţele în jurul mijlocului ei, lăsînd-o să se aplece pe spate, fără ca partea de jos a trupurilor lor să se dezlipească. La acel dineu de care ţi-am pomenit mai înainte au luat parte alţi cîţiva editori. Editori de la companii mari... importante. Rosti cuvintele rar, cu

emfază.

Ea respiră adînc, nerăbdătoare, înfigîndu-şi unghiile în umerii lui.

– Ben? şopti ea.

Scoţînd plicul din buzunar, el i-l întinse, rînjind cu gura pînă la urechi. Mîinile ei tremurau de emoţie cînd desfăcu sigiliul de pe plic şi scoase scrisoarea.

Cîteva clipe mai tîrziu ridică încet capul, apoi privi din nou spre scrisoare.

– Îţi plătesc chiar atît de mult pentru o carte care încă nu e scrisă? murmură ea nevenindu-i să creadă.

– Nu crezi că merit? rîse el, încîntat de surpriza pe care i-o făcuse.

– Ba da, chiar mai mult, spuse ea. Mult mai mult. Dar tot nu-mi vine să cred. Nu ştiam că se poate întîmpla atît de repede. Închise ochii, apoi îi deschise privindu-l cu o infinită dragoste. Sînt atît de mîndră de tine. Credeam că voi putea să am geniul tău numai pentru mine o vreme. Se opri, trecîndu-i prin minte o nouă idee. Ben! Putem renova mobila şi... şi cumpăra o saltea nouă, fără ghemotoace tari. Îi privi uimită. Şi scaune noi pentru maşină!

– Vezi, asta-i problema cu oamenii care nu sînt obişnuiţi să aibă bani, glumi el. Gîndeşti la scară

prea mică. Lasă renovatul şi reparatul. Ne putem cumpăra propria noastră casă. Se sprijini gînditor de dulap. Ne putem muta în afara oraşului. E o zonă frumoasă în partea de est, care ar fi foarte potrivită pentru creşterea copiilor. Zîmbi şi se apropie de ea. Iar în ceea ce priveşte maşina, putem arunca hîrbul ăla şi cumpăra una nouă.

Pentru o clipă, ea se bucură de planurile pe care le făceau pentru viitor. Apoi, deodată, începu să rîdă. Îşi puse capul pe pieptul lui şi continuă să rîdă fără să se poată opri.

– Sunny?

Deruta din vocea lui era pe cale să-i stîrnească noi valuri de rîs, aşa că îşi presă mîna de gură şi ridică privirea spre el.

– Va fi un *Cadillac?* rosti ea printre hohote de rîs. Maşina asta nouă va fi un *Cadillac?*

– Ce vrei să... începu el înainte de a se ridica brusc, bombănind: Oh, Doamne. Un *Cadillac.* Şi o casă în zona rezidenţială, nu-i aşa? Rîse scurt. Dă-mi nişte bani pe mînă şi în curînd nu mai rămîn cu nimic. Îşi sprijini capul de al ei şi oftă. Ar trebui să renunţ la planurile mele, nu-i aşa?

– Să nu îndrăzneşti! Nu, o casă e o idee grozavă. Dar de ce nu „această“ casă? Ai spus chiar tu că proprietarul vrea să o vîndă. Ochii ei scînteiară la această idee. Ben, ar putea fi o locuinţă

minunată.

– Da, şopti el, plimbîndu-şi mîna pe spatele ei şi trăgînd-o mai aproape. Dar cu tine lîngă mine, la fel ar fi şi casa de la marginea oraşului. Atîta timp cît sîntem împreună, iubito... respiră adînc... atîta timp cît sîntem împreună, restul vieţii noastre va fi un loc minunat.

Şi, după cum prezise el, aşa a şi fost.

SFÎRŞIT